

Giới thiệu Tân Sùng

Tân Sùng câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Shi Jin mang đến những cung bậc cảm xúc, những diễn biến đầy những bất ngờ từ xa lạ thành quen thuộc của hai nhân vật chính.

Một lần gặp gỡ chính là do kiếp trước hai người có duyên nợ với nhau, anh và cô quen nhau liệu có phải là do duyên mệnh mà ông trời đã sắp đặt từ trước, họ nợ duyên nhau đến lúc phải trả.

Anh không có tên trong điện thoại của cô chỉ có ba chữ hạc đình hồng, cô cũng không có tên trong điện thoại của anh chỉ có hai chữ tân sùng, liệu có đi được đến bến bờ hạnh phúc không?

Bạn đang đọc truyện *Tân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Anh, cô

Bức tường bên ngoài của biệt thự đã có đủ loại hoa tường vi mọc lên. Đêm tháng tư, bông hoa dưới ánh đèn đường mang theo một thứ ánh sáng nhạt mờ, giống như được ánh trăng rửa sạch. Hương hoa nhẹ nhàng bùng lên trong đêm tối, như có như không.

Hứa Kha nhìn biệt thự trong bóng đêm, cảm giác bùng tình như cả một đời đã trôi qua. Nơi đây, cô đã từng sống ở đây ba năm. Khi đó cô còn nghĩ rằng đó là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình, sau khi nghĩ lại, thì ra đó cũng là câu chuyện buồn cười nhất trong cuộc đời cô. Cô nghĩ nhiều nhưng vẫn không thể hiểu nổi, khi đó tại sao cô lại có thể ngốc nghếch như vậy chứ?

Chuyện cũ lại từ từ hiện lên, giống như là một chiếc lá cây bị ép khô trong cuốn sách, bị năm tháng nhuộm đến mức ngả vàng khô héo, đã không còn màu sắc và sự tươi tắn như ngày đó nữa, cũng không quá bất ngờ. Nhưng nó lại nhắc nhở bạn, từng có một quãng thời gian rất cẩn thận mà nâng niu trân quý nó, lúc ấy yêu như bão bồi, quay đi quay lại chung quy là đã quên mất rồi.

Đã sáu năm rồi, cô chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại Thẩm Mộ. Nhưng tháng trước khi đi ra ngoài xã giao cùng Hoắc tổng, không ngờ trong một bữa ăn lại có thể chạm mặt anh. Anh so với sáu năm trước càng trưởng thành và càng có mị lực hơn, từng cái giờ tay nhắc chân cũng rất đoạt người.

Lúc ấy, trán định của cô cùng với điềm tĩnh của anh khiến không ai nghi ngờ là hai người từng quen biết, càng không có ai nghĩ hai người từng sống chung với nhau dưới một mái nhà ba năm trời.

Trong bữa tiệc rượu, khi ánh mắt hai người không biết là vô tình hay cố ý mà chạm vào nhau, cả hai đều rất ung dung thản nhiên. Tiệc tan người đi, mỗi người chạy về một hướng, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần gặp lại này, dường như không phù hợp cho lắm.

Ngoài cửa khách sạn, anh đang nói lời tạm biệt với Hoắc tổng, cô đang từng bước từng bước đi xuống bậc cầu thang, anh đột nhiên lại nói với cô một câu: "Đã lâu không gặp."

Hoắc tổng kinh ngạc hỏi: "Hai người quen biết?"

Thẩm Mộ nhìn Hứa Kha, nói với Hoắc tổng: "Cô ấy, có thể tính là em gái của tôi."

Hoắc tổng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Hứa Kha hơi mỉm cười, vô cùng khách khí nói ba chữ với Thẩm Mộ: "Không dám nhận."

Xong chuyện, Hoắc tổng hỏi Hứa Kha quan hệ của hai người. Khi anh ta nghe được cha của Thẩm Mộ từng là cha dưỡng của Hứa Kha thì lại kích động đến mức nói năng lộn xộn.

"Anh ta có mở tài khoản ở chứng khoán Ngân Hà, tôi vẫn muốn kéo anh ta về phía mình, nhưng lão tổng của chứng khoán Ngân Hà cũng là bạn của anh ta, tôi đã mời anh ta nhiều lần lắm rồi cũng chưa thấy động tĩnh gì, vậy thì tốt rồi, có cô đi nói chuyện thì chắc là sẽ thành công."

Hứa Kha tỏ vẻ rất khó xử, "Hoắc tổng, cha anh ấy đã qua đời rồi, mẹ con tôi đã rất lâu không có liên lạc với anh ta, chúng tôi so với người xa lạ cũng không khác lắm đâu."

"Tiểu Hứa, cô hãy nói rõ ràng tình hình của chúng ta đi, tài chính của hần lớn như vậy, giao dịch một lần có thể tiết kiệm được bao nhiêu phí giao dịch là chuyện không cần nói cũng biết."

Hứa Kha cảm thấy khả năng không lớn, "Anh ta có tiền như vậy cũng sẽ không để ý đến chút phí giao dịch đó đâu." So sánh với chứng khoán ngân hà, quy mô công ty của các cô thật sự là quá nhỏ, đại khái một vị đại thần như anh chắc không thèm ngó tới đâu.

"Hứa Kha, cô cố gắng thử một lần đi, nếu có thể kéo anh ta qua đây, tôi sẽ tính tiền hoa hồng là một phần nghìn cho cô, cộng thêm vào phần tiền thưởng cuối năm của cô."

Trái tim Hứa Kha bắt đầu đập mạnh, một phần nghìn.

Nếu là năm năm trước, cô nhất định sẽ từ chối ngay lập tức, nhưng bây giờ, nhìn vào giấy chứng minh thư nhân dân của mình, lại nhìn vào giá nhà đất cứ tăng vọt, cô cảm thấy do dự, một chút tiền cũng rất cần thiết.

Cô tự nhận là đã buông ân oán oán xuống từ lâu, khi gặp lại anh cũng có thể coi như là trái tim rất bình lặng, không có chút gợn sóng sợ hãi nào, coi anh như một khách hàng bình thường thì được rồi, nếu thành công thì có hi vọng trả được tiền nhà rồi.

Cho nên, đêm nay cô tới đây chờ anh. Con đường này anh muốn về nhà nhất định phải đi qua. Anh ở một vài phương diện nào đó rất thích sạch sẽ, ví như dù tiệc xã giao có trễ đến thế nào cũng nhất định phải về nhà ngủ.

Cô không ngại phải chờ đợi, nhưng vấn đề là hôm nay cô đi một đôi giày cao gót bảy phân, bởi vì, anh cao những 1 mét 85, cô lại không muốn ngẩng đầu lên mới có thể nói chuyện với anh.

Nửa giờ sau, cô đã bắt đầu hối hận, một giờ sau, cô không thể chịu đựng thêm nữa, cởi giày ra, chân trần đứng trên mặt đất. Chờ đến lúc chiếc Porsche của anh gào thét đi tới, cô đeo giày lại cũng kịp.

Cô nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, chín giờ đúng. Xem ra hôm nay không thể mời anh đi ăn cơm rồi, vậy đổi thành uống trà đi. Như vậy cũng tốt. Thứ nhất khẩu vị của người này rất không tốt. Thứ hai, cô cũng không muốn phải chi ra quá nhiều tiền.

20 phút nữa lại tiếp tục trôi qua, cô chờ đợi đã có chút nản lòng, cầm giày lên tay, chậm rãi bước thật chậm trên đường nhỏ nhiều sỏi ven đường, tranh thủ mát xa chân.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng ô tô, từ phía sau có một luồng sáng chiếu lại đây, cô vội vàng quay đầu, một chiếc xe thể thao Porsche màu đen đi tới.

Cô vội vã đi giày vào chân.

Xe dừng lại ở cửa của biệt thự, một người bước xuống vừa vặn được ánh đèn chiếu vào, dáng dấp của người này rất đẹp, khuôn mặt cũng rất đẹp, khi chất cũng rất tốt!

"Thẩm tiên sinh!"

Thẩm Mộ từ xa đã thấy một hình ảnh yếu điệu ở ven đường, nhưng không ngờ đó lại là cô, đúng lúc cô xoay người đeo giày vào, đèn xe vừa vặn chiếu lên khuôn mặt của cô, anh ít nhiều cũng có chút bất ngờ.

Đèn đường rất sáng, chiếu lên ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của cô, một đôi đồng tử trong vắt mênh mông như một hồ nước gợn sóng, có vẻ hơi bối rối nhưng lại rất đáng yêu.

Cô rất chuyên nghiệp nở một nụ cười, đi thẳng vào vấn đề: "Thẩm tiên sinh có thể rất hân hạnh được cùng ngài đi uống một chén trà không? Chỉ xin ngài 10 phút đồng hồ thôi."

"Anh còn chưa ăn cơm, chi bằng, mời anh ăn cơm đi." Phong thái anh rất nhàn nhã, nhưng có vẻ hơi mệt mỏi.

9 giờ rưỡi vẫn còn chưa ăn cơm? Hứa Kha có chút bất ngờ, nhưng cũng không thể không đồng ý nói một tiếng "được".

Mở cửa xe, Hứa Kha vốn là muốn ngồi ở ghế sau, nhưng vì là xe thể thao nên chỉ có hai chỗ ngồi, cô đành phải ngồi về phía bên phải của anh. Trong dư quang khóe mắt, anh cẩn thận lái xe, khuôn mặt góc cạnh nhìn nghiêng mang vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo.

Trước kia, cô rất hay nhìn lên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, cảm thấy chiếc mũi và chiếc cằm của anh vô cùng mê người.

Thẩm Mộ thân nhiên hỏi một câu: "Hoắc Bằng bảo em đến?"

Câu hỏi có vẻ tùy ý nhất thời này lại khiến Hứa Kha thoái chí, ghé mắt lại vừa vặn nhìn thấy ngạo khí thanh cao của anh, cái nhìn nhàn nhã của anh, trong nháy mắt có một loại cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng. Cô cũng có sự cứng rắn của mình, đáng tiếc, vũ khí sắc bén nhất của cuộc sống lại không phải là cứng rắn.

Nếu anh đã biết ý đồ của cô khi đến đây, vậy thì cô chỉ cần thẳng thắn là được rồi: "Hoắc tổng có vẻ là muốn dùng lá bài "tình thân" hoặc mĩ nhân kế. Bất quá, tôi cảm thấy anh ta đã đánh giá quá cao năng lực của tôi rồi."

Thẩm Mộ tựa tiểu phi tiểu ghé mắt nhìn cô một cái, "Em phải tự tin chứ. Bằng không thì thử một lần đi?"

Nửa câu sau, từng chữ từng chữ anh nhấn rất mạnh, không hiểu sao lại mang theo một loại ý vị sâu xa.

Cô khẽ cắn môi, lựa chọn im lặng.

Xe chạy rất nhanh và ổn định, một phút sau đã dừng ở trước một căn nhà gỗ ở Lục Đào Sơn Trang.

Hứa Kha không kịp lòng được mà cảm thán một tiếng: "gần như vậy sao." Hàm ý thật sự của cô là, kẻ có tiền thật là lười, một quãng đường có một phút đồng hồ mà cũng chạy xe tới.

Thẩm Mộ nhìn thoáng qua chân của cô, đi lên trước gỗ cửa.

Một lát sau, cửa mở ra.

Ánh đèn sáng như ban ngày, căn phòng rất tuyệt vời, đây là một loại khách sạn gia đình, cách trang trí rất có phong cách. Phong cách Châu Âu, lộng lẫy, xa hoa, nhưng đồ dùng trong nhà lại mang đậm phong cách Trung Quốc. Hai loại phong cách vô cùng bất đồng cứ kì lạ như vậy mà kết hợp với nhau ở cùng một nơi, hình thành một loại cảm giác mãnh liệt tác động sâu vào thị giác. Nhưng, thứ tác động sâu nhất lại chính là nữ chủ nhân của nơi này.

Cô gái này mặc một chiếc váy dài màu hoa hồng, một mái tóc quần dài tới tận thắt lưng, vẻ mặt dường như hơi mệt mỏi, từng cái giờ tay nhắc chân cũng mang theo vẻ phong tình quyến rũ không thể miêu tả bằng lời, giống như một bông hoa mẫu đơn ngủ xuân.

Đứng ở trước mặt cô ấy, Hứa Kha cảm thấy bản thân mình ngay cả có đi đôi giày cao gót bảy phân này vẫn không đủ nữ tính.

Thẩm Mộ đưa ra một màn giới thiệu cho hai người, đơn giản chỉ có một câu: "Dung Dung, đây là Hứa Kha."

Dung Dung cười một cái với Hứa Kha, xem như đã chào hỏi xong, sau đó sóng mắt chuyển đi nhìn về phía Thẩm Mộ, "Anh cam lòng đi đến đây sao?"

Bất quá chỉ là một câu hỏi rất đơn giản nhưng khi cô ấy hỏi ra lại mang một loại hương vị ái muội, quan tâm, hờn dỗi, oán trách trộn lẫn mà thành, không thể không khiến cho Hứa Kha đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng khâm phục.

Thẩm Mộ tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống, day day mi tâm nói: "Vị giác của anh hôm nay không tốt lắm, có cháo không?"

"Chỉ cần anh muốn, cái gì cũng có."

Cô ấy nói tự nhiên như vậy, Hứa Kha cảm thấy có lẽ mình hiểu lầm rồi, chính là suy nghĩ hơi bất chính, nhưng không phải là do cô suy nghĩ méo mó.

Có lẽ chỉ có một cô gái như vậy, mới có thể thu phục được anh. Cô rất hy vọng có một cô gái có thể thu phục anh, trừng trị anh, bức chết anh, ngược anh thật nhiều... Vừa nghĩ đến đây, cô đã cảm thấy rất thoải mái, nhưng lại cảm thấy ý nghĩ của mình thật ngây thơ. Chuyện của anh có liên quan đến cô sao?

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, dường như nó đã được chuẩn bị trước cho anh rồi, đơn giản mà phong phú, màu sắc hương vị đều rất tuyệt vời.

Anh nhìn lướt qua quầy bar, giương giương cằm về phía Hứa Kha, hỏi: "Lấy một chai Château Lafite nhé?"

Château Lafite, Hứa Kha có lẽ cũng biết đến, vì thế cô lạnh lùng từ chối: "Anh lái xe nên không thể uống rượu."

"Không sao, một lát nữa anh mới về."

Hứa Kha đơn giản nói thẳng: "Hôm nay tôi chỉ cầm theo 1000 đồng thôi. Nếu anh khẳng định sẽ chuyển đến công ty của chúng tôi, tôi lấy được tiền thưởng sẽ mời anh uống."

Thẩm Mộ nheo mắt lại, sau khi nhìn vào đôi mắt cô, đột nhiên cong lên khóe môi mỉm cười.

Không biết có phải vì cô quá nhạy cảm hay không, cô rõ ràng cảm nhận được vẻ trào phúng trong nụ cười của anh. Có phải trong lòng anh đang khinh thường cô, trong tay anh có nhiều tiền như vậy, cô còn có gan đi so đo với anh?

Cô cảm thấy bản thân mình không còn trong thời kì mới lớn nữa, nhưng thật ra càng ngày càng dửng dưng, trước kia có những chuyện không dám nghĩ tới thì hiện tại đều có thể làm được, ví như bây giờ.

Thẩm Mộ cúp mắt xuống, vừa đảo phần cháo trong bát, vừa không chút quan tâm nói: "Anh và Phó tổng của chúng tôi ngân hà cũng có chút quen biết. Không có nguyên nhân đặc biệt gì anh sẽ không rời khỏi đó đâu."

Hứa Kha đang cầm một ly nước lọc, trong lòng suy nghĩ về hai chữ "Đặc biệt". Bản thân cô cũng có thể dùng từ này, có lẽ phải là "Đặc biệt ngốc". Nghĩ đến đây lại nghĩ về tất cả những chuyện đã làm, cô lại có loại cảm xúc không kiềm chế được muốn bật cười thật to, không biết có phải do uống một ngụm nước hay không, mũi có chút chua xót.

Thẩm Mộ ngẩng đầu, yên lặng nhìn cô, "Em không hận anh sao?"

Câu hỏi này đã tồn tại 6 năm rồi, nhưng may mắn là nó vẫn còn tồn tại đến bây giờ nhưng đáp án đã không như trước đây nữa.

Cô hơi mím môi, cười nhẹ: "Nếu tôi nói không hận, anh tin không?"

Thực sự cô đã không còn hận nữa, sự đau đớn lúc trước giống như một hạt cát trong vỏ sò, thời gian sáu năm đã đem nó mài dũa thành hạt ngọc, thời

gian chính là thứ tạo cho con người sự trải nghiệm lớn nhất.

Thẩm Mộ im lặng, chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô. Ánh mắt đó trong suốt, vô cùng sạch sẽ và bình tĩnh.

Anh không nói tin, cũng không nói không tin, chỉ là lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp.

Hứa Kha cười mỉm: "Chuyện gì đều có nguyên nhân bên trong của nó, oán hận, dây dưa với người khác căn bản là chẳng có ý nghĩa gì. Chúng ta vẫn là nói chuyện hiện tại đi, ví như anh có đồng ý với đề nghị của Hoắc tổng không?"

Thẩm Mộ trừng mắt xuống, ăn thêm vài miếng cháo. Đột nhiên ngừng đầu tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, "Nếu em chịu làm bạn gái của anh, anh sẽ lập tức nói với Phó tổng rằng anh thấy sắc quên bạn."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hạc đỉnh hồng

Hứa Kha ngăn ra, cô không ngờ rằng anh sẽ cách nói đùa như thế để từ chối, lòng tự trọng của cô không hợp thời tràn lên, ngay cả nụ cười cũng rất miễn cưỡng: "Nếu Thẩm tiên sinh trung trinh với bạn bè đến vậy, tôi cũng chẳng còn gì để nói nữa."

Nói xong câu đó, cô lập tức cảm thấy hối hận, vì sao không vòng vèo hơn chút nữa? Vì sao lại không kêu gọi anh nhiệt tình hơn, một phần nghìn được cộng vào thưởng cứ như vậy rơi mất, may mắn may là thiên kim tiểu thư hay sao.

Thẩm Mộ cúi đầu ăn cháo, không biết món cháo này có ngon miệng không nhưng vị giác vẫn không thoải mái, nhúu mi.

Hứa Kha không có tâm trạng nhìn anh ăn cơm, không yên lòng, có cảm giác muốn bỏ trốn.

Một bàn đầy đồ ăn, anh chưa ăn được mấy miếng chỉ ăn một bát cháo sau đó đã đứng lên: "Anh đưa em về."

Hứa Kha vô tình từ chối, "Cám ơn, không phiền đến Thẩm tiên sinh."

Thẩm Mộ nhúu mày, "Nơi này cách trung tâm thành phố cũng khá xa, không có xe buýt, cũng không có taxi. Anh cảm thấy em đi một chiếc giày cao gót cao như vậy, chắc là không thể đi bộ về trung tâm thành phố đâu."

Anh nói đúng, Hứa Kha không khách khí nữa.

Ra khỏi căn nhà đó, ánh trăng rất sáng, sáng chói rõ ràng, cây cối cũng trở nên sáng rực, mơ hồ giống như một câu thơ rất đẹp là câu cối được ánh trăng nhuộm bạc.

Đáng tiếc, đầu óc cô chỉ có hình ảnh một phần nghìn kia.

Thẩm Mộ lên xe, thuận tay mở máy nghe nhạc, vừa vặn đúng bài "take a bow".

Khi nốt nhạc đầu tiên trong ca khúc quen thuộc này vang lên, trong lòng Hứa Kha bỗng nổ một tiếng thật lớn.

Cô không biết anh có phải là cố ý mở bài hát này hay không. Đêm hôm đó, mối tình đầu của cô cũng là bắt đầu từ bài hát này. Những cảnh tượng của tối hôm đó giống như một ngọn lửa bay lên phát tán trên không trung, ánh sáng ngọc ngà chiếu sáng đến cực điểm, sau đó là sự biến mất và im lặng vô tận...

Cô không nhìn về mặt anh, cố gắng duy trì sự trấn tĩnh, dường như hơi thở cũng hơi gấp gấp một chút tâm trạng cũng đã bị lộ ra.

Anh im lặng, cố ý tạo nên một kiểu không khí rất yên tĩnh, làm cho ca khúc này cứ lẳng lặng được hát lên trong không gian, thời gian dường như muốn quay ngược lại.

Giờ phút này cơ hồ cô đã có thể khẳng định, anh cố ý bật ca khúc này lên.

Bài hát vừa kết thúc, anh mới quay đầu nhìn cô, "Vừa rồi không phải em nói mời anh ăn cơm sao, tại sao lại không thanh toán?"

Hứa Kha kinh ngạc mở mắt, "Tôi tưởng là không cần thanh toán."

Quan hệ của anh và Dung Dung như vậy còn cần phải tính tiền sao? Hơn nữa, khi anh rời khỏi đó hoàn toàn không có ý muốn đi thanh toán, Dung Dung

thì càng không có.

Thẩm Mộ nhú mày, thần sắc không có chút hờn giận nào, "Em tưởng? Em tưởng cái gì?"

Hứa Kha nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyện trong lòng đã rõ ràng cần gì phải hỏi người khác nữa?

Thẩm Mộ lại liếc nhìn cô một cái, không có ý muốn từ bỏ việc truy hỏi: "Em tưởng cái gì?"

Hứa Kha quay đầu thân nhiên mỉm cười với anh: "Tôi tưởng rằng hai người là bạn bè."

Sắc mặt Thẩm Mộ tối đi: "Bạn bè thế nào?"

Hứa Kha bắt đắc dĩ, trái lương tâm nói: "Bạn bè bình thường."

Anh tỏ vẻ rất vừa lòng với câu trả lời này, tựa tiếu phi tiếu quay đầu đi.

Hứa Kha lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

"Em đang sống ở đâu?"

"Hồ Tây."

Lông mày Thẩm Mộ thoáng chốc nhú lại.

Thành phố về đêm có vẻ rất tĩnh lặng, đường rộng cho nên xe chạy rất nhanh, chưa tới 10 phút đã đến Hồ Tây.

Nơi này trước đây là vùng nông thôn ngoại thành, bởi vì thành phố phát triển quá nhanh, trong mười năm ngắn ngủi đã được mở rộng tiến sâu vào nội thành, nhưng những phòng ở tạm bợ và những con đường hẹp không hề có quy hoạch đường như hoàn toàn không phù hợp với trung tâm thành phố như trước, giống như là một tên nhà giàu mới nổi đột nhiên xông vào một bữa tiệc dành cho tầng lớp quý tộc, lúc nào cũng lộ ra sự bủn xỉn và những tính cách quá lạc hậu lỗi mốt của mình. Nhưng nơi này, là nơi tiền thuê nhà rẻ nhất trong thành phố, Hứa Kha và Lâm Dao – em gái của bạn trai Lâm Ca cùng thuê một căn phòng nhỏ hai phòng ở đây.

Hứa Kha chỉ vào một ngõ nhỏ ở Hồ Tây, nói: "Thẩm tiên sinh, dừng ở đây được rồi."

Thẩm Mộ chân thành nói: "Anh đưa em vào."

Hứa Kha đang định ngăn anh lại nhưng Thẩm Mộ đã lái chiếc Porsche vào lối rẽ của một ngõ nhỏ.

Cô nghĩ ngợi nhưng lời đã tới bên miệng lại không muốn nói ra.

Trong ngõ nhỏ chỉ có duy nhất một chiếc xe, đèn đường tối tăm, phòng ở cũ nát và xe thể thao của anh tạo nên vẻ đối lập rất bất ngờ.

Theo hướng dẫn của Hứa Kha, xe rẽ vào một ngõ nào đó, cuối cùng đứng ở trước một tòa nhà cao tầng.

Hứa Kha xuống xe, nói tiếng cảm ơn, rồi cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước vào bên trong.

Anh nhìn ánh đèn của từng tầng, từng tầng một, sau đó, một chiếc cửa sổ của một căn phòng nào đó ở tầng 5 có ánh đèn sáng lên.

Hứa Kha đóng cửa lại, đi đến trước cửa sổ mở ra. Đèn xe phía dưới rất sáng, Porsche bị kẹt trong chiếc ngõ nhỏ hẹp, dịch trái dịch phải cũng không ra được.

Cô kim lòng không được muốn bật cười.

Chiếc Porsche bị kẹt cứng, thử vài lần căn bản là không thể quay đầu được, cuối cùng một đường lướt thẳng. . . .

Hứa Kha cuối cùng không nhịn được mà cười ra tiếng. Rất vui vẻ xoay người đi về nhà vệ sinh rửa mặt.

Trên gương của nhà vệ sinh có một tờ giấy nhỏ.

"Hôm nay em cùng bạn học đi Khai Phong, ngày kia mới về."

Lời lẽ của Lâm Dao cũng keo kiệt như con người của cô ấy. Hứa Kha chưa bao giờ thấy một con người keo kiệt đến thế, bất kể là khi nào, chuyện quan trọng đến mức nào, cô ấy nhất định sẽ không gọi bằng máy di động mà nhất định phải dùng điện thoại của công ty gọi tới. Di động với cô ấy mà nói, chỉ để nghe mà thôi.

Lúc ấy, khi hai người quyết định sẽ cùng thuê một căn phòng, Hứa Kha không ngờ lại ở Hồ Tây, cảm thấy điều kiện không tốt, trị an cũng kém. Nhưng Lâm Dao lại khư khư cố chấp phải ở đây, bởi vì tiền thuê rất rẻ.

Hứa Kha vô cùng bất đắc dĩ, nhớ ra cô ấy là em gái của Lâm Ca, em gái của chồng tương lai, cô đành phải đổi lòng mà đồng ý.

Tắm xong, cô thay áo ngủ nằm trong chăn, định tắt di động để lười biếng ngủ một giấc. Nhưng khi cầm vào di động, cô phát hiện có một tin nhắn mới, là một số điện thoại lạ.

Cô mở tin nhắn, nội dung đơn giản, chỉ có một câu.

Thứ hai mua vào toàn bộ mã 600xxx.

Hứa Kha rất ngạc nhiên, là ai đây? Do dự một hồi, cô bấm nút gọi.

Điện thoại được nối, quả nhiên là Thẩm Mộ! Anh làm sao mà biết được số điện thoại của cô?

"Đây là cổ phiếu của một người bạn của anh, thứ hai em hãy mua vào, nếu không em sẽ không được trúng lớn đâu, tuần sau sẽ lên rất cao, trong vòng hai tuần nữa thì bán ra."

Anh nói rất ngắn gọn, nhưng lại không muốn ngắt điện thoại.

Hứa Kha chờ đợi một lát, anh lại im lặng, cô đang định ngắt điện thoại, anh đột nhiên hỏi một câu: "Em có tin không?"

Hứa Kha cười không tiếng động: "Vì sao lại không tin?" Sau đó, cúp điện thoại, mở máy tính ra.

Nhìn vào biểu đồ K của 600xxx, sau đó lại nhìn vào xu hướng gần đây và những tin tức kèm theo, thật sự là nó sắp lên cao rồi. Hứa Kha đóng máy tính, nằm trên giường không khỏi suy nghĩ về ý đồ của Thẩm Mộ. Vì sao anh lại nói cho cô tin tức này, là cảm giác day dứt, sáu năm sau muốn dùng phương thức này mà đền bù sao?

Tuy rằng trong luật rõ ràng có quy định chuyên gia chứng khoán không thể làm cổ phiếu, nhưng trong công ty chứng khoán có ai là không làm cổ phiếu? Bình thường đều là dùng tên của người nhà để lập tài khoản. Tài khoản Hứa Kha dùng là tên của Lâm Ca, nhưng số tiền 5 vạn bên trong là của chính cô gom góp được.

Cô nghĩ rằng cách trả thù tinh tế của Thẩm Mộ sáu năm trước đã xong xuôi hết rồi. Bây giờ, hẳn là anh không hề hận cô, cô cũng không có hận anh, gặp lại cũng cười như chưa từng hận thù, sau đó giống như những người xa lạ. Cho nên, anh cũng không cần phải lộ ra tin tức giả để lừa gạt cô.

Cô nằm ở trên giường mơ hồ một hồi, chậm rãi ngủ mất.

Không ngờ cô thể mà lại mơ thấy Thẩm Mộ, trong tay anh một điều thuốc đang cháy dở, tạo nên một luồng sáng ở ban công tầng hai. Cô không nhìn rõ khuôn mặt của anh lắm, chỉ cảm thấy xung quanh anh chỗ nào cũng có một tầng sương mù, hư hư thực thực, rất đẹp.

Trong giấc mơ, khi tỉnh lại cô vẫn biết rằng chuyện cũ của hai người đã qua rồi, vì thế theo thói quen kéo lấy cánh tay của Lâm Ca. Nhưng thật kì lạ, Lâm Ca lại vùng tay lên, phần nộ bỏ đi.

Cô đột nhiên sợ hãi, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Trong phòng có một tiếng động mơ hồ nhỏ vụn, không nghe rõ lắm, có chuột sao?

Cô đang định bật đèn, lại cảm thấy không phải. Trên cửa sổ có một bóng hình màu đen, nhờ ánh trăng mờ ảo, mơ hồ thấy một người đang cúi đầu mở ngăn kéo của cô ra.

Kẻ trộm!

Cô sợ tới mức quên cả thở, trái tim đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài.

Tay lạng lẽ mò xuống dưới gối, chạm tới điện thoại di động. Có lẽ phải gọi 110, nhưng là sau khi kết nối được rồi cô lại không thể lên tiếng, vậy làm sao có thể báo án được?

Tay cô chậm rãi buông điện thoại ra, cầm vào một con dao.

Đây là cái cán dao, còn dao này đã ở dưới gối đầu của cô hai năm trời, từ ngày đầu tiên sau khi chuyển đến đây cô đã để lại ở đó. Lâm Dao vẫn thường cười nhạo cô, không ngờ hôm nay lại có dịp dùng tới. Nắm được cán dao này, lòng cô an ổn hơn nhiều.

Kẻ trộm rón ra rón rén nhìn này nhìn nọ, nhìn qua Hứa Kha đang ở trên giường.

Hứa Kha vẫn không nhúc nhích, ngừng thở giả vờ ngủ. Giờ phút này cô vô cùng nhớ Lâm Ca, nhưng dù thế nào thì anh cũng đang ở tận Vũ Hán.

Kẻ trộm lại đến trước tủ quần áo, mở cả cánh cửa lớn thì tiếng động sẽ rất to, cho nên hắn chọn mở ngăn kéo trước. Đáng tiếc, bên trong chỉ có nội y của Hứa Kha.

Nhìn hắn đem nội y lộ ra ngoài bối lung tung lên, Hứa Kha vừa sợ lại vừa tức.

Một lát sau, không thu hoạch được gì, tên trộm lặng lẽ đẩy cửa sổ ra, nhảy xuống.

Hứa Kha đột nhiên mềm nhũn không có chút sức lực nào, run rẩy đứng lên, chạy nhanh đến bên cửa sổ, kéo mạnh cửa khóa chặt lại. Vừa rồi cô đứng ở cửa sổ nhìn trộm Thẩm Mộ khấn lái xe, nhất thời vui vẻ đến mức quên luôn cả việc khóa cửa.

Cô bật đèn lên, chạy nhanh đến ôm lấy chăn trên giường, con buồn ngủ bị sự sợ hãi thôi đi đâu mất rồi.

Nhất định phải mua nhà ở! Đây là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô lúc này, nó chưa bao giờ mãnh liệt đến thế!

Đột nhiên, trên cửa vang lên tiếng đập cửa. Đêm khuya yên tĩnh khiến người ta hết hồn.

Hứa Kha vô cùng căng thẳng, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Thẩm Mộ.

"Hứa Kha, Hứa Kha!"

Giờ phút này đột nhiên có một người xuất hiện bên cạnh, đó là một sự an ủi rất lớn, mặc dù người này từng là kẻ thù của cô, bây giờ thì là người dung.

Cô từ trên giường nhảy xuống, bay nhanh mở cửa ra.

Ánh đèn mờ nhạt đưa dáng người anh đồ dài về phía trước, cũng đưa khuôn mặt anh tuấn của anh thêm một chút ôn nhu. Có lẽ vừa mới trải qua sợ hãi, cho nên cô đối anh lúc này lại nảy sinh ra một chút thân thiết.

"Em làm sao vậy, vừa rồi gọi điện thoại cho anh lại không nói gì."

Hứa Kha giật mình, khi nào thì cô bấm số của anh?

Ngay sau đó anh lại hỏi: "Sắc mặt em sao lại kém như vậy, không thoải mái à?"

Hứa Kha cười khỏ xoa xoa hai má: "Bị dọa. Vừa rồi ở trong phòng có một tên trộm, tôi muốn báo cảnh sát, chắc vừa rồi khi chạm vào điện thoại thì gọi nhầm số của anh, ngại quá."

Ánh mắt Thẩm Mộ lướt qua vai cô, nhìn vào bên trong. Vóc dáng anh cao ngất, không khó để nhìn được toàn bộ mọi thứ trong phòng, không sót một thứ gì.

Anh lập tức lướt qua Hứa Kha, đi vào phòng ngủ.

Trên mặt đất nội y của Hứa Kha rải khắp nơi, đồ nhạt, tím nhạt, xanh lá mạ, như một rừng hoa đại nở rộ sau một cơn mưa xuân, trong vẻ tươi mát đầm đìa còn có một sự quyến rũ bí ẩn nào đó.

Hứa Kha rất xấu hổ, tiến lên cầm hết tất cả nội y, thả hết vào ngăn kéo.

Anh nhíu mày, "Bỏ đi."

Hứa Kha sùng sốt, lại nhớ tới tính thích sạch sẽ của anh. Kỳ thật, bị tay tên trộm kia động vào, cô cũng cảm thấy ghê tởm rất muốn ném xuống. Nhưng không biết vì sao, lời nói từ trong miệng anh nói ra, cô nghe lại rất không thuận tai, thuận miệng trả lời: "Giặt sạch là dùng được."

"Em ở đây một mình sao?"

"Tôi ở chung với em gái của bạn trai tôi."

Anh đứng ở trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Một lát sau anh hỏi: "Em muốn báo cảnh sát không?"

"Không cần. Trong phòng tôi cũng chẳng có gì đáng giá cả. Kẻ trộm bây giờ chắc đang vô cùng hối hận."

Thẩm Mộ nhíu mi rất chặt, quay đầu, "Nơi này rất không an toàn, em không thể ở đây được."

"Không sao, dưới gối của tôi có dao."

Thẩm Mộ trong mắt có một tia tức giận, lạnh lùng nói: "Em suy nghĩ việc chuyển đến Lục Đảo, anh sẽ suy nghĩ về việc chuyển đến công ty của em."

Đây gọi là gì? Giao dịch sao? Hứa Kha thuận miệng lên tiếng: "Nhà ở Lục Đảo tôi không thuê nổi."

"Em lớn tuổi như vậy rồi, hẳn là phải lo đến việc mua nhà."

Lớn tuổi như vậy!! Hứa Kha âm thầm cắn răng, anh tại sao có thể nói lời ác độc như thế.

"Vừa vặn anh có một người bạn muốn ra nước ngoài, có một căn nhà ở Lục Đảo muốn bán, một chút nữa anh đưa số điện thoại của anh ta cho em."

Lục Đào! Hứa Kha thừa nhận mình cũng rất mong muốn, nhưng lí trí lại lên tiếng ngăn cản. Nhà ở Lục Đào đắt đến thế nào, cô chắc là cũng biết, cho nên, cô khách khí nói một tiếng "Cám ơn", không ham thích cho lắm.

Thẩm Mộ xem xét căn phòng một lượt, đi đến cạnh cửa, quay đầu nói: "Khóa kỹ cửa rồi ngủ đi."

Anh đi ra ngoài cửa, tùy tay khóa cửa lại. Một lát sau, dưới lầu vang lên tiếng khởi động xe.

Hứa Kha đi đến phía trước cửa sổ, nhìn chiếc xe thể thao quay đầu trong con hẻm nhỏ hẹp, không cười nổi nữa.

Cô mở di động, nhìn số điện thoại mới gọi gần đây nhất, nghĩ ngợi một chút, vẫn là muốn lưu lại. Lúc nhập tên, cô theo bản năng bấm vào ba chữ: Hạc đình hồng.

Năm đó, trong điện thoại của cô tên anh là Cá Nóc, rất ngon nhưng lại có độc, rất nguy hiểm. Nhưng một đêm vào sáu năm trước đây, cô đã hiểu ra rằng, anh không phải là cá nóc, mà là hạc đình hồng, không chỉ nguy hiểm, mà là tuyệt đối không thể dính vào

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nội y

Đêm nay, cô mơ mơ màng màng, khi ngủ khi tỉnh, mãi tới khi mặt trời mọc mới có thể thật sự chìm vào giấc ngủ.

Một loạt những tiếng đập cửa khiến cô bừng tỉnh. Cô giương mắt nhìn đồng hồ trên bàn, thế mà bây giờ đã là giữa trưa rồi.

Cô mở cửa ra, nhìn thấy Lâm Dao đeo ba lô đứng ở cửa, tóc rối tung, thần sắc tiêu tụy.

Hứa Kha kinh ngạc nhìn cô, "Em không phải ngày mai mới về sao?"

Lâm Dao buồn bã ỉu xiu đi vào phòng, "Vào nhà được là tốt rồi. Quên đi, ở nhà chơi một ngày vậy."

Hứa Kha ừm một tiếng, đang định đóng cửa, đột nhiên, có một cô gái trẻ tuổi vừa mới đi đến phòng cô, trong tay cầm một cái hộp.

"Xin hỏi Hứa Kha tiểu thư ở đây phải không? Tôi ở công ty chuyển phát."

Hứa Kha gật đầu: "Chính là tôi đây."

Cô gái tươi cười rút chiếc bút ra đưa cô, "Mời kí nhận vào đây"

Hứa Kha cầm lấy chiếc bút, lúc đó mới phát hiện ra nét chữ này rất xa lạ, lại vừa vận nhìn thấy một địa chỉ, là địa chỉ của một cửa hàng. Kỳ lạ, đây là của ai vậy?

Lâm Dao buông ba lô đi tới.

Hứa Kha ký tên, mở chiếc hộp ra, bên trong, không ngờ lại có mấy bộ nội y!

Lâm Dao kinh ngạc nhìn cô, "Ai đưa vậy? Anh trai em à?"

Hứa Kha vừa sợ vừa ngại, trong giây lát đã hiểu được là của ai gửi. Cô nhanh chóng gọi cô gái chuyển phát viên đang chuẩn bị rời đi lại.

"Chờ một chút, tôi muốn gửi một thứ đồ."

Cô nhanh chóng đóng chiếc hộp lại như cũ, điền địa chỉ người nhận, đem chiếc hộp giao cho chuyển phát viên, sau đó trả mười đồng tiền phí vận chuyển.

Ánh mắt của Lâm Dao khi thể bức người, "Ai đưa vậy, tại sao chị lại trả lại?"

Hứa Kha cảm thấy rất khó có thể mở miệng, càng không biết giải thích thế nào, cúi đầu hàm hồ nói: "Là một người bạn."

"Nam hay nữ?"

Hứa Kha là một người không biết nói dối, nhưng tình cảnh này lại chẳng có cách nào ăn ngay nói thật cả, đành phải đổ mắt hỏi lại: "Em cảm thấy đàn ông

có thể đưa cái này sao?"

Lâm Dao không hỏi nữa, nhưng ánh mắt có chút không tin tưởng.

Hứa Kha âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trái tim vẫn cứ đập rất nhanh.

Thẩm Mộ, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Chuyện gửi nội y này, nếu để rơi vào tai Lâm Ca, không biết anh sẽ nghĩ thế nào đây? Không biết Lâm Dao có nói với anh hay không nữa. Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho cô bạn thân Mạc Tiểu Tiểu.

"Nếu sau này Lâm Ca hay Lâm Dao hỏi cậu có gửi nội y cho tớ không, cậu phải nói là có nhé."

Mạc Tiểu Tiểu nhanh chóng gọi lại cho cô "Sao lại như thế?"

Hứa Kha không muốn nói rõ chi tiết thì, "Bởi vì tớ không muốn để Lâm Ca hiểu lầm."

Giọng Mạc Tiểu Tiểu đột nhiên cao vút, "Có phải của một người đàn ông đưa tới?"

Hứa Kha chạy nhanh ôm phone, thấp giọng nói: "Cậu đừng hỏi nữa."

Mạc Tiểu Tiểu nổi giận dỗi nói: "Là tên lưu manh nào trêu đùa cậu, để chị cho hấn một bài học!"

Tên lưu manh... Hứa Kha không biết phải khóc hay phải cười, "Không phải như cậu nghĩ đâu, cậu nhớ rõ việc này đây."

Mạc Tiểu Tiểu phẫn nộ cúp điện thoại, vì bạn bè mà không tiếc cả mạng sống mà lại không có kết quả gì, vẫn còn chưa ngừng việc tính kế.

Hứa Kha nghĩ ngợi một chút, sau đó gửi cho Thẩm Mộ một tin nhắn.

"Món quà anh đưa thật là không phù hợp."

Rất nhanh, anh trả lời lại.

"Chắc anh không nhớ nhầm cỡ đâu!"

Anh còn cho thêm một dấu chấm cảm, mặt Hứa Kha nóng lên, thậm chí quá giận trả lời một câu: "Tôi không nói việc đó. Những thứ quà tặng riêng tư như vậy, xin thứ miễn cho kẻ bất tài. Tôi đã chuyển lại qua nhà anh rồi, mời kiểm tra và nhận lại."

Một lát sau, anh mới trả lời: "Nhãn hiệu nội y này mặc rất thoải mái, anh cảm thấy em mặc vào nhất định sẽ rất đẹp mắt! !"

Còn có hai cái dấu chấm cảm nữa, đồ lưu manh. Hứa Kha xấu hổ, tất nhiên không thể trả lời, đi vào phòng bếp nấu cơm.

Ăn xong cơm trưa, cô nhận được một cuộc gọi.

"Là Hứa tiểu thư sao? Tôi là Trương Dương – bạn của Thẩm Mộ. Nghe nói cô muốn mua nhà ở, hôm nay có thể qua đây xem một chút không?"

Hứa Kha vô cùng bất ngờ về hiệu suất làm việc của Thẩm Mộ, suy nghĩ một chút, nói: "Được, ba giờ anh có rảnh không?"

"Được. Tôi ở tòa nhà phía nam Lục Đảo, tầng một phòng số 7."

Lâm Dao lập tức ngó vào phòng, hỏi: "Ai vậy?"

Hứa Kha phát hiện sau khi cô nhận được hộp chuyển phát đầy nội y phía trong từ lúc giữa trưa, ánh mắt Lâm Dao vẫn vụng trộm chú ý đến cô.

"Một người có nhà ở Lục Đảo muốn bán, hẹn chị đi xem nhà."

Lâm Dao lập tức nói: "Được, em đi cùng chị nhé?"

Hứa Kha không có chút bất ngờ nào với "yêu cầu đi cùng" của cô ấy, gật gật đầu nói: "Ừm"

Hôm nay Lâm Dao vốn đã có chút nghi ngờ với cô, nếu không để cô ấy đi cùng, không chừng cô ấy sẽ lập tức gọi điện cho Lâm Ca mà nói gì đó. Cô không muốn Lâm Ca hiểu lầm, hai người yêu nhau hai năm, tình cảm ổn định, sau khi mua nhà ở xong sẽ kết hôn, cô không muốn để chuyện gì xảy ra cả.

Hai người tới Lục Đảo, Hứa Kha rất nhanh đã tìm được phòng số 7 của tòa nhà phía nam. Còn chưa vào nhà trong lòng đã có sự ngờ vực với căn phòng này. Ở tầng một, phía sau căn nhà còn có một khoảng sân nhỏ, dựng giàn trồng hoa từ đằng, trong một màu xanh mướt nồng đậm có những bông hoa màu tím. Một chiếc xích đu im lặng được treo ở dưới giàn hoa, dường như đang chờ người đến.

Cô đi tới trước cửa phòng, ấn chuông cửa một người đàn ông trẻ tuổi ra mở cửa, cười tủm tỉm nhìn cô.

"Xin chào, tôi là Hứa Kha."

"Hứa tiểu thư, mời vào. Mời cô đi xem nhà."

Hứa Kha nhẹ nhàng bước vào căn nhà, liếc mắt nhìn một cái, lập tức cảm thấy kinh động! Liếc mắt nhìn lại một lần nữa, kinh động biến thành kinh ngạc!

Thẩm Mộ từ trên ban công đi vào, ngược nắng, hình dáng cao ngất giống như anh đang ở trong một giấc mơ. Anh cong cong khóe miệng nhìn cô, nụ cười nhợt nhạt: "Anh về nhà lấy đồ chuyển phát, tiện đường đến thăm Trương Dương."

Hứa Kha nghe thấy hai chữ chuyển phát, đầu óc nhất thời nổ đoàng một tiếng, xong rồi, Lâm Dao đang đứng sau cô, chuyện này, tám bìa Mạc Tiểu Tiểu vô dụng rồi.

Cô chợt dạ quay đầu nhìn lướt qua Lâm Dao, phát hiện cô ấy đang nhìn Thẩm Mộ, thần sắc không giống như đang tìm tòi nghiên cứu và hoài nghi như cô vẫn suy nghĩ, mà lại mang vẻ thường thức và chút quý mến.

Cô hơi yên tâm, có lẽ Lâm Dao căn bản không suy nghĩ giống cô.

Căn nhà rất rộng, đứng trước cửa sổ sát đất, có thể nhìn ra xa về phía một hồ nước. Trong phòng dường như mới được dọn dẹp trang trí lại, tươi đẹp mắt mẽ, đúng là phong cách điền viên (có vườn) mà cô thích, rất nhiều nơi khác không hên nhưng rất hợp với ý thích của Hứa Kha.

Lâm Dao hưng phấn nhìn cảnh quan xung quanh, nói, "Không tệ, rất đẹp."

Hứa Kha ngược lại rất bình tĩnh, căn nhà này càng đẹp thì trái tim cô càng lạnh đi. Một căn nhà đẹp như vậy, chắc chắn giá của nó rất đắt.

Thẩm Mộ cho hai tay vào túi, lười biếng dựa đầu vào tủ rượu, phóng khoáng như một người ngoài cuộc.

Hứa Kha không nhìn anh, nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của anh, dường như điểm nhìn của nó đang đặt trên người cô. Cô cảm thấy rất không tự nhiên, vội vàng nhìn một vòng gấp tức quay sang nói với Trương Dương: "Cảm ơn, tôi xem xong rồi, phiền anh quá."

Trương Dương dường như có chút bất ngờ, "Hứa tiểu thư không thích sao?"

Hứa Kha cười nói: "Không phải, quá thích. Căn nhà rất đẹp, cho nên tôi cảm thấy, ừm, chắc là không mua nổi."

Trương Dương hào sảng cười lên: "Hứa tiểu thư, cô là bạn của Thẩm Mộ, tôi cũng phải ra nước ngoài gấp, cho nên, chuyện giá cả, chúng ta có thể thương lượng mà."

Thẩm Mộ từ đầu tới cuối vẫn im lặng, lúc này chậm rãi nói: "Trương Dương, cậu không cần lo cho tớ, muốn bán bao nhiêu tiền thì cứ nói. Giá trị của căn nhà cậu rất lớn, cho dù vội vã muốn bán cũng không quá khó khăn."

Trong lòng Hứa Kha lúc này dường như có một tảng đá nhỏ đè nặng lên. Tuy rằng cô vốn cũng không định mượn ánh sáng của Thẩm Mộ để giúp mình thuận tiện hơn một chút, nhưng anh đem bản thân mình sạch sẽ không muốn liên quan tới chuyện này, còn cổ vũ Trương Dương nói giá thật, thật sự có chút quá đáng.

Cô kiên cường mỉm cười với Trương Dương, "Tôi cũng muốn để bạn trai tới xem nữa. Nếu anh phải bán gấp, cũng không cần để lại cho tôi đâu."

Thái độ của cô khiến Trương Dương có chút bất ngờ. Anh quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Mộ, muốn xem anh có ý gì.

Thẩm Mộ cong khóe môi lộ ra một nụ cười yếu ớt, tiến lên vỗ vai Trương Dương: "Bán hàng sẽ là như thế, chỉ có giá cả, không nói đến tình cảm."

Hứa Kha nhìn thần thái phong lưu phóng khoáng của Thẩm Mộ, không thềm quan tâm tới vẻ ngoài nữa, trong lòng rất khó chịu. Lúc đầu là Thẩm Mộ giới thiệu cho cô căn nhà này, trong lòng cô còn có chút thừa nhận rằng anh còn tình cảm với mình, kết quả khi đến xem nhà, sự không vui lại bị lời nói của anh khơi lên.

Anh rốt cuộc đang giúp cô, hay là làm khó cô?

Tính kiêu ngạo của cô lại phát tác, kéo tay Lâm Dao xoay người bước đi.

Thẩm Mộ đi tới, "Anh đưa em về."

Nhân cầu Lâm Dao nhất thời sáng lên, Hứa Kha lại lạnh nhạt từ chối: "Không cần, chúng tôi đi xe buýt được rồi."

Thẩm Mộ nhú mi nhìn cô, không có vẻ hờn giận gì.

Hứa Kha rõ ràng nhìn thấy hai chữ trong mắt anh, cố chấp!

Đi ra khỏi lục đảo sơn trang, trời âm u, nổi gió. Hứa Kha mặc một bộ quần áo của mùa xuân, váy hơi mỏng, bị gió thổi qua liền dán chặt vào bắp đùi, càng lộ ra vẻ yếu điệu yếu đuối động lòng người.

Chỉ một lát sau, một chiếc Porsche đuổi theo từ phía sau, phóng vút qua bên cạnh Hứa Kha, gió lập tức thổi bay váy cô, Hứa Kha vừa xấu hổ, vừa oán hận nhìn chiếc Porsche tuyệt đẹp rời đi, lúc này cô mới nhìn biển số xe của anh, không ngờ lại là A520.

Cháy túi!

Ánh mắt cực kỳ hâm mộ của Lâm Dao vẫn mãi miết nhìn theo chiếc xe đã mất hút trên đường, không kim lòng được nói: "Anh ta lái Porsche đó, xem ra rất giàu có, chị sao lại quen biết anh ta vậy?"

Hứa Kha im lặng trong phút chốc rồi nói: "Cha anh ta, từng là cha dượng của chị."

Lâm Dao ồ một tiếng dừng bước chân, ánh mắt ngời sáng nhìn chằm chằm vào cô, "Có thể coi là anh trai chị!"

Hứa Kha thần nhiên nói: "Có thể coi là người dung. Sáu năm chưa từng gặp."

Ánh mắt Lâm Dao tỏa ra ánh sáng, bắt đầu không ngừng hỏi thăm về Thẩm Mộ, Hứa Kha vừa có vừa không mà trả lời cô, vô cùng bất đắc dĩ, nhưng lại không thể lộ ra vẻ chán ghét, càng không thể gọn gàng dứt khoát mà nói với cô ấy, người như vậy, chính là Hạc đỉnh hồng, cậu không thể chạm vào.

Còn chưa đi đến trạm chờ xe buýt, đã có vài hạt mưa bụi nhẹ nhàng rơi xuống. May là mưa xuân, mưa bụi không nhanh không chậm, tinh tế lạnh lạnh chạm lên lông mày, cũng không làm cho con người ta quá mức khó chịu.

Nơi này là khu biệt thự, cho nên các gia đình ở đây hầu như đều có xe riêng, vì vậy rất ít người tới chờ xe buýt, suy nghĩ như vậy, Hứa Kha kiên nhẫn chờ đón bóng dáng của một chiếc xe buýt, ngoài ý muốn lại thấy A520 từ giao lộ Phong Trì chạy tới.

Cô giật mình, anh thấy trời mưa, cho nên quay về đây?

Không ngờ, xe căn bản là không ngừng lại, ừ ừ một tiếng biến mất sau khi lướt qua cô.

Hứa Kha mím môi, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất buồn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tin nhắn

Mưa bụi giăng mắc dừng trên khuôn mặt có chút cảm giác mát lạnh, dường như có thể khiến người ta thanh tỉnh, nhưng Hứa Kha lại có một tấm chắn đang được dựng lên. Thời gian có thể tiêu diệt được sự hận thù, có thể làm phai nhạt mọi mối quan hệ, nhưng không thể thay đổi được bản chất của một người, anh vẫn là con người lạnh lùng vô tình của sáu năm trước.

Cô im lặng nói với lòng mình, vì để chuẩn bị cho một tâm trạng vui vẻ và một cơ thể khỏe mạnh, đây sẽ là cuối cùng có liên quan với anh, về sau, có thể không gặp thì sẽ không gặp.

Đang nghĩ ngợi, một chiếc Hummer dừng lại trước mặt cô. Cửa kính mở xuống một nửa, không ngờ là Thẩm Mộ.

Cũng không biết có phải bởi vì xe Hummer rất cao hay không nhưng trên người anh dường như lại có thêm vài phân cao lên, khí thế kiêu ngạo mạnh mẽ.

Thẩm Mộ nhìn Hứa Kha, điệu bộ ra lệnh: "Nhanh lên xe."

Lâm Dao vui vẻ vịn phần, nhanh chóng tiến lên từng bước mở cửa xe, luôn miệng nói cảm ơn.

Hứa Kha do dự một chút, cũng lên xe.

Trời tháng tư trong xe thế mà lại mở máy sưởi.

"Phía sau có khăn mặt sạch đấy."

Lâm Dao lập tức nói một tiếng cảm ơn, xoay thân đi lấy khăn mặt.

Hứa Kha cũng xoay người, ánh mắt đưa về một nơi, trái tim đột nhiên chấn động mạnh, đập thành thịch.

Phía sau xe không có người ngồi, nhưng có một chiếc hộp chuyển phát, đúng là chiếc hộp nội y hôm nay cô nhận được.

Ánh mắt Lâm Dao lập tức quét về phía này mang vẻ vô cùng phức tạp.

Hứa Kha quả thực có một loại ngưng ngừng giống như bị người ta bắt gia tại trận, trong lòng không khỏi hoảng sợ, chuyện này thực ra cô không hề cảm thấy thẹn với lương tâm, nhưng bây giờ lại có chút không thể nói rõ được.

Về mặt Lâm Dao có chút kỳ quái, hưng phấn và vui vẻ vừa rồi đã phai nhạt đi rất nhiều, về muốn nói lại thôi nhìn Hứa Kha.

Hứa Kha biết cô nàng định hỏi cái gì, nhưng lại ngại vì có Thẩm Mộ ngồi ở phía trước cho nên mới không mở miệng.

Trong xe vô cùng im lặng, trong lòng Hứa Kha hỗn loạn giống như mưa bụi bên ngoài cửa sổ, chuyện này phải giải thích đây?

Rốt cuộc vẫn là Lâm Dao phá tn sự im lặng, không cùng Hứa Kha nói chuyện, mà là cười hỏi Thẩm Mộ: "Thẩm tiên sinh không phải lái Porsche sao?"

"Tôi vừa đến đổi xe với Trương Dương."

Lâm Dao im lặng một chút, rồi cười cùng Thẩm Mộ nói sang đề tài khác.

Hứa Kha đột nhiên giật mình, lúc này mới nghĩ ra Porsche chỉ có hai chỗ ngồi

Khi xe chạy đến Hồ Tây, mưa đã tạnh rồi.

Ở ngoài ngõ nhỏ, Hứa Kha thản nhiên nói: "Thẩm tiên sinh, đến đây được rồi, cảm ơn."

Lâm Dao cũng có vẻ am hiểu nói: "Đúng rồi, không thể chạy vào bên trong, đường hẹp không thể quay đầu xe đâu."

Thẩm Mộ dừng xe lại, đầu tiên quay đầu cười cười với Lâm Dao, sau đó mới hỏi Hứa Kha: "Em định khi nào thì mua căn nhà của Trương Dương?"

Hứa Kha cũng không nhìn anh, lập tức mở cửa xuống xe, ném lại một câu: "Chờ bạn trai tôi rảnh rồi đến xem rồi mới nói đi, không phải anh nói cứ bán theo giá của nhà đất hiện hành sao, không cần giữ lại cho tôi đâu."

Cô giận dữ nói xong, lại cảm thấy bản thân thật thiếu kiên nhẫn. Tức giận với anh có phải có chút ngây thơ quá hay không? Quên đi, về sau vẫn là không gặp lại sẽ tốt hơn nhiều.

Hứa Kha đi vào ngõ nhỏ trước. Lâm Dao ở phía sau cúi đầu cung kính nói tạm biệt và cảm ơn với Thẩm Mộ, một lát sau mới đuổi theo.

Sau cơn mưa, trong ngõ nhỏ có rất nhiều vũng nước, chỗ nào cũng rất nhộp nháp. Những ngôi nhà tạm bợ xung quanh bị mưa cọ rửa càng lộ ra một loại rách nát và cổ xưa, hoàn cảnh so với Lục Đào sơn trang cách biệt ngàn dặm. Hứa Kha càng mong muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

"Trương Dương, vì sao anh ta muốn đưa nội y cho chị?" Phía sau Lâm Dao không tiếng động đi trên đường, đột nhiên hỏi một câu.

Hứa Kha giật mình, suýt nữa giẫm chân vào vũng nước. Không ngờ Lâm Dao lại nghĩ rằng nội y là do Trương Dương gửi, có lẽ là vì chiếc hộp đó ở trong Hummer của anh ta.

"Anh ta không phải có ý gì với chị chứ?"

Khẩu khí của Lâm Dao khiến Hứa Kha vô cùng không thoải mái, cô ấy dựa vào đâu mà tìm hiểu sinh hoạt cá nhân của cô như vậy?

Trong lòng cô rất buồn bực, dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Lâm Dao, "Chuyện này không phải giống em nghĩ đâu, đây là việc riêng của chị, nếu Lâm Ca cần phải biết, chị sẽ trực tiếp nói với anh ấy."

Sau khi nói xong, Hứa Kha lại có chút hối hận. Cô từ trước đến nay vẫn luôn dễ dàng tha thứ cho Lâm Dao, hôm nay làm sao vậy, lại có thể thiếu kiên nhẫn như thế. Tất cả đều là vì Thẩm Mộ, anh khơi lên sự tức giận của cô, phá vỡ sự bình tĩnh của cô.

Không ngờ Lâm Dao lại nhỏ giọng nói: "Em không phải có ý đó, nếu Trương Dương thực sự có ý với chị, cũng là một chuyện tốt, chị có thể được lợi một chút từ anh ta, căn nhà kia cũng rất tuyệt."

Hứa Kha không nói gì.

Khi về tới nhà, trời đã xế chiều. Hứa Kha đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa cơm chiều. Lâm Dao ở trong phòng khách lên mạng, khi Hứa Kha đi ngang qua cô, mới thấy cô đang cùng người nào đó chat QQ.

Hứa Kha rất khó chịu, cô cảm giác được từ khi cô và Lâm Dao sống cùng nhau, cô không biết từ khi nào đã biến thành bảo mẫu của cô ấy. Nấu cơm cho cô ấy, quét dọn vệ sinh cho cô ấy. Còn cô ấy y vào việc ít hơn cô 3 tuổi, lại là em gái của chồng tương lai, tất cả chỉ biết hưởng thụ giống như đó là đạo lý, là điều tất nhiên vậy. Hứa Kha vì nể mặt Lâm Ca cho nên không chấp với cô ta, nhưng trong lòng thật sự rất không thích cô nàng này. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến cô muốn mua nhà ở, cô thật sự không muốn ở cùng với Lâm Dao.

Bữa cơm chiều, Lâm Dao đột nhiên hỏi: "Tại sao chị không mời Thẩm Mộ ăn cơm?"

Hứa Kha sừng sốt một chút, "Vì sao chị phải mời anh ta ăn cơm?"

"Không phải anh ấy giới thiệu nhà sao?"

Hứa Kha nhíu mày, "Anh ta giới thiệu, chị cũng chưa mua mà, chờ sau khi chị mua rồi mới nói đi."

Mà kể cả có mua nhà ở Lục Đảo cô cũng sẽ không mời anh ăn cơm.

Lâm Dao muốn nói lại thôi, không yên lòng xúc cơm, đôi mắt long lánh nhấp nháy, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau bữa cơm chiều một lát, Lâm Ca gọi điện thoại cho cô, hỏi chuyện căn nhà. Hứa Kha biết, vừa rồi Lâm Dao nhất định trong lúc chat QQ với Lâm Ca nói ra chuyện này. Không biết cô ấy có nói ra chuyện nội y không nữa?

"Lâm Dao nói căn nhà đó tốt lắm, cuối tuần anh sẽ tranh thủ thời gian về xem."

"Không vội, bây giờ em còn chưa đủ tiền."

Bên kia Lâm Ca im lặng một chút, "Chúng ta góp chung, đưa tiền trước đã."

Hứa Kha ừ một tiếng.

"Tiểu Kha, anh, vô cùng nhớ em"

Mặc dù chỉ là qua điện thoại, mặt Hứa Kha cũng đỏ lên. Bởi vì, Lâm Ca là một người hướng nội anh chưa từng nói ra ba chữ anh yêu em, lúc trước, anh theo đuổi Hứa Kha, không phải viết thư tình, không phải hát tình ca, lại càng không là mời ăn cơm, là vẽ tranh chữ.

Chữ anh viết rất đẹp, tranh anh vẽ cũng rất đẹp. Bức tranh chữ của anh dùng lối hành thư xinh đẹp (Một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo), trên bức tranh là thác nước chảy từ trên núi cao xuống hoặc là hoa cỏ, cảnh chim bay.

Đã từng trải qua sự nổi tiếng của Thẩm Mộ, mây mưa thất thường, Hứa Kha cảm thấy Lâm Ca lại giống như một bầu rượu trong vườn hoa, thanh nhã ôn hòa, mơ hồ khiến người ta muốn say.

Trên bàn trước mắt đặt tấm ảnh chụp chung của hai người, Lâm Ca cao lớn, thanh tú nhã nhặn, không giống với Thẩm Mộ tuy rằng ánh sáng khiến người ta lóa mắt nhưng xung quanh người lại đầy gai nhọn. Khi Hứa Kha ở bên Lâm Ca, cô sẽ có một cảm giác vô cùng yên ổn bình thản.

"Chị dâu, chúng ta nói chuyện chút đi." Lâm Dao đột nhiên đẩy cửa ra, cười tủm tỉm thò đầu vào phòng.

Hứa Kha vừa nghe hai chữ chị dâu lập tức thầm cảm thấy không ổn, Lâm Dao khi muốn nhờ vả điều gì đó luôn gọi cô là chị dâu.

"Ừ."

Lâm Dao ngồi ở bên giường, xấu hổ một chút, hỏi: "Thẩm Mộ, anh ấy kết hôn chưa vậy?"

Đề tài muốn tán gẫu của Lâm Dao khiến cho Hứa Kha cảm thấy bất ngờ, lại cảm thấy có tình bên trong

Thẩm Mộ một người đàn ông như vậy, mặc dù không có người thân, chỉ nhìn một mình anh, cũng chính là cảnh đẹp ý vui, phong độ xuất sắc, khí chất bất phàm. Có đến bao nhiêu cô gái thích anh, năm đó cô cũng là một trong số đó...

Ngốc nghếch quá.

"Hình như là chưa kết hôn đâu." Mơ hồ nghe Hoắc tổng nói qua anh là người đàn ông kim cương 5 tốt, vậy hẳn là chưa kết hôn.

Lâm Dao vui vẻ hỏi tiếp: "Vậy anh ấy có bạn gái chưa?"

"Không biết." Kỳ thật, trong lòng Hứa Kha lập tức nghĩ tới Dung Dung. Mặc dù Dung Dung không giống lắm, anh ấy như vậy, bên cạnh chắc chắn không thiếu phụ nữ.

Lâm Dao có chút hơi xấu hổ, đỏ mặt nói: "Vậy chị hỏi một chút đi."

Hứa Kha vô cùng bất đắc dĩ, nhưng lại không tiện từ chối, đành phải nói: "Có cơ hội chị sẽ hỏi."

"Chị bây giờ không phải đang rảnh rồi sao, chị hỏi một chút đi."

Lâm Dao ngồi im trơ mắt nhìn vào điện thoại của cô khiến cho Hứa Kha rất bị động. Nếu như cô không hỏi thì có vẻ quan hệ của cô và Thẩm Mộ rất không bình thường, dường như giữa hai người có một thứ bí mật không thể để người khác biết.

Cô đành phải bất đắc dĩ cầm điện thoại, nhẫn nại nhấn một cái tin cho Thẩm Mộ.

"Anh chưa kết hôn chứ?"

Anh rất nhanh trả lời lại.

"Cũng giống em vậy."

Hứa Kha nghĩ ngợi một chút, bản thân cô đúng là chưa kết hôn, nhưng đã có bạn trai, vậy anh thì?

Đành phải nhấn tiếp một tin nữa.

"Anh có bạn gái rồi sao?"

Lâm Dao trông tròn con mắt, Thẩm Mộ cũng chờ rất lâu mà chưa thấy trả lời.

Hứa Kha an ủi Lâm Dao, "Anh ấy bề bộn rất nhiều việc, em đi ngủ trước đi, có câu trả lời chị sẽ nói cho."

Lâm Dao xấu hổ ra khỏi phòng.

Hứa Kha đặt điện thoại sang một bên, mở máy tính ra, nhìn lại xu thế của cổ phiếu mã 600XXX.

Đột nhiên, di động vang lên một tiếng.

Hứa Kha cầm lấy, là tin nhắn của Thẩm Mộ.

Cô vừa đọc tin nhắn, nhất thời tức giận đến mức nghiến răng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Duyên phận

Câu trả lời của anh là một câu thể này, rất dài.

"Ừm, nhiều bạn gái lắm, không biết em muốn hỏi người nào? Nếu không thì nói một chút về người nào đó gốc nhất trước đây đi?"

Tất nhiên anh đang ám chỉ cô chính là cô gái gốc nhất đó. Hứa Kha nghiến răng nghiến lợi đóng điện thoại, âm thầm nguyện rửa người đàn ông lời lẽ ác độc đến chết cũng không hối cải này, sau này phải tìm một người ngược chết anh ta mới được!

Buổi sáng hôm sau, Lâm Dao chạy từ trên giường xuống hỏi Hứa Kha: "Chị, hôm qua anh ấy có trả lời tin nhắn không?"

Hứa Kha lấy điện thoại di động ra, tìm tin nhắn kia của Thẩm Mộ, đưa ra để Lâm Dao nhìn cho cô nàng thấy sự thực.

Lâm Dao cầm lấy di động, đọc kỹ một lúc, bật cười: "Anh ấy thật hài hước."

Hài hước! Hứa Kha yên lặng hít vào một hơi tức giận. Người ta thường nói con gái trong tình yêu chỉ số thông minh sẽ về 0, xem ra, chỉ cần có một chút cảm tình, chắc chắn chỉ số thông minh sẽ thấp đi. Lời nói ác độc như thế, thế mà cô ấy lại cho là hài hước.

Nhớ về anh trai Lâm Ca của cô nàng, Hứa Kha thiện ý nói: "Anh ta có rất nhiều bạn gái, rất không phù hợp với em."

Lâm Dao đưa di động trả lại cho Hứa Kha, kinh ngạc nói: "Chị dâu, tin nhắn này rõ ràng là mang ý anh ấy không hề có bạn gái."

Hứa Kha không nói gì nữa, thật sự là mọi thứ hoa lệ đều nhập vào mắt rồi, đôi mắt đã bị phân chó che khuất rồi. Chính miệng anh ta nói mình rất nhiều bạn gái, thế mà Lâm Dao lại một mực chắc chắn anh không có bạn gái! Haiz, chuyện tình cảm, không bao giờ nghe theo lời khuyên của người khác, phải tự mình đập đầu vào tường một lần rồi mới tỉnh lại. Mong rằng tình cảm của Lâm Dao chỉ là trái tim dâng trào nhất thời mà thôi.

Buổi chiều, Hứa Kha đang dọn dẹp vệ sinh, đột nhiên nhận được điện thoại của Mạc Tiểu Tiểu.

"Alo, đi xem mặt cùng tớ đi."

Hứa Kha dờ khóc dờ cười: "Sao lại bảo tớ đi xem mặt cùng?"

"Cậu ngồi bên cạnh, có thể khảo nghiệm xem anh ta có phải là một tên háo sắc không! Tớ ghét nhất là đàn ông háo sắc, nếu anh ta đối với đại mỹ nhân cậu mà cũng coi như không thấy, chứng tỏ đó là một con người đáng tin cậy."

Mặt Hứa Kha nóng lên, đạo lý gì đây, thật là!

"Trang điểm nhanh một chút nhé, 7 giờ đúng ở khách sạn Hoàng Triều phòng 205."

Hứa Kha vội vàng nói: "Tớ không đi."

Giọng nói của Mạc Tiểu Tiểu đầy nghi ngờ: "Cậu dám không đi? Một chút nữa tớ mà là người thừa, cậu chịu trách nhiệm nhé?"

Hứa Kha cười nói: "Tớ không chịu trách nhiệm đâu!"

Cứng rắn của Mạc Tiểu Tiểu không thành công đành phải chuyển sang mềm mại "Cậu đi giúp tớ nhìn xem, tớ cảm thấy đôi mắt chọn đàn ông của cậu rất tốt! Cậu xem Lâm Ca nhà cậu, một người đàn ông thật tốt, ở Vũ Hán vì cậu giữ thân như ngọc hai năm trời."

Hứa Kha bị lời nói của Mạc Tiểu Tiểu làm đỏ mặt, trong lòng cũng rất ngọt ngào. Lâm Ca đang ở Vũ Hán học cao học, bao nhiêu sự muội nhìn anh như hồ điệp nhìn mồi, nhưng anh cũng chẳng có phản ứng gì.

Mạc Tiểu Tiểu vừa mềm mỏng vừa cứng rắn đeo bám cô cả nửa ngày, Hứa Kha bất đắc dĩ đành phải nói: "Vậy chúng ta gặp nhau ở cửa khách sạn, tớ cũng không muốn đi một mình vào phòng 205, nhờ đâu cậu không tới, tớ mất mặt lắm."

Mạc Tiểu Tiểu cười hi hi nói: "Được rồi."

6 giờ rưỡi, Hứa Kha ra khỏi nhà.

Lâm Dao đuổi theo ra ngoài hỏi: "Chị đi đâu vậy?"

"Mạc Tiểu Tiểu bảo chị đi xem mặt cùng cô ấy."

Lâm Dao à một tiếng, dường như có vẻ không tin tưởng lắm.

Hứa Kha cũng không giải thích nhiều, đi ra khỏi ngõ mới gọi xe tới khách sạn Hoàng Triều, khi xuống xe cũng chẳng thấy bóng dáng của Mạc Tiểu Tiểu đâu. Nhìn đồng hồ, đã 6 giờ 50 phút rồi. Nhà đầu này, đi xem mặt cũng tới muộn sao?

Cô đành phải ra ngoài tiền sảnh của khách sạn ngồi chờ. Nhân rồi đến mức nhàm chán, cô muốn lấy di động ra để lên mạng. Nhưng mà xui quý khiến thế nào, cô lại lấy tin nhắn kia của Thẩm Mộ ra, xem kỹ từng chữ từng chữ một, kết quả xem mãi cũng không thấy một chút ý tứ nào là anh không có bạn gái cả! Cô không thể không bội phục nhãn lực của Lâm Dao.

"Không ngờ là lại có thể gặp em ở đây, càng không ngờ là, tin nhắn của anh lại làm em nhớ mãi không quên như vậy, xem đến mấy trăm lần."

Hứa Kha đang nhập tâm, đột nhiên bị hoảng sợ, di động rơi xuống đùi cô, sau đó lộc cộc rơi xuống mặt đất. Cô kích động quay đầu lại, không ngờ lại thấy Thẩm Mộ đứng ở sau lưng, đang cười cười nhìn cô. Tuy rằng nụ cười của anh rất quyến rũ, nhưng Hứa Kha cảm thấy đó tuyệt đối là một sự châm chọc.

Cô đỏ mặt nhặt di động lên, mới phát hiện số nó thật xui xẻo.

"Tôi còn có việc, đi trước." Cô chật vật đứng dậy bước đi, sau đó, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười của Thẩm Mộ.

Anh rõ ràng đang cười trộm, cười trộm lại còn cố tình cười ra tiếng để cô nghe thấy, thật là đáng ghét. Cô thật sự cảm thấy vô cùng xui xẻo, thế giới rộng lớn biết bao, làm sao ở một góc nhỏ này, cô lại nằm trong tình cảm khổ sở đó, còn để cho anh nhìn thấy.

Cô đi ra khỏi khách sạn, vất vả lắm mới tìm được một bộ điện thoại công cộng, gọi điện cho Mạc Tiểu Tiểu, nói cô đang có việc gấp không thể đi xem mặt cùng được. Mạc Tiểu Tiểu đang ở trên taxi, vừa nghe được lời này, tức giận đến mức giơ chân muốn cắn người, Hứa Kha nhanh nhẹn cúp điện thoại.

Đèn rực rỡ sáng lên, người đi đường vội vã.

Hứa Kha nghĩ đến việc nếu bây giờ về nhà, còn phải nấu cơm cho Lâm Dao thì không khỏi có chút buồn bực. Cô đột nhiên nhớ tới gần khách sạn Hoàng Triều có một quán cháo nấu rất ngon, trước kia, cô thường đến đó, cũng mang cả Thẩm Mộ đến.

Cô lững thững bước đi. Sáu năm, quán cháo vẫn còn ở đó, nhưng chỉ sửa chữa một chút phía ngoài cửa, bên trong vẫn y hệt như cũ.

Hứa Kha chọn một bàn rồi ngồi xuống, sau đó mở thực đơn ra.

Ngay cả thực đơn cũng chưa đổi, chỉ là vật còn người mất thôi. Cô có chút thổn thức, không khỏi nhớ lại ngày trước. Thẩm Mộ không thích ăn cháo, mỗi lần bị cô kéo đến đều mang dáng vẻ rõ ràng là bị bắt ép, nhui nhủ ăn cháo, giống như đang uống thuốc độc.

Cô lúc ấy chỉ cảm thấy đáng vẻ anh nhũn mày cũng đẹp tới kì lạ, căn bản là không hiểu rằng bất luận là miễn cưỡng người khác hay miễn cưỡng chính mình, cũng không thể dài lâu.

Cô yên lặng buông thực đơn xuống.

Đột nhiên, ánh sáng trước mắt tối sầm lại, một tiếng cảm khái trầm thấp vang lên.

"Chúng ta lại gặp nhau, đúng là duyên phận."

Đầu Hứa Kha lập tức tràn đầy hắc tuyến, cái này không phải là duyên phận mà là nghiệt duyên.

Thân ảnh cao lớn của Thẩm Mộ giống như một bức tường, ngay cả ngọn đèn cũng bị đầu của anh che đi một nửa.

Hứa Kha suy nghĩ một chút về hai lần "Ngẫu nhiên gặp mặt" liên tiếp, cảm thấy xác suất "ngẫu nhiên" thật sự quá lớn đi, vì thế nhin rồi nhẩn, nhưng vẫn không thể nhin được mà nhũn mày hờn giận hỏi: "Có phải anh theo dõi tôi hay không?"

Hỏi xong, cô lại có chút hối hận, hỏi như vậy có phải đang tự mình đa tình hay không, cô có gì đáng giá để anh phải theo dõi?

Quả nhiên, anh không buông tha cơ hội trêu chọc cô, híp mắt mỉm cười, "Một khách hàng mời anh đến khách sạn Hoàng Triều, anh chỉ xã giao một chút rồi ra ngay, không ngờ khéo như vậy lại gặp mặt em lần nữa. Em tới đây để nhớ lại chuyện xưa sao?"

Nói xong, anh kéo chiếc ghế đối diện với cô ra, thoải mái ngồi xuống, giống như hai người đang hẹn hò nhau vậy.

Hứa Kha nghiêm mặt nói: "Tôi tới đây ăn cơm. Thẩm tiên sinh không phải không thích ăn cháo sao?"

Hỏi xong, cô lại hối hận, câu này không phải chứng tỏ cô vẫn còn nhớ sở thích của anh sao? Hẳn là biểu hiện của cô đã đưa tất cả những gì muốn quên ra ngoài ánh sáng.

Quả nhiên, nụ cười của anh đậm hơn một chút, "Em của nhớ rõ sở thích của anh sao? Ngại quá, bây giờ anh rất thích ăn cháo."

Hứa Kha không nói gì, thật sự không biết anh là theo cô đến đây, hay là vô ý vào đây. Nhưng nghĩ đến ngày ấy ở chỗ của Dung Dung, anh cũng gọi một chén cháo, cô nghĩ có lẽ anh thích ăn cháo thật.

Hứa Kha gọi một chén cháo trứng thịt nạc và một phần đồ ăn nữa, hoàn toàn không có ý mời khách.

Thẩm Mộ cũng gọi một chén cháo, sau đó, im lặng nhìn cô.

Hứa Kha rất không được tự nhiên, hận không thể mời anh đi ra ăn ở bàn khác. Nhưng cảm thấy nếu nói ra lời thì có vẻ hẹp hòi quá, hoặc là không được rộng rãi lắm, vì thế mặc kệ anh.

Quên đi, nhẩn nhin!

Sau khi cháo được bưng lên, cô ăn rất nhanh, như vậy có thể sớm một chút rời khỏi tầm mắt của anh.

Thẩm Mộ thấp giọng nói: "Em ăn chậm thôi."

Cô làm bộ không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục ăn rất nhanh.

Anh lập tức đề lên tay cô.

Hứa Kha cả kinh, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh thu lại nụ cười, thần sắc rất thận trọng, nhẹ giọng nói: "Nghe lời."

Bất quá chỉ là hai chữ vô cùng đơn giản, giọng nói của anh trầm thấp hơi khàn khàn, nhưng khi nói ra miệng mang vẻ chiều chuộng, ánh mắt cũng thâm thúy mê người như vậy.

Trái tim Hứa Kha đập mạnh, không kim chế được mà cúi đầu xuống không nhìn nữa. Trước kia, cô thường xuyên sa vào tầm mắt của anh, phương hướng còn không rõ ràng, đừng nói gì đến lừa gạt và trả thù. Bây giờ cũng sẽ không.

Anh ăn rất ít, dường như có tâm sự.

Hứa Kha lơ đãng nhìn anh một cái, phát hiện anh gầy hơn một chút so với trước đây, là bận quá sao?

Cô rất muốn nói gì đó, nhưng lời nói đến bên miệng, lại bị đè ép lại, có rất nhiều cô gái quan tâm đến hấn, những lời khác sáo như chú ý sức khỏe, không cần đến cô phải nói.

Ăn cơm xong, Hứa Kha vén màn lên.

Đi ra cửa quán cháo, Hứa Kha nghiêm trang nói với Thẩm Mộ: " Lần này do tôi tính tiền, cũng coi như là đã mời anh."

Thẩm Mộ khinh thường hừ một tiếng, "Tiền thôi, không tính."

Hứa Kha cũng hừ một tiếng: "Thẩm tiên sinh, hầu hạ anh quá khó đấy."

Thẩm Mộ không hờn giận nhìn cô, "Em có thể không gọi anh là Thẩm tiên sinh nữa được không!"

Hứa Kha à một tiếng, suy nghĩ một chút mới nói: "Vây, phải gọi anh là con riêng của dương sao? Như thế văn hoa quá, không thuận miệng."

Về mặt Thẩm Mộ tới đi, hung hăng trừng mắt cô "Trước đây em gọi thế nào?"

"Trước đây sao, thật không thể ngờ được! Lại có thể gọi anh là anh trai, thật ngốc." Hứa Kha cười, vài đợt gió đêm khiến mũi cô có chút chua xót.

Khi mới gặp anh, cô mới 16 tuổi, khi anh đứng ở trước mặt cô, cô trong khoảnh khắc đã hiểu được "Nhất kiến Dương Quá ngộ lỗ chung thân" (nghĩa là gặp được Dương Quá lầm lỡ cả đời). Cũng may, coi như cô cũng may mắn, chỉ có vài năm lầm lỡ mà thôi.

Thẩm Mộ không nói được lời nào, im lặng tới mức đáng sợ.

Hứa Kha mỉm cười: "Thẩm tiên sinh, tạm biệt."

Thẩm Mộ đột nhiên giữ chặt lấy cánh tay cô, ép chặt cô lên cánh cửa màu đỏ thẫm của quán cháo.

Vóc dáng anh rất cao, cô đứng trên bậc thang cao hơn anh một bậc, vì thế đối diện với cô là đôi mắt đang trừng lên của anh. Không thể phủ nhận rằng, đáng về khi tức giận của anh cũng vô cùng đẹp trai, lông mày dày như mực, đôi mắt u tĩnh.

Anh gần từng chữ từng chữ một: "Em nói một tiếng Thẩm tiên sinh nữa thử xem?"

Tĩnh tình ương ngạnh của Hứa Kha lúc này lại nổi lên, phẫn nộ nói: "Thẩm tiên sinh, có chuyện gì thì nói đi."

Ánh mắt Thẩm Mộ hơi động, cúi thấp đầu xuống.

Hứa Kha vừa sợ vừa xấu hổ, "Thẩm Mộ, bỏ tay ra, đây là nơi công cộng! Anh dám!"

Anh bữu môi coi thường: "Em nghĩ anh có dám hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tình địch

Hứa Kha tức giận nói: "Thẩm Mộ!"

Anh mỉm cười, môi lướt qua khuôn mặt cô, "Sao em không gọi Thẩm tiên sinh nữa đi."

Hứa Kha ngẩn ra, anh chỉ là?

Thẩm Mộ tựa tiểu phi tiểu nhũ mày: "Em nghĩ anh vì lý do gì mà phải làm vậy?"

Hứa Kha vừa thẹn vừa giận.

Anh khẽ cười, nhấc chân xuống bậc thang, giống như chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Hứa Kha đứng trên bậc thang trừng mắt nhìn bóng dáng của anh. Việc anh gọi nhất chính là khơi lên sự tức giận của cô, sau đó cười nhẹ nhàng bằng quơ giả vờ không thấy.

Cảm giác chua chua ngọt ngọt khi ở bên anh, lo được lo mất, bỗng chốc thiên đường, bỗng chốc địa ngục đã chôn sâu trong kí ức lại bị anh khơi ra thoáng cái trở nên rõ ràng. Đó là một câu chuyện cũ, đã chôn kín sáu năm trời, có một loại hương vị mang dấu ấn thời gian, giống như một bình rượu bị ủ kín.

Thẩm Mộ đột nhiên quay lại cười cười: "Có phải em đang tức giận vì anh không hôn em hay không?"

Hứa Kha trừng mắt liếc anh một cái, xoay người bước đi.

Anh mở cửa xe, đi theo phía sau cô nói: "Anh đưa em về nhà."

Hứa Kha không để ý đến anh, lập tức đi về phía trạm xe buýt. Anh cũng không giữ, lái xe chậm rãi đi theo phía sau cô.

Hứa Kha cảm thấy cảnh này thật sự rất cầu huyết, trước kia xem tivi nhìn thấy những cảnh như vậy, nhất định sẽ cảm thấy rất bị động, không ngờ rằng hôm nay nó lại xảy ra với chính mình. Nhưng thật sự khi nó xảy ra với chính mình, cũng không hẳn là quá mức bị động. Có thể thấy được, cuộc sống và phim ảnh có sự chênh lệch rất lớn.

Quan trọng là một chiếc xe thể thao đầy phong cách như Porsche mà lại bò như ốc sên trên đường, phía trước lại là một mỹ nữ đang tức giận muốn bỏ đi, vì thế, những người đi đường đều chăm chú nhìn.

Hứa Kha cảm thấy nếu mình không lên xe thì kiêu ngạo quá. Rất nhiều chuyện trên thực tế đã chứng minh, đo trí tuệ với anh, bản thân cô không bao giờ thắng được.

Cô dừng bước, nhìn Thẩm Mộ. Khóe môi anh mang theo ý cười, nhưng Hứa Kha lại cảm thấy nụ cười của anh rất khiêu khích, khí chất anh tuấn và cơ thể cường tráng trong bóng đêm càng mang vẻ hoang dã và khí phách.

"Vì sao không để anh chở em, em sợ anh sao?"

"Tôi sợ anh?" Hứa Kha cong cong khóe miệng, từng bước đi đến phía trước xe, kéo mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Thẩm Mộ tựa tiểu phi tiểu nhìn cô: "Đòn khích tướng là phương pháp tốt nhất với em. Em nói xem em lớn tuổi như vậy rồi, tại sao còn xúc động như vậy chứ?"

Hứa Kha vênh khóe môi lên, không chút lưu tình nào phản kích: "Anh lớn tuổi như vậy vẫn còn lo chuyện bao đồng."

Thẩm Mộ liếc nhìn cô một cái, nghiêm mặt nói: "Vì chọc giận em thật nhảm chán."

Hứa Kha hừ một tiếng: "Quả thật rất nhảm chán."

Thẩm Mộ nhìn cô, chậm rãi nói: "Tình cảm có rất nhiều loại, sâu đậm đến mức tận cùng chính là yêu và hận, lạnh nhạt đến mức tận cùng chính là vô cảm. Nhảm chán cũng là một loại tình cảm, so với vô cảm còn mạnh mẽ hơn, em nói xem có đúng không?"

Hứa Kha im lặng không đáp, trong lòng lại chấn động, ý tứ trong lời nói của anh...

"Anh tưởng rằng em không chán ghét anh chứ, đêm qua em không phải vẫn còn quan tâm đến vấn đề tình cảm của anh hay sao?"

Hứa Kha vội vàng giải thích, "Là có người muốn nghe thôitôi thay người ta hỏi một chút."

Thẩm Mộ thản nhiên à một tiếng, "Em làm bà mối thật chuyên nghiệp nha. Là em gái của bạn trai em sao?"

Hứa Kha thản nhiên "Ừ" một tiếng.

"Bạn trai em thế nào?"

"Rất tốt."

"Thế nào gọi là tốt? Hoàn hảo hơn anh sao?"

"Đương nhiên." Hứa Kha vừa bực mình lại vừa buồn cười, anh thật sự là một người không biết khiên tốn là thế nào.

"Lúc nào nhất định anh phải gặp mặt."

"Được, có cơ hội anh mời chúng tôi ăn cơm."

"Vì sao là anh mời?" Thẩm Mộ quay đầu, bất mãn nhìn cô.

Hứa Kha không chút nghĩ ngợi, nói luôn: "Bởi vì anh có tiền."

Thẩm Mộ cười nhưng không nói gì, quay vô lăng một cái, đặt xe đứng trước trung tâm thương mại Cẩm Hoa.

"Cùng anh lên trên mua chút đồ."

Hứa Kha vừa nghe xong, lập tức mở cửa xe bước xuống. "Tôi về nhà đây."

Thắm Mộ xuống xe, ngăn cô lại.

"Điện thoại của em bị sợ hãi quá mức mà chết bất đắc kỳ tử, anh hẳn là phải đền lại cho em một cái."

Mặt Hứa Kha nóng lên, nhớ tới tên đầu sỏ gửi cái tin nhắn kia.

"Không cần, trở về nhà tôi sẽ tự mua."

Thắm Mộ không hề có ý nhường đường, chặn trước mặt cô. Hôm nay cô chỉ đi một đôi giày bệt, cho nên cô chỉ cao tới bả vai anh. Loại hơi thở bá đạo quen thuộc này, không biết tại sao lại khiến cô cảm thấy căng thẳng.

"Bây giờ em phải mua." Giọng nói của anh rất kiên quyết, không cho phép từ chối.

Hứa Kha trừng mắt nhìn anh một cái, thích quản việc của người khác.

"Em ở tại một nơi như vậy, không có di động không được, vạn nhất có chuyện gì xảy ra..." Những lời còn lại anh cũng không nói tiếp, dừng một chút, giọng nói mềm mại hơn, "Được rồi, em tự mình bỏ tiền mua là được chứ gì?"

Hứa Kha giật mình, nghĩ tới cái đêm bị trộm kia. Thực sự, di động với cô mà nói vô cùng quan trọng. Bực mình giận dữ với anh thật là một chuyện ngốc nghếch. Cô không nói gì nữa, xoay người đi vào trung tâm thương mại.

Thắm Mộ đi theo phía sau cô, nhìn lên phía thang máy.

Trong thang máy chỉ có cô và anh.

Trừ mặt phía trước, ba mặt còn lại của thang máy đều là gương, phản chiếu rất rõ bóng dáng của cô và anh. Ánh mắt anh từ ba hướng rõ ràng đang đặt lên thân thể cô, mai phục xung quanh cô.

Ánh mắt cô không có điểm nhìn, đành phải xoay người. Thang máy từ từ đi lên, cảnh đêm thành phố nhìn không sót một nơi nào. Ánh sáng ngọc ngà của những ngọn đèn, khiến bóng đêm trở nên sáng rõ sắc sỡ. Một vầng trăng tròn nhô lên cao, lẳng lặng quan sát những tiếng động lớn dưới hồng trần, sự ảm áp lạnh lẽo của lòng người.

Chỉ có mười giây nhưng dường như lại rất dài. Cuối cùng thang máy cũng đứng ở tầng thứ 16.

Hứa Kha ở quầy bán điện thoại Nokia chọn lấy một chiếc di động màu trắng, tháo chiếc SIM đang ở chiếc điện thoại cũ đã dùng ba năm trời, đặt vào trong máy di động mới. Sau đó mở máy di động mới thử các tính năng.

Đột nhiên, có tiếng chuông di động vang lên. Hứa Kha vừa nhìn số điện thoại, đúng là của Thắm Mộ.

Anh muốn làm gì? Cô vừa liếc mắt sang bên cạnh đã thấy Thắm Mộ không biết lấy điện thoại của mình ra từ lúc nào, bấm số của cô.

Anh cầm di động, vừa tự nhiên vừa tùy ý nói một câu, "Lần đầu tiên, là của anh."

Câu nói dường như rất vô tình của anh cũng rất dễ khiến người khác hiểu lầm. Ánh mắt anh quét lại đây, mặt cô lập tức đỏ lên, vô cùng không tự nhiên cúi đầu xuống, sợ anh thấy vẻ lúng túng của mình.

Anh căn bản không biết lời nói của mình có vẻ gì là buồn cười hay kì lạ, cười nhìn thoáng qua điện thoại của cô.

Nụ cười, lập tức cứng ngắc.

Trên màn hình điện thoại của cô hiện lên ba chữ.

Hạc đỉnh hồng.

Anh ngất máy, sắc mặt tối tăm, không nói được lời nào.

Đến khi Hứa Kha có phản ứng lại, có chút xấu hổ giật lại điện thoại, ra khỏi trung tâm thương mại.

Dọc theo đường đi, hai người im lặng không nói gì, xe chạy rất nhanh.

Ngoài chiếc ngõ nhỏ ở Hồ Tây. Hứa Kha đang định bảo anh dừng xe lại, Thắm Mộ thấy khó mà vẫn cứ đi, một đường cho xe đi sâu vào trong ngõ, trước căn nhà của Hứa Kha.

Hứa Kha xuống xe, nói tiếng cảm ơn. Trong khoảnh khắc quay đầu lại, cô giật mình.

Dưới hiên nhà có một người đang đứng.

Đèn không quá sáng, ánh sáng màu vàng quất thần nhiên mờ màng chiếu vào thân ảnh cao gầy của Lâm Ca, khuôn mặt thanh tú mang vẻ ôn nhuận như ngọc.

Anh mỉm cười rồi mới nói "Tiểu Kha, em đã trở về."

Hứa Kha kích động tiêu sái qua đó, "Lâm Ca, anh tại sao lại về bất ngờ vậy."

Lâm Ca tự nhiên cầm thật chặt lấy hai tay cô, cười rất vui vẻ.

"Thầy giáo đột nhiên có việc phải Bắc Kinh hai ngày, anh nhân cơ hội đó quay về đây, có thể ở bên em một ngày."

"Anh tại sao không ở nhà chờ em?"

"Điện thoại của em không gọi được, anh nóng lòng cho nên đi xuống đây."

Thẩm Mộ từ trên xe bước xuống, đi đến phía sau Hứa Kha thì dừng lại, gật gật đầu với Lâm Ca, "Xin chào."

Hứa Kha nghe thấy lời chào của Thẩm Mộ, mới nhớ tới phía sau vẫn còn một người, vội vàng quay đầu nói: "Lâm Ca, đây là Thẩm Mộ, con của dưỡng em."

Những chữ này, vô cùng khó phát âm, nghe qua cũng rất không tự nhiên.

Thẩm Mộ nhú mày nhìn Hứa Kha. Trong mắt cô tất cả đều là Lâm Ca, ngay cả dư quang khoe mắt cũng chưa từng dừng lại nửa giây trên người anh. Anh siết chặt bàn tay thành nắm đấm chống đỡ bằng một tiếng khụ trầm thấp bên môi, dường như có gì đó chặn ngang cổ họng, chua chát rất không thoải mái.

Lâm Ca mỉm cười: "Xin chào, cảm ơn anh đã đưa Hứa Kha về."

Anh trước kia đã từng nghe Hứa Kha nói qua rằng mẹ cô đã có một lần tái hôn, cho nên khi nghe thấy những chữ con của dưỡng không thấy bất ngờ lắm.

Thẩm Mộ lịch sự định gật đầu, ánh mắt lại dừng trên mặt Hứa Kha.

Ánh mắt cô rất sáng, bởi vì vui vẻ, mà khuôn mặt như trong tranh vẽ càng mang vẻ xinh đẹp rất sinh động, mang theo một vẻ quyến rũ mà trước kia anh chưa từng thấy, đó là món quà của thời gian vẽ ngày thơ giảm đi sau nhưng lại càng thêm động lòng.

Lâm Ca nhìn chiếc xe của Thẩm Mộ, thân thiện am hiểu nói: "Ở đây không có chỗ quay đầu, Tiểu Kha em tại sao không xuống xe từ ở ngoài đường lớn?"

Tuy rằng lời nói của anh mang theo chút ý tứ trách cứ, nhưng lại có vẻ chiều chuộng rất sinh động trong câu chữ.

Thẩm Mộ thần nhiên cười: "Không sao, hai ngày này tôi đến đây ba lần rồi, cũng quen đường rồi."

Hứa Kha không nói gì, anh không cần thiết phải đếm số lần nói ra rõ ràng như vậy chứ. Thật may, Lâm Ca cũng không có ý hờn giận gì, ngược lại rất lịch sự mời anh: "Thẩm tiên sinh nếu rảnh rồi, lên trên ngồi một chút đi."

Thẩm Mộ cười cười: "Tôi hôm kia tôi có lên rồi. Hôm nay còn có việc, để hôm khác nhé."

Mặc dù ánh đèn không rõ, nhưng Hứa Kha cũng rất rõ thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Lâm Ca.

Hứa Kha thật muốn đặt Thẩm Mộ dưới lòng bàn chân dùng sức giẫm lên.

Lâm Ca mỉm cười, nụ cười có vẻ không tự nhiên cho lắm.

Thẩm Mộ dường như không hề cảm nhận được, gật đầu với hai người, nói "Tạm biệt".

Hứa Kha không đợi anh khởi động xe, lập tức kéo Lâm Ca lên trên lầu.

Thẩm Mộ ngồi ở trong xe, nhìn ánh đèn từng tầng từng tầng một. Sau đó, trong một chiếc cửa sổ ở tầng 5 có một ngọn đèn màu quýt ấm áp sáng lên, một thân ảnh yếu điệu vòng eo thả dài, kéo rèm cửa ra. Cách một màn bóng đêm, khoảng cách xa như vậy nhưng tựa hồ anh còn có thể nhìn thấy mái tóc rối tung của cô, bên môi còn có lúm đồng tiền ngọt ngào.

Anh đã cai thuốc nửa năm nay, nhưng giờ phút này, đột nhiên lại rất muốn hút thuốc.

Anh bước xuống xe, đi vào một quầy tạp hóa gần đó mua một gói thuốc lá, tựa vào cửa kính xe đốt một điếu thuốc lên.

Đêm tháng tư, không khí mang theo những làn gió tươi mát, lửa sáng rõ trên đầu ngón tay anh, chuyện cũ từng mông mênh theo những đốm sáng

nhỏ bé đó mà lộ ra.

Anh nheo mắt ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng 5.

Đột nhiên, anh đập tắt điều thuốc, xoay bước tiến lên cầu thang bước đi

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Một ván

Lâm Ca từ sau tết âm lịch vẫn bề bộn rất nhiều việc, ngoài trừ những việc quan trọng của chính bản thân cần phải giải quyết còn phải làm thêm một số công việc nữa, giá nhà ở thì cứ tăng vùn vụt khiến anh phải chịu áp lực rất lớn.

Gia cảnh của anh rất bình thường, cha mất từ sớm, một mình mẹ phải nuôi hai anh em, của cải đã sớm bị vét sạch. Khi phải tranh thủ thời gian để về nhà, thứ nhất là muốn gặp Hứa Kha, thứ hai cũng vô cùng muốn gặp Lâm Dao một chút xem tình hình của nó. Mua phòng ở là một việc rất khẩn cấp, càng kéo dài thì càng không mua nổi.

Anh đang cùng Hứa Kha nói chuyện ở trong phòng, đột nhiên, có ngoài gõ cửa ở bên ngoài.

Hai người đều giật mình, Lâm Ca đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy Thẩm Mộ đứng ở cửa, không khỏi ngạc nhiên, anh ta không phải vừa mới đi rồi sao?

"Xin chào, tôi tìm Hứa Kha."

Hứa Kha vừa nghe thấy giọng nói của Thẩm Mộ, vô cùng ngạc nhiên.

Anh đứng ở ngoài cửa, ánh đèn bên trong theo chiếc cửa ừa mở nửa khép hắt ra một chút ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên người anh, vẻ mặt của anh nhìn không rõ ràng lắm.

Từ phòng ngủ tới cửa, ngắn ngủn chỉ vài bước chân, nhưng trái tim Hứa Kha dường như bị treo lên.

Anh từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, giờ phút này đột nhiên còn đến đây, có thể làm ra một thứ chuyện khác người nào đó hay không? Cô không dám chắc chắn.

Sáu năm trước, chuyện anh làm kia đã khiến người ta trở tay không kịp, đau triệt tâm phế, thật sự quá mức khắc cốt ghi tâm. Thời gian trôi đi, cô vốn tưởng rằng mọi chuyện đã phai nhạt, mãi cho đến khi gặp lại anh cô mới hiểu được, bất quá chỉ là chôn sâu mà thôi, không có khả năng quên được. Vài lần xuất hiện của anh, luôn luôn cố ý vô tình nhắc nhở cô về những đau xót đã qua đó.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, phát hiện thần sắc anh rất bình tĩnh, bình tĩnh dường như không có một chút gợn sóng nào, nhưng cô lại cảm thấy anh càng bình tĩnh thì càng khiến người ta căng thẳng.

Cô hết sức trấn tĩnh, hỏi: "Chuyện gì?"

Anh đem một chuỗi chìa khóa đưa cho cô, "Em không phải muốn cùng Lâm Ca đi xem nhà sao? Trương Dương đi Bắc Kinh, trước khi đem chìa khóa này đến cho anh. Hai người có rảnh thì đi xem, đây là chìa khóa nhà." Tốc độ lời nói của anh rất nhanh, trong ánh mắt có một loại cảm giác gì đó đang bị đè nén mà cô không thể nói ra, dường như đang rất bồn chồn.

Không ngờ anh đến đây là vì chuyện này, cô lén lút thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhận lấy chìa khóa thấp giọng nói: "Cám ơn anh, khi nào xem xong, tôi lập tức đem trả lại cho anh."

Phía sau Lâm Ca cũng nhanh nhẹn nói: "Cám ơn".

Thẩm Mộ "Ừm" một tiếng, xoay người xuống lầu.

Hành lang chật chội cũ nát, ánh đèn tù mù, bóng dáng cao ngất của anh lại lộ ra một tia cô đơn.

Hứa Kha không nén được mà nói một tiếng: "Tạm biệt."

Thẩm Mộ đứng ở góc cầu thang, quay đầu nhìn cô một cái.

Cảm giác ánh đèn cầu thang đột nhiên tắt ngúm, hình ảnh củ anh ngay lập tức bị bóng tối bao trùm, dường như một đoạn quá khứ bị bóp chặt lại. Trong

khoảnh khắc đó, trong lòng Hứa Kha cảm thấy đau xót.

Con người này, từng yêu, từng hận, từng cố gắng quên đi, rồi dần dần tha thứ... Mặc dù với anh cô đã mất đi nửa phần lưu luyến, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, cô luôn luôn nghĩ đến tuổi thanh xuân của mình, khoảng thời gian tốt đẹp đó, cảm giác như thơ như mộng, gắn bó chặt chẽ cùng với anh, tất cả đã được khắc sâu trong năm tháng, không thể lau đi.

Cô xoay người thật nhanh, đóng cửa lại, dường như không muốn hồi tưởng cũng chẳng muốn nghĩ tới người bên ngoài cánh cửa bị đóng chặt kia.

Ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt hưng phấn của Lâm Ca. Anh nắm lấy đầu vai cô, vui vẻ nói: "Tiểu Kha, ngày mai chúng ta đi xem nhà nhé."

Hứa Kha gật đầu, "vâng"

Hai người đi vào phòng ngủ, Lâm Ca vừa đóng cửa lại đã đem cô ôm chặt vào trong ngực.

"Mua nhà xong chúng ta lập tức sẽ kết hôn."

Hứa Kha thăm dò ý trong lòng, lại có ý dẫu môi lên, "Đó có thể tính là lời cầu hôn không?"

Dáng vẻ làm nũng của cô vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, Lâm Ca cảm thấy hạnh phúc đã thành hình trong lòng mình rồi. Anh ôm chặt lấy cô, một hơi thở dài thật sâu.

"Tiểu Kha, Dao Dao nó có chút không hiểu chuyện. Anh biết em ở cùng với nó rất vất vả."

Hứa Kha ngăn ra, "Tại sao anh lại nói ra những lời này?"

"Bởi vì vừa nãy khi anh tới đây, nó mách lẻo với anh, nói có người gửi nội y cho em, còn nói em đi ra ngoài ăn cơm cũng không thèm nghe điện thoại, vân vân. Anh nghe xong cảm thấy rất phiền phức, cho nên xuống dưới lầu chờ em"

Lòng Hứa Kha rất ấm áp, "Vậy anh tin em không?"

Lâm Ca nhìn cô thật sâu, "Tất nhiên anh tin em! Nó làm như vậy, kỳ thật là vì không tin tưởng vào anh. Nó luôn cảm thấy em là một cô gái xinh đẹp lại vĩ đại, không phải là người anh có thể nuôi được, cũng không phải là người anh có thể giữ trong tay. Nó cũng chỉ là quan tâm tới anh, cũng không có ý xấu gì, em đừng để bụng."

Hứa Kha gật đầu, Lâm Dao có nói thế nào cũng không sao hết, có anh tin tưởng cô là đủ rồi.

Hai người im lặng ôm nhau, rất ăn ý không ai nói gì nữa.

Anh là một người hướng nội luôn xấu hổ, hành động cũng chưa bao giờ kịch liệt như người khác, bao gồm cả tình cảm, cũng chỉ là nhỏ giọt chậm chậm. Hứa Kha vô cùng thích sự trầm tĩnh và an ổn này của anh, cô cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất tự tại, không giống như khi ở bên Thẩm Mộ, tuy rằng kinh tâm động phách, rung động đến tận tâm can, nhưng trái tim cũng rất mệt mỏi và thương tổn.

Cô ngã vào lòng ngực của Lâm Ca, kể lại chuyện đêm đó gặp trộm, cũng nói về việc Thẩm Mộ, thuận tiện kể luôn cả chuyện anh gửi nội y cho cô. Sau khi nói ra, trong lòng cô thoải mái hơn rất nhiều, cô hy vọng hai người có thể thẳng thắn mà nói chuyện với nhau, cô không thích giấu diếm cũng không thích lừa gạt, bởi vì cô đã từng ném qua tư vị khi bị người ta lừa gạt, cảm giác đau triệt tim phổi là thế nào.

Sau khi Lâm Ca nghe xong, rất lâu cũng không nói chuyện.

Hứa Kha nghĩ là anh tức giận, trong lòng có chút không yên, có phải là không nên đem chuyện này ra nói với anh không, nhưng nếu không nói, chẳng phải trong lòng anh lúc nào cũng nghi ngờ cô hay sao? Ngay cả trong lòng cô lúc nào cũng có một nút thắt.

Lâm Ca nhìn Hứa Kha thật sâu, ngữ khí rất nghiêm trọng, "Tiểu Kha, anh lúc rất ân hận vì đã để em ở đây, đáng lẽ ra em đã có một cuộc sống rất tốt. Đi theo anh, anh cảm thấy em rất ủy khuất."

Lời anh nói khiến Hứa Kha cảm động ngoài ý muốn. Cô mỉm cười nhìn Lâm Ca, "Em cảm thấy khi ở bên anh cuộc sống đã rất tốt rồi."

Lâm Ca buông Hứa Kha ra, lấy một tờ chi phiếu từ trong ví ra.

"Đây là tiền anh tiết kiệm, chỉ có ba vạn. Mã số là ngày sinh nhật của em. Anh bề bộn nhiều việc, chưa chắc đã có thể quay lại đây. Chuyện nhà cửa em làm chủ thì được rồi. Sở thích của em cũng chính là sở thích của anh."

Hứa Kha cầm lấy tấm chi phiếu, trong lòng mười phần ấm áp. Giờ phút này, cô cảm thấy trái tim Lâm Ca đang ở rất gần, có một loại hương vị cứu giúp nhau của những người chung hoạn nạn. Cô nguyện ý ở bên anh, sống cuộc sống bình thân ung dung mà chân thật yên ổn.

Đột nhiên, Lâm Dao gõ cửa.

Cô nàng đỉnh đặc hỏi: "Anh, sáng sớm ngày mai em còn phải đi làm, bây giờ phải đi ngủ rồi. Hai người ngủ với nhau, hay là em ngủ với chị dâu đây?"

Mặt của Hứa Kha và Lâm Ca trong nháy mắt đều đỏ lên. Cô nàng nói thẳng toẹt ra như vậy, cho dù Lâm Ca có suy nghĩ gì, trước mặt em gái cũng chẳng thể nào xấu hổ mà thực hiện suy nghĩ đó cả.

Vì thế, Lâm Ca đi vào phòng ngủ của Lâm Dao. Trần trọc lẫn lộn, anh cấp bách muốn kết hôn, để lập tức có được Hứa Kha. Lâm Dao không hề tin tưởng anh, anh không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận, anh ở Vũ Hán nóng ruột nóng gan như thế, hận không thể lập tức kết hôn với cô mới có thể an tâm.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Kha làm xong bữa sáng, Lâm Dao ăn qua loa rồi vội vàng đi mất. Giờ làm của Hứa Kha trễ hơn một chút cho nên có vẻ rất chậm rãi.

"Lâm Ca, em đi làm trước, chờ đến 11 rưỡi, anh tới công ty tìm em, trong giờ ăn trưa chúng ta có thể đi xem nhà."

Lâm Ca kéo tay cô, lưu luyến.

"Tiểu Kha, hôm nay không thể xin phép nghỉ một ngày sao, anh 5 giờ chiều là phải về rồi."

Hứa Kha bắt đầu dĩ lắc đầu: "Xin phép nghỉ sẽ mất khoản tiền thưởng. Hơn nữa, hôm nay ở công ty em có việc quan trọng phải làm."

Cô dự định buổi sáng sẽ theo dõi đường đi của 600xxx, nếu có biến động khác thường sẽ lập tức mua vào.

Lâm Ca hôn lên má cô một cái, thấp giọng nói: "Muốn nhanh kết hôn một chút, chờ không nổi nữa."

Hứa Kha hơi xấu hổ, khuôn mặt ửng đỏ vô cùng xinh đẹp. Lâm Ca càng nhìn càng thấy nóng lòng, lại không thể không nhịn xuống.

Đến công ty, Hứa Kha mở máy tính ra xử lý nhanh một vài công việc đầu giờ. 9 rưỡi phiên giao dịch bắt đầu, cô chăm chú nhìn vào 600xxx, hôm nay lượng mua vào rất lớn, chênh lệch rất ít so với hai nă đứng trước nó, người mua vô cùng nhiệt tình, trong lòng cô mừng phần vui vẻ.

Đến giữa trưa 11 giờ đã tăng đến 5%, ngay lập tức còn có xu thế tăng thêm nữa. Hứa Kha không hề do dự, mua vào toàn bộ. Tốc độ rất nhanh đã tăng đến 6%, Hứa Kha yên lòng.

11 rưỡi, báo cáo cuối ngày. Hứa Kha đóng máy tính, vội vàng xuống dưới lầu. Lâm Ca đã đứng chờ ở đại sảnh của sàn giao dịch rồi.

Anh vừa cười vừa đi tới, nắm tay cô, ôn nhu nói: "Bạn à?"

"Vẫn ổn."

Hai người đi đến hàng cơm gần đó ăn một bữa cơm rau dưa đơn giản, lập tức bắt xe đi đến Lục Đảo.

Nhà ở Lục Đảo Lâm Ca vừa gặp đã thích.

"Căn nhà này bao nhiêu tiền?"

"Em vẫn chưa hỏi."

"Em hỏi đi, nếu thích hợp, em làm thủ tục mua luôn. Chúng ta hai người góp cùng thì có lẽ cũng không quá khó khăn."

Hứa Kha không nói gì, số tiền của hai người vẫn còn khá khiêm tốn. Cô đem hi vọng đặt lên 600xxx.

Lâm Ca hưng phấn chỉ vào phía sau căn nhà, "Tiểu Kha, căn phòng này anh cảm giác giống như em chính là người thiết kế vậy, không phải em vẫn muốn phía sau nhà có một khu vườn nhỏ, có một chiếc xích đu dưới giàn hoa tử đằng hay sao?"

Hứa Kha cười đầy đặn Lâm Ca, "Được rồi được rồi, chúng ta nhanh đi thôi, em còn phải đi làm nữa."

Lâm Ca ôm cô không chịu buông tay. "Anh không dễ dàng mới về được một chuyến, em muốn một lúc không được sao."

Hứa Kha đành chịu: "Em cũng không muốn, nhưng bình thường thứ Hai đều là thời gian bận rộn nhất, muốn một chút Hoắc tổng sẽ khiển trách. Không có cách nào."

Hứa Kha trở lại công ty, vừa vặn là đầu giờ chiều. Cô vội vàng nhìn lướt qua đường đi của 600xxx, liền cảm thấy kiện tới văn phòng của Hoắc tổng.

Hoắc Bằng họp rất nhanh, chỉ nửa tiếng thôi.

Tan họp xong, Hứa Kha đang định đi, Hoắc Bằng gọi cô lại.

"Tiểu Hứa, bên Thẩm Mộ, anh ta nói thế nào?"

Hứa Kha giật mình, nhớ tới hai câu nói của anh.

Một câu là: nếu em chịu làm bạn gái anh, anh lập tức nói với Phó tổng, anh thấy sắc quên bạn .

Một câu khác là: Em chuyển đến Lục Đảo, anh chuyển tới công ty em.

Hai câu nói này, đều không thể dựa vào mà tin tưởng, hơn nữa, hai điều này cô đều chưa làm được. Rốt cục anh có chuyển tới đây hay không, cô không thể chắc chắn.

Cô đành nói: "Tôi không chắc lắm, để tôi hỏi lại lần nữa."

"Tiểu Hứa, cô là người có tiềm lực nhất trong phòng thị trường, tôi vẫn luôn rất coi trọng cô. Theo tôi được biết, tài sản của anh ta ít nhất là 400 ngàn, nếu kéo anh ta qua được đây, tiền thưởng của cô năm nay rất khả quan đấy."

Hứa Kha trong lòng chấn động.

"Tiểu Hứa, quan hệ của cô và anh ta như vậy, tôi cảm thấy nếu cô kéo anh ta tới đây, thật đúng là không thể nào nói nổi nha."

Hứa Kha chưa chút nở nụ cười, quan hệ của cô và anh...

Trở lại văn phòng, đã là 3 giờ. Hứa Kha nhìn thoáng qua máy tính, dường như không thể tin vào mắt mình.

Cô im lặng ngồi đó rất lâu, cầm điện thoại di động, gọi tới cho một người.

"Tôi là Hứa Kha, tôi muốn gặp anh."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tỉnh táo

"Tôi đang họp, đợi lát nữa nói sau." Thẩm Mộ nói qua loa một câu rồi cúp điện thoại luôn, ngữ khí vội vàng dường như đang muốn trốn tránh cô.

Hứa Kha cắn môi im lặng trong chốc lát, nhanh chóng gọi điện thoại cho một công ty chuyển phát.

20 phút sau, người của công ty chuyển phát tới. Hứa Kha đem chùm chìa khóa đặt trong một chiếc phong bì to, viết địa chỉ lên trên.

Làm xong những việc đó, lòng Hứa Kha dần dần bình tĩnh trở lại.

Cô đi đến văn phòng của Hoắc Bằng, gõ cửa.

"Mời vào."

"Hoắc tổng, hôm nay tôi có thể nghỉ sớm một giờ được không?"

Hoắc Bằng đầu cũng không ngẩng, thuận miệng nói lên: "Được rồi."

Hứa Kha nói tiếng "Cám ơn", thay anh ta đóng cửa lại.

Ra khỏi cổng công ty, còn chưa đến 4 giờ. Hứa Kha ở bên ngoài chặn một chiếc taxi lại.

5 giờ Lâm Ca phải đi, cô muốn chạy về nhà tiễn anh.

Khi xe đến ngõ nhỏ ở Hồ Tây, cô gọi cho Lâm Ca một cuộc điện thoại: "Em gọi xe ở ngoài ngõ nhỏ chờ anh, bây giờ anh xuống dưới đi."

Mười phút sau, Lâm Ca đeo ba lô từ trong ngõ nhỏ đi ra.

Anh mặc một chiếc quần bò màu xanh đậm, mặc áo len màu xanh lá, làm tôn lên làn da trắng nõn của anh, nhẹ nhàng khoan khoái mà sạch sẽ.

Trong ngõ nhỏ ánh sáng rất tối, trong khoảnh khắc khi anh đi ra khỏi ngõ nhỏ đó, ánh mặt trời lập tức chiếu lên trên người anh, dường như cả người chợt sáng ngời lên bất thường. Nhìn khuôn mặt tuấn tú dưới ánh mặt trời của anh, Hứa Kha cảm thấy trong lòng có một loại ảm áp đang chảy từng giọt nhỏ, bao phủ lên dòng cảm xúc không vui kia.

Quá khứ cuối cùng cũng chỉ là quá khứ, dù có được bày ra, dù có hiện lên ở cuộc sống hiện tại, thì vẫn chỉ là quá khứ.

Lâm Ca lên xe, liếc mắt một cái đã nhận ra sắc mặt Hứa Kha của cô về không tốt, anh thân thiết hỏi: "Tiểu Kha, em có về không vui."

Hứa Kha ngẩn ra, cô cứ tưởng mình cố gắng che giấu tốt lắm rồi chứ.

Cô nhanh nhẹn mỉm cười: "Anh phải đi, em đương nhiên không vui."

Lâm Ca nắm tay cô, vừa vui vẻ vừa không muốn buông ra.

Vừa mới tiễn Lâm Ca đi, di động của Hứa Kha đổ chuông.

Cô vừa chạm vào điện thoại màn hình sáng lên ba chữ "Hạc đình hồng", rất lâu cũng không nhận. Điện thoại vẫn ngoan cố đổ chuông, giống như con người anh, không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Cô trấn an lòng mình một chút, nhận điện thoại.

Giọng nói của anh có vẻ vội vàng, "Em ở đâu? Anh đến đón em."

Hứa Kha thân nhiên nói: "Không cần đâu, tôi không có chuyện gì, hôm nay tìm anh vì cái chìa khóa kia. Sau đó lại nhớ ra anh bề bộn nhiều việc nên đã gọi chuyên phát, gửi chìa khóa đến nhà anh rồi."

Trong điện thoại là một sự im lặng.

Hứa Kha lại nói: "Nhờ anh nói với Trương Dương, căn nhà đó tôi không cần nữa. Cảm ơn anh đã lo lắng giúp tôi."

Nói xong, Hứa Kha ngắt điện thoại.

Một lát sau lại có cuộc gọi đến.

"Vì sao không cần?"

"Đắt quá."

"70 vạn, em vẫn cảm thấy đắt à?"

"Ừ."

Trong điện thoại lại là im lặng.

Hứa Kha ngắt điện thoại. Cô không ngờ căn nhà ở lục đảo của Trương Dương chỉ có 70 vạn, giá này thấp hơn nhiều so với dự kiến của cô, trong giới bất động sản chắc phải chừng 100 vạn. Nhưng mà, dù có rẻ đến như vậy, cô cũng không muốn có nửa chút liên quan đến Thẩm Mộ, mặc dù là chỉ gián tiếp, cô cũng không muốn.

Điện thoại lại đổ chuông. Hứa Kha mặc kệ nó đổ chuông, không hề nhận điện. Sau đó cô dứt khoát tắt máy.

Cô đi chợ mua một ít thức ăn, về nhà đã tới hoàng hôn.

Cô đứng trước cửa sổ trong phòng bếp, nhìn ánh nắng chiều phía Tây, tâm tư có chút uể oải, một loại cảm giác chua xót hiện lên. Cô làm sao có thể từng thích một người như vậy chứ?

Cô yên lặng thở dài một hơi, cầm một cái thìa khuấy cháo đang hầm trong nồi đúc.

Mẹ cô luôn thích dùng nồi đúc hầm cháo thật lâu trên ngọn lửa nhỏ, bà nói nồi cháo được hầm như vậy mới đủ lửa để cho hương vị thơm ngon nhất. Cô cũng hiểu được điều đó, đáng tiếc bạn quá không có thời gian làm vậy.

Trên thế giới này có rất nhiều việc, đều cần rất nhiều thời gian, nhưng lại những con đường tắt lại luôn hấp dẫn bạn. Vì thế, tất cả những gì tới tay bạn đều không có hương vị thơm ngon.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hứa Kha nhìn đồng hồ, sáu giờ, có lẽ Lâm Dao đã tan ca rồi.

Cô đi ra ngoài phòng khách, mở cửa ra.

Người đứng ngoài cửa là Thẩm Mộ.

Hứa Kha đeo tạp dề, cầm thìa, nhìn anh.

Cô không ngờ, anh cư nhiên lại có thể tìm đến nơi này. Là muốn tận mắt đến xem sự thất vọng và khổ sở của cô sao? Chỉ sợ chính anh mới là người phải

thất vọng, cô luôn cảm thấy những việc đã xảy ra rất nhẹ nhàng, chút khổ sở trong lòng chiều nay, không phải vì số tiền tổn thất do cổ phiếu xuống giá, mà là một loại cảm xúc buồn bã đối với người đứng trước mặt, thậm chí còn có một chút thất vọng với người này. Bởi vì, năm đó người bị tổn thương là cô, bây giờ cô đã sớm buông, còn anh thì lại không chịu buông tay, vẫn giống như sáu năm trước đây luôn tìm cơ hội để trêu đùa cô.

Nhưng thật kì lạ khoảnh khắc này, cô cũng không nhìn thấy trên mặt anh có một phân đắc ý hay trào phúng gì cả, vẻ mặt anh rất bình thường, thậm chí còn mang chút quan tâm và hơi căng thẳng.

Anh chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, thấp giọng hỏi: "Vì sao em không nhận điện thoại?"

Hứa Kha an ổn bình tĩnh nhìn anh, nói đúng sự thực: "Tôi cảm thấy chẳng còn gì để nói với anh cả."

Anh im lặng, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén.

Hứa Kha rất không quen với cái nhìn chăm chú đó của anh, luôn luôn có một dòng nước xiết và sâu thẳm không lường được cuộn cuộn trong lòng, khiến cô căng thẳng.

"Anh có việc gì à? Tôi đang nấu cơm." Cô cầm thìa vội vã chạy vào nấu cháo, rất muốn anh nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mộ không trả lời, đôi mắt lập tức lướt qua đầu vai cô, nhìn vào bên trong. Một mùi thơm ngát từ trong bếp nhẹ nhàng bay tới đây, anh dường như đặc biệt mẫn cảm với loại hương vị này, mở miệng hỏi: "Em hầm cháo à?"

Hứa Kha ừ một tiếng.

"Anh ăn cơm ở nhà em." Nói xong, anh từng bước một tiến lên.

Hứa Kha sửng sốt, nếu cô không nhường đường, anh chắc sẽ thuận tiện mà dựa lên người cô, nếu cô nhường đường, thì coi như là đồng ý để anh ăn cơm ở đây. Đáng tiếc, cô còn chưa kịp nghĩ xem nên dùng biện pháp nào thì lồng ngực anh đã chạm vào mũi cô, một loại hơi thở đàn ông nhẹ nhàng thơm mát đã nhanh chóng chui vào mũi cô.

Trái tim cô đập mạnh, sợ hãi từng bước lùi về phía sau, Thẩm Mộ chân dài bước rộng rất nhanh đã đứng ở phía trong cửa.

Hứa Kha cầm thìa đứng bên cạnh anh, có chút bất lực. Sáu năm không gặp, người này càng ngày càng không biết phải trái cứ thế xông vào.

Cô cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, giọng nói rất khách khí: "Tôi không làm suất cơm của anh, anh tới chỗ Dung Dung ăn đi."

Giống như Dung Dung đã từng nói, chỉ cần anh muốn cái gì cũng có.

Anh cúi đầu nhìn nàng một cái, nhếch môi: "Em ngày càng hẹp hòi."

Sau đó, nhấc cánh tay lên, ngón tay lướt qua đầu vai cô đóng cửa nhà lại. Khoảnh khắc thu tay về, ngón tay anh vô tình chạm vào mái tóc cô, ánh mắt anh tạm thời bất động chốc lát.

Hứa Kha nhíu mày nhìn người khách không mời mà đến này, cảm thấy rất bất lực. Không nề mặt mà mời anh đi ra ngoài? Cô thật sự không làm được loại chuyện nóng nảy như vậy. Quan trọng là, cô cảm thấy mình chưa chắc đã mời được anh ra ngoài. Con người anh, không cần biết là việc lớn hay việc nhỏ, một khi đã quyết định, trăm chuyện ngàn hồi cũng nhất định phải làm được.

"Tôi thực sự chỉ là 2 phần cơm, lát nữa là Lâm Dao tan sở rồi."

Thẩm Mộ mặc kệ, lập tức đi vào phòng bếp, tự nhiên phong cho mình chức vị của người đàn ông chủ nhà, sau đó còn vênh mặt hát hăm sai khiến, "Nhanh khuấy lên đi không thì cháo sẽ cháy mất"

Hứa Kha vừa nghe thấy lập tức chạy vào phòng bếp, nhưng anh lại đứng chắn ở lối vào, không có chút ý định nhường đường.

Hứa Kha nhíu mày, "Xin anh nhường đường một chút."

Anh vẫn chưa thèm nhắc người lên, chỉ nghiêng mình chỉ cho cô một khe nhỏ.

Hứa Kha bất đắc dĩ, kiên trì lách qua người anh, đứng ở bếp.

Anh lập tức đứng ra phía sau cô, cũng không lên tiếng.

Phòng bếp rất nhỏ, khoảng cách giữa cô và anh rất gần.

Hứa Kha ở khuấy khuấy cháo trong nồi đúc, mùi cháo đã rất thơm, cháo cũng đã rất nhuyễn. Nhưng, tâm tình hầm cháo của cô lại trở nên rối tinh rối mù, đó vốn là một việc rất nhàn nhã rất thoải mái bây giờ lại trở nên vô cùng căng thẳng, ánh mắt anh ở phía sau như gai nhọn găm vào người cô.

Thứ mà ngọn lửa kia đang dày vò không phải là cháo, mà là cô. Cháo không cháy, nhưng cô sắp cháy rồi.

Tóm lại là anh muốn làm cái gì? Cô không muốn thừa nhận hai người từng có mối quan hệ như vậy, nhưng đã trải qua quãng thời gian sáu năm, còn có thể làm bạn bè gì đó, tất cả chỉ là câu chuyện kể đêm khuya mà thôi.

Sắc mặt không đổi, lấy tĩnh chế động, là kỹ xảo đã trở thành thói quen của cô. Đáng tiếc, khi còn yêu thì mới có thể kiên nhẫn chờ đợi, bây giờ, cô không còn loại kiên nhẫn chờ đợi anh nữa. Trong lòng có một ngọn lửa cháy lên rất chậm, dần dần ngọn lửa càng cháy to hơn, cô không chắc chắn có thể làm nó tắt đi, vì thế trước khi nó bị dập tắt, chỉ cần anh rời đi là tốt lắm rồi.

Hứa Kha quay đầu, phát hiện khoảng cách của hai người chưa đến 2 thước. Giương mắt nhìn vào nút áo của anh, ánh mắt chột tối sầm. Cô chăm chú nhìn vào chiếc nút áo đó, không tự nhiên nói: "Anh đi tới chỗ Dung Dung ăn cháo đi, hoặc là đi đến quán cháo nào đó."

Thẩm Mộ dường như không nghe thấy, ôm cánh tay không chút động đậy, chỉ đứng vậy nhìn cô.

Vì thế, ngọn lửa đã sắp tắt trong lòng kia bụp một cái lại bốc cháy mạnh mẽ.

Hứa Kha dùng thìa khuấy cháo trong nồi trông mắt nhìn lại anh "Anh tóm lại muốn làm gì đây?"

Ngược lại Thẩm Mộ nở nụ cười, "Cuối cùng em cũng tức giận."

Sau khi Hứa Kha phát tiết nói ra câu này mới phát hiện bản thân mình thật vô dụng phải nói gì tiếp theo đây?

Thẩm Mộ dường như đang chờ một câu nói đầy giận dữ của cô. Sắc mặt anh trở nên thoải mái hơn, mang theo một chút ôn nhu, nhẹ giọng nói: "Buổi sáng hôm nay vốn đã đi lên rồi, đột nhiên ủy ban SASAC* (*Ủy ban giám sát và quản lý quốc vụ và tài sản quốc hữu) đưa ra một tin tức liên quan tới cả thị trường, cho nên 600xxx đi xuống một chút. Có phải em cho rằng anh đã hại em không?"

Hứa Kha trừng mắt nhìn anh, nghiêm mặt nói: "Thẩm Mộ, anh nghĩ sai rồi. Cổ phiếu được hay mất cũng bình thường giống như chuyện thắng bại nhà binh thôi. Anh không hề kéo tay tôi bắt ép tôi mua vào vì sao tôi lại phải hận anh? Tôi nghĩ là nguyên nhân bên trong mới là căn bản. Bất luận xảy ra chuyện gì, bây giờ tôi đã học được việc đầu tiên phải làm chính là phải tìm ra nguyên nhân từ bản thân mình. Ví như sáu năm trước, nếu tôi có thể nhìn rõ bản thân mình, nhìn rõ anh, tôi sẽ không làm chính mình bị tổn thương. Nếu tôi không ngốc nghếch như vậy thì sẽ không nghĩ rằng, anh thích tôi."

Sắc mặt Thẩm Mộ u ám.

"Bây giờ, kể cả anh có cố tình nói cho tôi một cái tin giả, tôi cũng sẽ không hận anh như trước đây. Hận một người cần rất nhiều tình cảm, tôi đối với anh, không có nhiều tình cảm như vậy."

Hứa Kha nói rất nhanh sau đó xoay người sang chỗ khác.

Cô có chút kích động, trong khoảnh khắc xoay người đi, cánh tay lại làm rơi cái thìa bên cạnh nồi cháo xuống đất.

Cô khom người xuống định nhặt chiếc thìa lên, đột nhiên, một đôi tay ôm chặt lấy cô .

Bạn đang đọc truyện *Tân Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Ái muội

Anh đem cô ôm chặt trước ngực, giống như muốn dùng đến sự chiếm hữu để chứng minh một điều gì đó.

Hứa Kha vừa thẹn vừa gấp gáp, dùng sức nhích ra một chút, nhưng lại không thể nhích ra được, vì thế thẹn quá hóa giận cô dùng chiếc thìa trong tay gõ gõ vào lưng anh.

Thìa mới được lấy ra từ trong nồi đút, nhiệt độ còn rất nóng, Thẩm Mộ dường như run rẩy một chút, đôi tay buông lỏng ra một chút.

Hứa Kha nhanh nhẹn đẩy anh ra, không ngờ vừa mới quay người, bị trượt chân cho nên cô nhào về phía trước.

Đôi tay Thẩm Mộ nhanh nhẹn đón được cô, thấp giọng cười nói: "Trên mặt đất có chút cháo, sợ em giẫm lên, cuối cùng em vẫn cứ giẫm lên."

Hứa Kha cúi đầu xuống, ban nãy khi chiếc thìa bị rơi xuống, làm cho chút cháo trong thìa cũng bị bắn tung tóe lên trên sàn nhà, cô vừa vịn lại giẫm lên chúng. Kể cả là như thế, cô vẫn có chút tức giận, có lòng tốt nhắc nhở cũng không cần thiết nhanh chóng dùng hay cánh tay ôm lấy cô thế chứ, nhắc nhở một câu thì được rồi.

Thẩm Mộ nhìn mu bàn tay một chút, đưa dấu đỏ hồng trên đó đến trước mắt cô, thờ dãi nói: "Độc ác quá đi."

Hứa Kha liếc mắt một cái, không chút áy náy.

Thẩm Mộ thổi thổi mu bàn tay, hỏi: "Có kem bôi bông không?"

Hứa Kha tức giận lườm anh một cái, "Con gái cũng không có yếu ớt như anh vậy đâu, bôi một chút kem đánh răng lên là được rồi."

Nói xong, cô đi vào nhà vệ sinh, trong gương nhìn thấy anh đang chăm chú nhìn cô.

Cô có chút không được tự nhiên, nhét tuýp kem đánh răng vào trong tay anh.

Anh nhận lấy tuýp kem đánh răng nhưng lại không vội thoa lên tay, ngược lại chỉ nhấc cánh tay, đem một chiếc bàn chải đánh răng trong chiếc cốc giấy ở trước bồn rửa mặt, thuận thế ném vào thùng rác.

Hứa Kha liền tức giận nói: "Anh làm gì vậy?"

"Anh ta không phải đã đi rồi sao, em định để nó ở đây chờ lần sau anh ta tới dùng tiếp hả?"

Hứa Kha cảm thấy dù cho tính kiêu chế của cô có tốt đến thế nào, cũng không thể để mặc anh cứ trêu đùa mãi như vậy. Anh dựa vào cái gì mà áp đặt tính sạch sẽ của anh lên cô? Kể cả chuyện nội y lẫn trước hay là chuyện bàn chải đánh răng lần này, anh quá tự tiện, anh nghĩ anh là gì của cô chứ?

Cô đang định nổi bão, đột nhiên cửa lớn bị đẩy ra.

Hứa Kha và Thẩm Mộ cùng lúc quay đầu lại nhìn thấy Lâm Dao đang ngạc nhiên đứng ở cửa.

Thẩm Mộ đi ra ngoài đầu tiên, Hứa Kha xấu hổ nhìn Lâm Dao, không biết phải giải thích thế nào về sự tồn tại của Thẩm Mộ ở đây.

"Thẩm tiên sinh, sao anh lại tới đây?" Vẫn là Lâm Dao mở miệng nói chuyện trước, cô ấy nhìn qua thì không hề tức giận mà còn rất vui vẻ, dường như không để tâm lắm.

Thẩm Mộ quay đầu nhìn lướt qua Hứa Kha, thản nhiên nói: "Tôi tìm Hứa Kha có chút việc, gọi điện thoại cô ấy không bắt máy, đành phải đến đây một chút."

"Lâm Dao, em tiếp chuyện Thẩm Mộ nhé, chị đi nấu cơm." Hứa Kha nhân cơ hội thoát thân đi vào phòng bếp, đóng cửa lại.

Cô mở di động ra, gửi cho Lâm Ca một tin nhắn.

"Anh ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, em thì sao?"

"Đang nấu ạ."

Một lát sau Lâm Ca mới gửi lại cho cô một tin nhắn.

"Vừa rồi đi đã rất nhớ em rồi."

Khỏe môi Hứa Kha vui vẻ mỉm cười, bắt đầu xào rau.

Một lát sau, cô bụng mâm thức ăn đã nấu xong ra ngoài, khi mở cửa phòng bếp ra chỉ thấy Lâm Dao đang thân thiết hỏi Thẩm Mộ: "Tay anh làm sao vậy?"

"Hứa Kha đánh."

Mâm thức ăn trong tay Hứa Kha suýt chút nữa rơi xuống đất.

Lâm Dao sùng sốt: "Thẩm tiên sinh thích nói đùa quá nhỉ?"

"Không đâu, không tin cô hỏi Hứa Kha đi." Thẩm Mộ quay đầu, hất hất cằm về phía Hứa Kha.

Hứa Kha vừa xấu hổ, vừa bực mình, rất muốn tìm một miếng băng dính dính cái miệng của anh vào.

Ánh mắt nghi hoặc Lâm Dao nhanh chóng bắn về phía cô.

Hứa Kha nhanh chóng giải thích: "Chẳng may thôi."

Thẩm Mộ thanh thanh cổ họng nói: "Tôi cảm thấy là cố ý."

Hứa Kha cảm thấy ngọn lửa nhỏ trong lòng mình lại bắt đầu bốc cháy mạnh mẽ, anh đang khiêu khích với giới hạn của cô.

Thật may, điện thoại của cô rất đúng lúc đổ chuông, kéo lí trí của cô lại.

Cô đặt mâm xuống bàn, lấy di động ra, thì ra là Mạc Tiểu Tiểu.

"Hứa Kha, hôm nay là anh trai sinh nhật tớ, cậu tới đi chơi đi, thuận tiện đến gặp bạn trai mới của tớ và bạn gái mới của anh trai tớ, cho cậu mở rộng tầm mắt!"

"sao thế?"

Mạc Tiểu Tiểu giấu giấu giếm giếm không chịu nói, tiếp tục thúc giục cô: "Cậu đến rồi sẽ biết, đến nhanh nhé!"

Nếu là bình thường, Hứa Kha nhất định sẽ khéo léo mà từ chối, nhưng hôm nay, cô thật sự không muốn đối diện với Thẩm Mộ, trốn ra ngoài thực sự là một lựa chọn không tồi.

Khu biệt thự Vinh Đê, một khu đất rộng chỉ có hai cái. Mạc gia và Thẩm gia cùng ở đó, tuy rằng đều có sân vườn độc lập nhưng cũng coi như là hàng xóm. Sau khi Hứa Kha đi theo mẹ chuyển đến Thẩm gia, rất nhanh chóng đã trở thành bạn thân của Mạc Tiểu Tiểu, cũng có chút quen biết Mạc Tân Vũ. Nhưng từ khi rời khỏi khu biệt thự Vinh Đê, cô đã không còn đến nhà của Mạc Tiểu Tiểu nữa, là sợ gặp Thẩm Mộ hay là sợ nhớ lại những chuyện cô, cô cũng không rõ.

Hứa Kha ngắt điện thoại nói với Lâm Dao: "Mạc Tiểu Tiểu mời chị đến ăn cơm, em và Thẩm Mộ cứ từ từ mà ăn nhé. Chị đi trước."

Nói xong, cô tháo tạp dề xuống, vội vàng lấy áo khoác treo phía sau cửa đi ra ngoài, trong lòng có một loại cảm giác rất thoải mái như trút được gánh nặng.

Không ngờ, Thẩm Mộ lập tức đi theo, "Anh đi cùng em."

Hứa Kha kinh ngạc, quay đầu hỏi: "Không phải anh muốn ăn cháo sao?"

Thẩm Mộ hơi híp mắt lại, "Ồ, ăn cháo chỉ là cái cớ thôi."

Lời nói đầy hàm ý như vậy cứ thế nói trắng ra, nhất thời làm cho trái tim Hứa Kha nhảy dựng lên, sau đó không thể báo trước đập nhanh.

Cô thật sự không dám hỏi thêm, cũng không dám nhìn ánh mắt của Lâm Dao, vội vàng đi xuống dưới lầu, sợ chỉ cần ở đó thêm một phút nữa, Thẩm Mộ lại không giữ được miệng mà nói ra những lời long trời lở đất để Lâm Dao nhìn ra sơ hở.

Lâm Dao đi tới cửa, khách khí nói: "Thẩm tiên sinh có rảnh lại tới nữa nha."

Thẩm Mộ thản nhiên ừ một tiếng, đi ngay sau Hứa Kha xuống lầu.

Hứa Kha đi thẳng xuống tầng một, xoay người lại tìm Thẩm Mộ tính sổ

"Anh từ khi nào thì thích nói thật như thế? Anh có ý phải không?"

Thẩm Mộ đứng trong mái hiên, im lặng nhìn cô, không có ý định giải thích.

Đèn cảm ứng đột nhiên tắt ngúm. Trong bóng đêm, nhìn không rõ vẻ mặt của anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy thân ảnh cao gầy, mang theo một loại hương vị âm muội, khiến người ta không thể suy nghĩ thêm nữa.

Sự im lặng của anh càng khiến Hứa Kha buồn bực, anh bây giờ càng thích trêu đùa cô hơn cả trước đây.

Cô tức giận xoay người quay đi, bỗng nhiên nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói trầm thấp ôn hòa.

"Bây giờ, anh cảm thấy nói thật vẫn là tốt hơn. Nếu nói ra một câu dối trá thì sau đó sẽ phải nói dối thêm vô số điều cho phù hợp với câu nói dối ban đầu kia, sau đó dần dần sẽ không còn phân biệt được đâu là thật đâu là dối, rồi sau đó nữa..." Anh dừng lại một chút, "Lừa dối cả chính bản thân mình."

Ngữ khí của anh mang theo một loại xúc cảm, trong màn đêm, dường như có một làn nước xuyên về những câu chuyện trước đây, khiến nơi sâu thẳm trong lòng cô đột nhiên xúc động.

Cô không muốn nghĩ nhiều về những ý tứ trong lời nói của anh, vội vàng đi ra khỏi mái hiên.

Trong ngõ không thấy có xe của anh, cô thuận miệng hỏi: "Hôm nay anh không đi xe à?"

"Có, đỗ ở ngoài đường."

"Tại sao không cho vào đây?"

Thẩm Mộ thở dài, "Một chiếc xe ba bánh chở than chặn đường."

Hứa Kha buồn cười.

"Em đi nhanh vậy cẩn thận trượt chân đấy."

Hứa Kha không để ý tới anh nữa, trầm nghĩ muốn đi nhanh ra khỏi ngõ một chút, rồi mỗi người đi một ngã.

Rất nhanh đã ra khỏi ngõ, Hứa Kha nhanh chóng nhìn thấy một chiếc Porsche đỗ ở lề đường, đèn đường vừa vịn chiếu lên xe. Trên thân xe màu đen có dán một tờ giấy trắng nhẹ nhàng bay phấp phới trong gió đêm, vô cùng thu hút.

Hứa Kha rốt cục không nhịn được, phụt cười ra tiếng.

Thẩm Mộ bắt đầu đi lác đác, "Cảnh sát thật chuyên nghiệp."

Hứa Kha cười cười xoay người, cảm thấy những buồn phiền trong lòng tối nay đã biến mất hết. Từ nhỏ, mẹ cô đã nói cô là người không biết hận thù, cô trước kia không có cảm giác gì, nhưng sau này mới phát hiện ra mình chính là con người như thế.

"Anh chờ em đi."

"Không cần." Cô nhanh nhẹn chối từ, chạy nhanh đi, cô không muốn cho anh biết hôm nay cô tới Vinh Đề, tới một nơi cách nhà anh rất gần.

Đột nhiên, cả người cô giật lên, suýt nữa ngã sấp xuống, cúi đầu xuống vừa vận nhìn thấy, phát hiện gót giày bị mắc vào khe hở nhỏ của đường ống nước.

Thẩm Mộ xoay bước đi tới, "Làm sao vậy? Trẹo chân à?"

Khuôn mặt Hứa Kha nóng lên, vừa nhìn thấy nụ cười của anh, chính mình cũng thấy lúng túng.

Cô đang định xoay người lại rút đôi giày ra thì đã có một đôi tay nhanh hơn cô một bước, đặt trên mắt cá chân của cô.

Nhiệt độ câu lòng bàn tay ấy vô cùng thoải mái, dường như có thể xuyên qua da thịt mà dừng mạnh tiến vào từng dòng huyết mạch, trái tim cô nhảy lên, chưa kịp nói gì, Thẩm Mộ đã nắm lấy mắt cá chân cô kéo mạnh lên, giày thì được kéo ra, nhưng gót giày thì ở lại trong khe hở đó. (:D)

Thẩm Mộ cười đến mức bả vai cũng run lên.

Mặt Hứa Kha nóng bừng, bắt đầu nhìn hai chiếc giày một cao một thấp, do dự không biết nên về nhà đổi đôi khác hay là đi mua một đôi mới?

Thẩm Mộ đột nhiên ẵm cô lên tay, Hứa Kha vừa sợ vừa xấu hổ, giãy dụa: "Anh làm gì đó? Thả tôi xuống."

Thẩm Mộ ôm chặt cô, thấp giọng cười nói: "Nếu em không muốn đến cuộc hẹn trong tình trạng thế này thì phải đi mua một đôi giày trước."

Nói xong, đặt cô vào trong xe, sau đó thuận thế vòng tay qua vòng eo thắt dây an toàn cho cô.

Cô dựa vào phía ghế nhưng cảm giác lại như đang được dựa vào cơ thể anh. Vẻ nhìn nghiêng của anh thật đẹp, gần ngay trước mắt, nhưng cô lại không có dũng khí nhìn trộm anh như năm đó, cả cơ thể đều cứng ngắc.

Sau khi xe chạy đi, Hứa Kha nửa ngày cũng chưa thoát khỏi xấu hổ, dường như ở trước mặt anh vĩnh viễn không thể nào thoát ra khỏi sự bối rối.

Thẩm Mộ im lặng trong chốc lát mới nói: "Căn nhà ở Lục Đảo rất đẹp, hoàn cảnh cũng rất tốt, bốn phía lân cận đều là các khu biệt thự, duy nhất chỉ có một điều khá bất tiện chính là cách trung tâm thành phố xa quá. Lúc ấy có tin đồn có một tuyến đường xe điện ngầm đang được sửa chữa ở nơi cách Lục Đảo không xa, Trương Dương lập tức mua 10 căn nhà ở Lục Đảo để đầu tư. Không ngờ, mới mua nhà được không bao lâu, xe điện ngầm đột nhiên đổi tuyến đi. Vì thế, số nhà ở lục đảo lâm vào một tình trạng bất lợi. Kể có tiền thì ngại diện tích nhỏ chỉ bằng mua thẳng ở khu biệt thự lân cận còn hơn. Thị dân bình thường thì lại không muốn mua nhà ở xa như vậy, không có phương tiện giao thông để đi làm. Cho nên, số nhà ở Lục Đảo, Trương Dương phải nhanh chóng bán đi. Nếu em bỏ lỡ, thật sự rất đáng tiếc."

Hứa Kha im lặng rất lâu mới chậm rãi nói: "100 vạn đối với các anh mà nói có lẽ còn không đủ để một chiếc xe, nhưng đối với một số người mà nói sống hết đời cũng chưa chắc đã có được. Lúc tôi đi xem căn nhà đó thực sự rất động tâm. Nhưng nhìn chiếc xe của Trương Dương là Hummer, trong lòng tôi đoán chắc đây không phải trò đùa. Anh ta có nhiều tiền như vậy, hẳn là sẽ không cần thiết phải nhanh chóng bán nhà đi. Khiến cho tôi và Lâm Ca ngồi tính toán tiền rất khó nghĩ."

Thẩm Mộ im lặng không nói gì, có đôi lúc chỉ nghiêng đầu nhìn cô, dường như có rất nhiều lời muốn nói ra, nhưng im lặng chính là phương pháp tốt nhất.

Xe đi ngang qua một trung tâm mua sắm trên đường Hướng Dương, Thẩm Mộ mở cửa xe, cười cười nhìn cô.

"Em muốn anh bế em hay là cõng em vào đây?"

Mặt Hứa Kha nóng rực, đôi chân trần nhảy xuống xe, may quá vẫn còn một đôi tất chân ở trên chân cô.

Nhiên viên bán hàng ở quầy bán giày dưới lầu một nhanh chóng nhiệt tình đón lấy cô, ánh mắt quét qua đôi chân cô.

Hứa Kha thật sự chưa bao giờ lại cảm thấy xấu hổ đến thế, gương mặt ửng đỏ cố gắng duy trì sự bình tĩnh tự nhiên.

Thẩm Mộ bữu môi, "Em ngồi trên ghế đi, để anh chọn cho."

Hứa Kha lúc này thực sự không có tâm trạng đi chân trần để chọn giày, thuận miệng nói: "Lấy tạm một đôi là được."

Thẩm Mộ đứng ở trước quầy, chỉ vào một đôi giày nói: "Đôi này, cỡ 36."

Cô giật mình, anh còn nhớ rõ cỡ giày của cô sao?

Rất nhanh, một đôi giày da mịn màu vàng cháy đặt ở trước mũi chân Hứa Kha, giày bệt.

Hứa Kha cời tất chân đang định đi thử, Thẩm Mộ đột nhiên ngồi thấp xuống, nắm lấy chân cô.

Trái tim Hứa Kha đột nhiên nhảy dựng lên, sắc mặt trong khoảnh khắc đỏ rực.

Tay anh chạm vào bàn chân cô một chút rồi nói: "Trước đây em không có vết chai ở chỗ này, sau này đừng đi giày cao gót nữa."

Dáng người anh rất cao, trước kia để có thể tương xứng với anh cô bắt đầu tập luyện đi giày cao gót, sau nó lại biến thành thói quen. Một thói quen được nuôi dưỡng vì một người, đáng tiếc, sau rồi lại để cho người khác nhìn.

Cô không hiểu lại có chút buồn bã, càng không hiểu sao lại căng thẳng, những lúc anh tỏ ra chăm sóc quan tâm thì cô lại cảm thấy trái tim mình rất đau. Một lần bị rần rần cả đời sợ dây thừng, cô nhanh chóng ngăn cản anh tự xỏ đôi giày vào chân. Bàn tay sờ vào trong túi xách mới phát hiện ra một điều, vội vàng rút tay ra, trừ hơn mười đồng tiền thừa khi đi chợ trong túi xách cô chỉ có thẻ ngân hàng và vé tháng xe buýt.

"Anh trả cho tôi đi, sau này tôi trả lại cho anh." Cô chịu đựng, quên đi, tối nay đã có quá nhiều chuyện rồi, không cần thiết phải thêm chuyện này nữa.

Thẩm Mộ cười cười, đi quẹt thẻ. Sau đó đem tới đưa cô.

"Nhớ rõ phải trả anh nhé."

Hứa Kha nhìn ra lên. 2699, đau lòng đến mức chỉ biết cắn răng, không ngờ anh lại chọn một đôi đắt tiền như vậy.

Quên đi, đã mua rồi thì thôi đi. Trái tim cô lại đập mạnh nói với Thẩm Mộ: "Tôi còn muốn đi lên tầng 2 mua quà."

Trên tầng 2, cô mua một chiếc caravat ở quầy bán quần áo nam, ý bảo Thẩm Mộ quẹt thẻ.

Không ngờ Thẩm Mộ lại bất động!

Anh gác chân ngồi trên ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực, không chút để ý nói: "Giới hạn của anh không lớn như em tưởng vậy đâu, thay em mua quà cho một người đàn ông khác."

Người bán hàng lập tức kinh ngạc nhìn Hứa Kha, giống như đang xem phim trên truyền hình.

Hứa Kha vô cùng xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nói với Thẩm Mộ: "Tôi nói rồi, coi như anh cho tôi mượn."

Thẩm Mộ nhú mày: "Tặng à?"

Hứa Kha đành phải nói rõ: "Mạc Tân Vũ."

Thẩm Mộ nở nụ cười "Em phải nói sớm chứ."

Hứa Kha nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng dáng anh. Sau này đi ra khỏi cửa dù có quên đi giày cũng không thể quên mang tiền.

Sau khi lên xe, Thẩm Mộ hỏi: "Có phải em muốn đến nhà Mạc Tiểu Tiểu không?"

Hứa Kha mơ hồ miễn cưỡng ừ một tiếng.

Thẩm Mộ cười, liếc mắt nhìn cô một cái, xe chạy như bay.

Đi qua lục đảo sơn trang, Hứa Kha không kìm lòng được mà nhìn vào trong tiểu khu, một khu nhà không cao lắm có những ngọn đèn sơ sài.

Nửa phút sau, đã đến biệt thự Vinh Đê.

Hứa Kha xuống xe, nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mộ, rẽ sang bên trái, đi nhà của Tiểu Tiểu.

Thẩm Mộ cũng đi theo phía sau.

Hứa Kha lập tức căng thẳng quay đầu lại: "Anh định làm gì?"

"Anh cũng đi."

Hứa Kha chán nản: "Sao anh lại đi theo tôi?"

Thẩm Mộ cười nói: "Em thật là người không biết phải trái. Anh và Tân Vũ là bạn từ thuở nhỏ, qua đây thăm anh ta cũng không phải là quá đáng chứ?"

Hứa Kha không nói gì, cảm thấy ngày hôm nay thật khó chịu.

Sau khi người giúp việc mở cửa ra, đã thấy trong sân vô cùng náo nhiệt, bóng đèn mắc xuyên qua các lùm cây, cư thì ra là một bữa tiệc nhỏ ngoài trời.

"Hứa Kha!"

Mạc Tiểu Tiểu kéo theo một người đàn ông vội vàng chạy tới.

"Đây là Trương Phi."

Hứa Kha nhìn tên "Trương Phi" vừa điềm đạm nho nhã vừa yên tĩnh lặng lẽ này phụt cười ra tiếng. (Trương Phi và Trương Phi là hai từ phát âm giống nhau)

Nụ cười của Thẩm Mộ rất kín đáo, khẽ gật đầu với Trương Phi.

Mạc Tiểu Tiểu kích động kéo tay Hứa Kha, "Mau nhìn cô gái đứng bên cạnh anh trai tớ kia, đó là bạn gái mới của anh ấy đấy."

Hứa Kha nhìn theo cánh tay chỉ của Mạc Tiểu Tiểu, đột nhiên ngẩn người.

Nụ cười của Thẩm Mộ cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mộng xưa

Hứa Kha chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày khi cô lớn lên sẽ được gặp một người giống mình đến thế, nhất là đôi mắt của cô ta.

Cô có một đôi mắt rất to, tuy nhiên đôi mắt hai mí ấy không phải là quá sâu, như là một nét cong rất nhạt trong bức tranh thủy mặc, khi cô nhìn ra phía xa đường như đôi mắt ấy được bao phủ bởi một lớp sương mù mờ nhạt, nhưng khi cô trừng mắt to lên, đôi mắt hai mí lại rất rõ ràng, ánh mắt trong suốt sáng ngời, khẽ dao động như sóng nước.

Câu cửa miệng của Mạc Tiểu Tiểu chính là, không biết bao nhiêu người đàn ông đã bị sóng nước trong mắt cậu nhún chìm rồi.

Còn cô gái đứng trước mặt này, một đôi mắt dường như là giống hệt với cô, bởi vì đôi đồng tử của cô màu tím nhạt trong suốt cho nên trong đôi mắt kia còn hiện ra thêm vài phần quyến rũ nữa.

"Anh, Hứa Kha và Thẩm Mộ đến đây." Mạc Tiểu Tiểu nói với Mạc Tân Vũ một câu.

Mạc Tân Vũ nâng mắt lên nhìn thấy Thẩm Mộ và Hứa Kha, rõ ràng run run một chút, sau đó ôm vai cô gái đang cười hớn hở kia đi tới chỗ bọn họ.

Ánh mắt anh đầu tiên là dừng ở trên mặt Hứa Kha, nở nụ cười đầy cảm khái: "Thật là hiếm thấy, mặt mũi của Tiểu Tiểu cũng lớn đấy chứ, ngay cả Hứa Kha cũng có thể mời được."

Hứa Kha ngại ngùng mỉm cười: "Anh Tân Vũ, anh về từ bao cho nên không đi tiễn anh, bây giờ nhớ tới, thật sự có chút áy náy."

"Anh ngày hôm qua mới về."

Mạc Tân Vũ vừa cười vừa hỏi Thẩm Mộ: "Cậu về nước bao giờ thế?"

Thẩm Mộ cười cười: "Cũng khá lâu rồi."

Khi ba người nói chuyện với nhau, cô gái đứng bên cạnh Mạc Tân Vũ hình như vô cùng mất hứng, ánh mắt lạnh lùng suông sã nhìn chăm chăm vào Hứa Kha, thần sắc cao ngạo lại lạnh lùng.

Hứa Kha bị người khác nhìn chòng chọc như vậy có chút khó hiểu, có phải cô ta không thích bị gạt ra ngoài không? Vì thế cô vội vàng nói với Mạc Tân Vũ: "Anh Tân Vũ, anh còn chưa giới thiệu đây?"

Mạc Tân Vũ cười hi hi nói: "Đây là bạn gái anh, Chương Uyển Nhược, đây là hàng xóm của anh đây, Thẩm Mộ và Hứa Kha."

Hứa Kha hữu hảo mà khách khí mỉm cười với Chương Uyển Nhược, Chương Uyển Nhược lại lạnh lùng không hề cười lại.

Hứa Kha cảm thấy thật kì cục, vốn là không quen biết, cô ta vì sao lại có vẻ chán ghét cô như thế? Nhìn bộ quần áo hàng hiệu kia, khí chất rất cao quý, chắc là một tiểu thư con nhà giàu. Đại tiểu thư nhiều tiền, bình thường rất không thích gặp mặt người khác, càng không cần nói đến sắc mặt, mất hứng cũng có thể bày cả lên trên mặt. Vì thế, Hứa Kha không đem sự hờn giận của cô ta để trong lòng, chỉ đem hộp quà đưa cho Mạc Tân Vũ.

"Anh Tân Vũ, chúc anh sinh nhật vui vẻ, quà mua vội quá, anh đừng chê."

Mạc Tân Vũ vui vẻ ra mặt, "Vài năm không gặp đã khách khí với anh vậy rồi sao, haiz."

Anh đang định đưa tay nhận quà, Chương Uyển Nhược bất ngờ ngăn cánh tay của anh lại, nhú mồm một cái, bắt mắt nhìn Hứa Kha: "Cô không biết người ta thường nói caravat, món quà thân mật thế này, phải là bạn gái hoặc là vợ mới có thể tặng sao?"

Hứa Kha lập tức ngây người.

"HỜn nữa, Tân Vũ, anh ấy cũng không dùng loại nhãn hiệu này." Cô ta khinh thường lướt qua hộp caravat, thần sắc vô cùng khinh bỉ.

Hứa Kha xấu hổ nhìn cô gái có tướng mạo rất giống mình này, thật sự không hiểu tại sao Mạc Tân Vũ lại có thể thích một người kiêu ngạo mà không biết khuôn phép như thế.

"Uyển Nhược, em nói gì thế?" Mạc Tân Vũ rất xấu hổ, chạy nhanh tới nhận lấy hộp caravat trong tay Hứa Kha, định đứng ra giảng hòa.

Thẩm Mộ lại bước lên một bước nhận lấy caravat trong tay Hứa Kha, thần nhiên nói: "Vây đưa tôi đi. Thật đúng lúc, tôi đang định đi mua."

Không ngờ Chương Uyển Nhược lại nở nụ cười châm biếm: "A, Thẩm đại thiếu gia từ bao giờ thì thích loại đồ rẻ tiền như vậy."

Ở đây trừ Thẩm Mộ cùng Chương Uyển Nhược, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả ra. Không ngờ là hai người này quen biết nhau!

Mạc Tân Vũ kinh ngạc hỏi: "Hai người, quen nhau à?"

Thẩm Mộ khẽ gật đầu, dáng vẻ chẳng để tâm.

Chương Uyển Nhược liếc Thẩm Mộ một cái, lạnh lùng nói: "Là bạn học ởCanada."

Mạc Tân Vũ trừng mắt, "Uyển Nhược, tại sao anh chưa bao giờ nghe thấy em nhắc đến!"

Chương Uyển Nhược dùng ngữ khí châm chọc khiêu khích, hừ một tiếng: "Ai mà biết hai người quen nhau chứ, ai mà biết hai người là hàng xóm"

Hứa Kha cảm thấy Chương Uyển Nhược này vô cùng ngạo mạn, tính cách không coi ai ra gì quả thực rất không phù với tính khiêm tốn trầm lặng của người trong Mạc gia, không khỏi nghi thầm Mạc Tân Vũ thật không có mắt.

Mạc Tiểu Tiểu và Trương Phi đứng bên cạnh sắc mặt đều lộ vẻ khó chịu, có lẽ cũng rất bất mãn với thái độ của Chương Uyển Nhược.

Mạc Tân Vũ cười khổ tìm cách xuống nước, "Uyển Nhược không muốn về đây, nhưng lại bị anh cố lời kéo về đây để tổ chức sinh nhật cho nên tâm trạng không tốt lắm."

Mạc Tân Vũ tuy rằng có vài năm sống ở nước ngoài, nhưng lại một người con trai rất bảo thủ cũng rất hiếu thảo. Tuân theo nguyên tắc "sinh con mẹ khổ", sinh nhật hàng năm nhất định phải về nước để hiếu kính với mẹ anh.

Mạc Tiểu Tiểu đứng ở một bên, đã có chút không kiên nhẫn với Chương Uyển Nhược. Cô kéo tay Hứa Kha, nói: "Tụi em lên trên lầu nói chuyện."

Hứa Kha gật đầu, định định chạy thoát khỏi Thẩm và đại tiểu thư này.

Lên tầng 2, Mạc Tiểu Tiểu vừa đóng cửa đã vô cùng phẫn nộ mà nói: "Chương Uyển Nhược thật kì lạ nha, ngày hôm qua lkhì về nhà nhìn rất ngoan ngoan hiền lành, tại sao hôm nay lại thất thường như vậy?"

Hứa Kha cười nói: "Có phải vì lệch múi giờ không?"

"Hừm, ở đây 2 ngày rồi mà còn đồ tại lệch mũi giờ, không thể vì lệch mũi giờ mà thay đổi hẳn tính cách như thế được."

Hứa Kha cười cười, không nói gì.

Mạc Tiểu Tiểu vui mừng phấn khích nói: "Đúng rồi, cậu không thấy là đôi mắt cô ấy rất giống cậu sao?"

Hứa Kha gật đầu: "Cũng hơi giống, thảo nào cậu gọi tớ đến nhìn mặt cô ấy."

Ánh mắt Mạc Tiểu Tiểu nhìn Hứa Kha có vẻ cực kỳ hâm mộ nói: "Tớ cứ tưởng rằng đôi mắt này của cậu là độc nhất vô nhị, không ngờ bây giờ lại gặp thêm một người nữa. Vốn cô em chồng này định gây khó dễ cho chị dâu một chút, nhưng nhìn thấy đôi mắt cô ấy giống hệt cậu, tớ kim lòng không được lập tức đổi tốt với cô ta, không ngờ hôm nay cô ta lại thần kinh như vậy."

Hứa Kha nở nụ cười: "Haiz. Em chồng chính là khắc tinh của chị dâu." Cô không cần suy nghĩ lập tức nói ra miệng, nghĩ tới người đang ở trong nhà kia.

Mạc Tiểu Tiểu thần bí ghé sát mặt về phía cô "Lúc trước tớ bảo anh trai tớ thích cậu, cậu còn không tin, bây giờ nhìn thấy Chương Uyển Nhược, tớ càng khẳng định điều đó là hoàn toàn đúng."

Mặt Hứa Kha đỏ lên, "Cậu đừng nói linh tinh."

"Tớ có nói linh tinh đâu, anh ấy có một quyển sổ nhật kí, không dùng tới, nhưng bên trong đều là những bức ảnh chụp chung của cậu và Thẩm Mộ."

Trái tim Hứa Kha nhảy lên, cô không nhớ cô đã chụp ảnh chung với Thẩm Mộ lúc nào nữa.

"Nếu anh ấy không có ý gì với cậu thì tại sao lại dán ảnh cậu vào trong nhật kí, quang minh chính đại để ở trong phòng ! Tớ chắc chắn khi nhàn rỗi anh ấy sẽ vụng trộm trốn trong phòng ngủ lấy nhật kí ra để nhìn cậu."

Hứa Kha đỏ mặt phân giải: "Tại sao cậu biết anh ấy nhìn tớ mà không phải là nhìn Thẩm Mộ."

Mạc Tiểu Tiểu đầu đầy hắc tuyến, nghiêm mặt nói: "Cậu đang nghi ngờ xu hướng giới tính của anh trai tớ?"

Hứa Kha đỏ mặt vội phủ nhận: "Tớ không có mà."

Mạc Tiểu Tiểu khó tin nhìn cô, "Trước kia cậu một chút cũng không cảm nhận được sao?"

Hứa Kha không trả lời, trước kia trong mắt cô tất cả đều là Thẩm Mộ, làm sao còn có khoảng trống mà để ý tới người khác.

Tiểu Tiểu đột nhiên nhắc tới những chuyện xưa cũ này, khiến cô có chút xấu hổ, nhanh nhẹn bung một ly trà lên giá bộ uống trà.

"Tiểu Tiểu, Trương Phi thế nào?"

Mạc Tiểu Tiểu cười ha ha : "Rất tốt, rất tốt, đúng rồi, cậu thử đoán xem anh ấy làm gì?"

Hứa Kha nhớ tới anh chàng này có vẻ điềm đạm nho nhã ít nói, lại còn đeo cả kính nữa, vì thế nhanh chóng đoán thành: "Giáo sư trường Đại học? Luật sư? Nhân viên kế toán cao cấp?"

Mạc Tiểu Tiểu lắc đầu: "Bác sĩ."

"Rất được nha, trong nhà có bác sĩ rất tốt ."

"Bác sĩ khoa sản."

Hứa Kha phụt nước trà trong miệng ra. Mạc Tiểu Tiểu hơi vỗ nhẹ lên sau lưng cô.

"Bởi vì nghề nghiệp của anh ấy cho nên vô số lần đi xem mắt cũng là vô số lần bị thất bại nửa chừng, cuối cùng lại bị tớ nhật được. Kỳ thực đó là một người rất tốt, rất vĩ đại."

"Cậu thật sự có thể chấp nhận nghề nghiệp của anh ta à?"

"Tớ đến bệnh viện của anh ấy. Phòng của những vị bác sĩ khác số người đăng kí khám chữa lên tới trên dưới 100, anh ấy một mình ngồi trong văn phòng đọc báo uống trà. Những bà cô này, tình nguyện để ngày hôm sau tới khám cũng kiên quyết từ chối để anh ấy điều trị. Công việc nhàn nhã, vừa vặn sau này có thể làm rất nhiều công việc nhà, chăm sóc con cái cũng có điều kiện chăm sóc tớ tốt hơn."

Hứa Kha gật đầu cười.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Mạc Tiểu Tiểu nói mời vào.

Mạc Tân Vũ thò đầu vào phòng, "Xuống lầu ăn cơm đi."

Mạc Tiểu Tiểu cùng Hứa Kha đi xuống lầu, đi tới phòng khách.

Hứa Kha bước vào khúc quẹo của cầu thang, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thẩm Mộ và Chương Uyển Nhược đang đứng ở cùng một chỗ, khí chất hai người đều quý phái khác người, dáng vẻ kiêu ngạo, quần áo hàng hiệu khí vũ bất phàm, nhưng thật sự họ rất xứng đôi.

Nhưng hai người đứng cạnh nhau cũng không hề nói gì cả, Thẩm Mộ và Trương Phi đang nói gì đó, Chương Uyển Nhược khoác một chiếc áo khoác da màu xanh, kiêu ngạo đứng đó, trong tay cầm một ly rượu vang.

Không biết do cô nhạy cảm hay là suy nghĩ nhiều quá, trực giác của Hứa Kha nói rằng hai người ở Canada nhất định đã từng có cái gọi là chuyện cũ.

Kỳ thật, người chủ trì bữa tiệc sinh nhật lần này là Mạc mẹ, nhưng Mạc Tân Vũ vừa được người ta hát tặng, vừa được người ta tặng hoa, vừa được tặng quà, cả đám bạn bè anh đều nhiệt tình góp vui, khiến khuôn mặt Mạc mẹ lúc nào cũng rất vui vẻ.

Hứa Kha nhìn thấy vẻ hạnh phúc của Mạc mẹ, trong lòng cô lên lút thở dài, nhớ tới mẹ của chính mình, sức khỏe không tốt, chính bản thân cô lại không cách nào để chăm sóc cho bà tốt hơn, so với Mạc Tân Vũ, thật sự cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Có đôi khi, một trái tim hiếu thảo cũng cần phải có sự che chở của tiền bạc. Trước kia, lúc hai mẹ con cô bước vào khu biệt thự Vinh Đê, cũng không hề cảm nhận được sự quan trọng của đồng tiền, nhưng bây giờ, càng lớn thì cảm nhận đó với cô càng rõ ràng. Vô cùng mong muốn mua được một căn nhà để đưa mẹ cô tới ở cùng.

Sau khi bữa dạ tiệc kết thúc, Mạc Tiểu Tiểu đưa Trương Phi về nhà, đang định tiễn đường đưa Hứa Kha về luôn, Thẩm Mộ lại nói: "Hứa Kha, cha anh để lại một chút đồ muốn gửi cho mẹ em, em đến nhà anh một lát lấy về nhé."

Hứa Kha ngạc nhiên, Thẩm Tiểu Sơn đã qua đời nhiều năm như vậy rồi, tại sao hôm nay lại đột nhiên lại xuất hiện một chút di vật còn lại? Là cái gì đây?

Cô nói tạm biệt với người của Mạc gia, theo sau Thẩm Mộ đi vào Thẩm gia.

Khoảnh khắc bước vào cánh cửa lớn kia, một hình ảnh rất rõ ràng đột nhiên chạy vào đầu cô, đó là hình ảnh lần đầu tiên hai mẹ con cô tới đây, anh đứng ở chỗ quẹo trên hàng lang đó, từ xa xa nhìn cô.

Trí nhớ của cô lập tức ngưng trệ.

Đi qua mảnh sân rộng rãi, anh đi đến chỗ quẹo hành lang, bật đèn lên, quay đầu cười nhẹ với cô. Ánh đèn ôn hòa, nụ cười của anh, giống như một tia ánh sáng yếu ớt bị sự u tối che đi, cô vô cùng hoảng sợ, cảm giác hết như vài năm về trước.

Khi đó, Thẩm Tiểu Sơn khỏi bệnh trở về nhà, vô cùng thuận hòa với người vợ mới cưới là mẹ cô, còn anh có sự phong lưu của tuổi trẻ sự yêu thích của anh với cô càng ngày càng tăng lên.

Thời gian ba năm tươi đẹp qua nhanh như một giấc mơ, anh ra nước ngoài, Thẩm Tiểu Sơn qua đời, mẹ ruột anh trở về từ nước ngoài đuổi hai mẹ con cô ra khỏi Vinh Đê, chỉ trong nháy mắt lại có thể xảy ra một biến cố bất ngờ đến như vậy.

Ân rất sâu sau khoảnh khắc là một giấc mộng của cô, nhưng đến giờ chỉ còn là "người đi nhà trống".

Đi vào trong phòng, bụi năm tháng phủ đầy bay thẳng vào mặt hai người. Cách sắp xếp trong phòng không có gì khác biệt so với 6 năm trước.

Kí ức dường như vẫn dừng lại ở nơi này, chỉ là đang chờ cô đến để mở nó ra. Cô đột nhiên cảm nhận được từ trong đáy lòng mình có một vài thứ bất đầu sống lại, theo gió mà cuộn lên.

Con người vào đêm khuya luôn có vẻ cảm tính và yếu ớt hơn. Cô cúi đầu, không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ đang xúc động của cô.

Anh đi vào phòng đọc, mở cửa sổ trong phòng ra, ngoài cửa sổ là một mảnh đất trống chỉ có cỏ dại. Làn gió muộn mát lạnh thổi người cô, cũng thổi qua cả người anh. Trong hơi thở của anh có mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô nhớ rõ khi anh còn trẻ, không hề hút thuốc lá.

Anh từ trên giá sách cao cao lấy xuống một cái hộp, đưa cô.

"Cái này anh tìm thấy khi thu dọn phòng."

Cô đón lấy chiếc hộp, chậm rãi mở ra.

Trong chiếc hộp có hai đồ vật im lặng nằm ở nơi đó, cánh tay cô đứng chờ lấy chiếc hộp, đột nhiên cái mũi chua xót, cuối cùng nước mắt vẫn thể nén nổi mà thuận thế chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bức ảnh

Trong hộp có một tấm card, còn có một tấm thẻ ngân hàng nữa.

Chiếc thẻ màu xanh đậm, đường viền được nạm màu vàng nhạt, bên trên chỉ có một dòng

Nhất Bình! Thật có lỗi vì không thể cùng em đi tới cuối con đường.

Xem đến đây, trong lòng Hứa Kha cực kì khổ sở.

Thiệu Nhất Bình, chính là mẹ của cô. Khi cô còn nhỏ trong đám tang của cha, cô nhìn thấy từng giọt từng giọt nước mắt khổ sở ở trong mắt bà, mãi đến tận trung niên rồi cực bà mới có thể tìm được một người có thể cùng bà đi đến hết tuổi già, nhưng người này lại chỉ có thể cho bà một hạnh phúc quá ngắn ngủi, rồi rời bỏ bà mà đi. Thiệu nhất bình vốn trông rất trẻ, nhưng sau khi Thẩm Tiểu Sơn qua đời, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, những dấu hiệu lão hóa che giấu năm tháng liên tục kéo tới, vẻ sương tuyết hiện rõ lên khuôn mặt bà, bà thoáng cái dường như già nua và tiêu tụy thêm mười tuổi.

Những lời này câu Thẩm Tiểu Sơn rất ngắn gọn, nhưng trong đó chứa đựng những tình cảm rất sâu nặng, không nỡ rời xa, bất đắc dĩ, tiếc nuối, còn đáng giá hơn ngàn vạn từ ngữ khác.

Lòng Hứa Kha chưa xót mà cảm khái, cô rất lâu rồi không khóc, nhưng khoảnh khắc này lại có chút không kìm chế được.

Một bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

Ngón tay anh thon dài, làn da săn chắc, loại xúc cảm ấm áp này lập tức khiến cô từ trong sự không khống chế được cảm xúc mà tỉnh táo lại.

Cô yên lặng đóng nắp hộp lại, hít sâu một hơi, nhanh chóng khôi phục cảm xúc, nói với Thẩm Mộ: "Cảm ơn. Tôi sẽ chuyển tới cho mẹ tôi."

Thẩm Mộ khẽ gật đầu, yên lặng nhìn cô. Gió đêm làm tung bay tà áo màu xám nhạt của anh, giống như một câu chuyện cũ bị gió thổi tung lên.

Hứa Kha chuyển tầm mắt, thấp giọng nói: "Tôi phải về nhà."

"Anh đưa em về."

Hứa Kha không từ chối, hơn nữa, ở đây cũng không có cách nào bắt taxi cả.

Đi ra khỏi phòng đọc, xuyên qua khoảnh sân, gió đêm lập tức ủa tới, phần da dưới mắt cô có dính một chút nước mắt giờ đã khô, lòng cũng nhắm lại, những chuyện cũ này vất vả lắm mới quên được, vốn đã cố gắng để dồn nén vui nó tận xuống dưới đáy lòng, nhưng chỉ vì một trận gió tối nay lúc này lại trở nên rối bời.

Lên xe, Hứa Kha vuốt ve chiếc hộp nhỏ kia, im lặng rất lâu. Thẩm Tiểu Sơn qua đời rất bất ngờ, chỉ có một khắc mẹ cô không ở bên cạnh ông mà thôi vậy mà ngay cả một câu di ngôn cũng không hề lưu lại. Những thứ trong chiếc hộp này với mẹ cô sẽ là một sự an ủi rất lớn, cô quyết định thứ Bảy sẽ về nhà một chuyến, đem hộp này đưa cho mẹ. Về phần số tiền trong thẻ, cô không biết có bao nhiêu nhưng giữ lại hay sử dụng thì tùy mẹ cô quyết định.

Đi ngang qua Lục Đảo, Thẩm Mộ dường như vô thức nói: "Nếu em ở đây, sẽ cách anh rất gần."

Hứa Kha giật mình, cảm giác bản thân mình không nên tới đây càng mạnh hơn, bởi vì cô không dám cam đoan có thể sẽ thường xuyên "ngẫu nhiên gặp mặt" anh hay không.

Bóng đêm yên tĩnh, trên con đường rộng rãi có rất ít xe qua lại, bóng chiếc đèn cao áp đổ dài xệt qua ngoài cửa kính xe, nhanh như thời gian, không thể giữ lại được.

Đột nhiên, Thẩm Mộ mở miệng nói: "Chương Uyển Nhược còn có một người chị tên là Chương Phiến Nhược. tên của họ lấy từ câu "Phiến Nhược kinh hồng, Uyển Nhược du long." (câu thơ trong bài bài Lạc Thần Phú của Tào Thục)

Hứa Kha ngẩn người, cô không nghĩ tới Thẩm Mộ sẽ chủ động nhắc tới Chương Uyển Nhược. Nhưng thực sự hai cái tên này rất hay, nói vậy Chương Phiến Nhược cũng chính là một mỹ nhân.

Thẩm Mộ mỉm cười nhìn cô, "Em có biết tên hồi nhỏ của họ là gì không?"

"Là gì?"

"Chiêu đệ, dẫn đệ."

Hứa Kha kinh ngạc bật cười, "Anh nói đùa đúng không?"

"Mẹ anh là bạn thân của mẹ cô ấy." Thẩm Mộ dừng một chút, lại nói tiếp: "Chương Uyển Nhược, là bạn gái của anh ở Canada. Nói chuyện nửa tháng rồi đã anh đi."

Hứa Kha quả thực không tin nổi: "Đã anh đi?"

Thẩm Mộ gật đầu, "Ừ, anh hận cô ấy."

Anh đem một chữ "Hận" nói ra như vậy, khẩu khí cũng đáng vẻ trêu chọc vui đùa, thần sắc lại mang vẻ bồn chột, không chút để ý, trong đó có một chút hận ý nào sao? Cho nên, bốn chữ "Anh hận cô ấy", có vẻ vô cùng buồn cười.

Hứa Kha thật sự không kìm chế được mà nín cười nở nụ cười.

Thẩm Mộ bắt mắt liếc nhìn cô một cái, "Vui vẻ khi người khác gặp họa."

Hứa Kha nén cười, đánh giá anh, "Vì sao cô ấy đã anh?"

Không biết vì sao, vừa nghe thấy anh bị người ta đá, mặc kệ là thật hay giả vờ, trong lòng vô cùng vui vẻ, đương nhiên, phần nhiều còn có không tin, người đàn ông như vậy lúc nào cũng sẵn sàng đá người khác đi, thế mà cũng có lúc bị người ta đá ư? Rốt cuộc là vì sao, cô thật sự vô cùng tò mò.

Thẩm Mộ im lặng không nói.

Hứa Kha cảm thấy có lẽ anh không muốn nói. Bị con gái đá, mặt mũi có bao nhiêu xấu hổ cơ chứ, lại còn cả lòng tự tôn nữa. Đặc biệt với người tâm cao khí ngạo, lạnh lùng vô tình như anh.

Không ngờ, anh bất ngờ nói: "Bởi vì cô ấy nhìn thấy một tấm ảnh trước mặt anh."

Hứa Kha tò mò hỏi: "Ảnh nào?" Hỏi xong cô lại có chút hối hận, sao lại hiếu kỳ về sinh hoạt cá nhân của anh ta như vậy.

Thẩm Mộ liếc nhìn cô một cái, tựa tiểu phi tiểu, không đáp.

Hứa Kha có chút hơi xấu hổ, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng kì lạ, MẠC TÂN CŨ thế mà lại không biết quan hệ của Thẩm Mộ và Chương Uyển Nhược, điều đó không phải đã nói lên rằng khoảng thời gian sống ở nước ngoài kia, Mạc Tân Vũ và Thẩm Mộ rất ít khi qua lại sao? Hai người từ nhỏ đã là hàng xóm của nhau, cùng sống ở nước ngoài đáng lẽ càng phải thân thiết chứ, tại sao lại thành ra như vậy? Cô nghĩ mãi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra hai người trong khoảng thời gian đó.

Một lát sau, Thẩm Mộ nghiêm trang tổng kết: "Sau đó anh học giỏi hơn, không còn đặt tấm ảnh nào trong ví tiền nữa, những người phụ nữ bình thường đều rất hứng thú với ví tiền của anh."

Những lời này, Hứa Kha rất cảm động. Kẻ có tiền dường như đều không thích người khác vì tiền mới ở bên cạnh họ. Ví như Mạc Tiểu Tiểu, nhà cô ấy nhiều tiền như vậy, nhưng lại bản tiện muốn chết, tới ngân hàng làm một giao dịch viên bình thường, núi không hiện nước giấu đi. Mãi cho đến một ngày, ôm lấy toàn bộ công việc của chi nhánh ngân hàng, thiếu chút nữa đã khiến giám đốc ngân hàng lên cơn đau tim.

Xe rất nhanh đã đi tới gần Hồ Tây, di động Hứa Kha đột nhiên đổ chuông, là Lâm Ca.

"Tiểu Kha, đã muộn như thế này rồi sao em vẫn chưa về nhà?"

Hứa Kha nghe thấy vậy cso chút không vui. Không phải bởi vì Lâm Ca, mà là Lâm Dao, nếu không phải nó gọi điện thoại cho Lâm Ca, anh làm sao có thể biết cô vẫn đang ở bên ngoài?

Cô nhẹ nhàng nói: "Em đang ở trên đường, khoảng 10 phút nữa sẽ về tới nhà."

Ngữ khí của Lâm Ca lộ vẻ lo lắng: "Từ khi em nói chuyện có trộm, trong lòng anh vẫn luôn rất lo lắng, em cẩn thận một chút, buổi tối không có việc gì thì đừng ra ngoài."

"Dạ, vâng."

Đột nhiên, Thẩm Mộ ngồi bên cạnh cao giọng nói một câu: "Tiểu Kha, chút nữa đi tới The Night đi."

Lâm Ca trong điện thoại dường như có chút bất ngờ vì có người đang ở bên cạnh Hứa Kha, thấp giọng hỏi: "Ai vậy?"

Hứa Kha buồn lòng, Thẩm Mộ anh ta tuyệt đối là cố ý. Khi người khác nói chuyện điện thoại không được chen ngang là lễ nghi giao tiếp cơ bản nhất, làm sao anh có thể không biết chứ? Lớn tiếng như vậy, rõ ràng là muốn để Lâm Ca nghe thấy, lại còn nhắc tới The Night nữa, đó là câu lạc bộ tư nhân rất nổi tiếng, luôn là một nơi hẹn hò rất tốt.

Cô đành phải kể thật: "Thẩm Mộ đưa em về, em đang ở trên xe anh ta."

Lâm Ca à một tiếng, do do dự dự muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: "Khi nào em về đến nhà, nhắn tin cho anh."

"Vâng ạ."

Hứa Kha ngắt điện thoại, rất bất mãn lườm Thẩm Mộ một cái.

Dường như anh cảm nhận được, cho nên nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó nghiêm trang nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Hôm nay muộn rồi, lần khác đến The Night nhé."

Loại đồng hồ của anh là Piaget, trên mặt đồng hồ căn bản không có số, trong xe cũng không có đèn thì tại sao anh lại có thể nhìn thấy giờ? Hành động giấu đầu hở đuôi như vậy, cô khế cắn môi, thật sự rất muốn đánh anh một cái.

Xe đi vào ngõ nhỏ, Hứa Kha xuống xe.

Thẩm Mộ kéo cửa kính xe xuống, "Muốn anh đưa em lên trên không?"

Hứa Kha nói tiếng "Cám ơn" rồi đi vào bên trong.

Cho đến khi cô tới tầng 5, trong lúc vô tình từ trên cửa sổ hành lang nhìn xuống mới phát hiện xe của anh vẫn lẳng lặng dừng ở chỗ cũ. Kỳ lạ, tại sao anh vẫn chưa đi? Cô đứng trước cửa sổ muốn nhìn một chút, không ngờ đợi mãi cũng không thấy xe rời đi.

Cô đang cảm thấy kì lạ, đột nhiên dưới cầu thang truyền đến một tiếng bước chân.

Cô vội vàng quay đầu, đã Thẩm Mộ bước nhanh đi lên trên.

Khi anh nhìn thấy cô dường như mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó mi mắt động đậy, lộ ra một chút ý cười.

"Em nhìn theo anh hay đang nhìn trộm anh?"

Hứa Kha đỏ mặt nhanh chóng cúi đầu lấy chiếc chìa khóa trong túi xách, trong lòng buồn bực, tại sao lại gặp tình huống như vậy, tính hiếu kì của cô sao lại lớn như thế? Giờ thì tốt rồi, bị anh vừa vặn bắt quả tang, không biết trong lòng anh đắc ý đến cỡ nào, cười nhạo cô tới cỡ nào đây, nhất định anh sẽ nghĩ rằng cô đang nhìn trộm anh, cô đang tự mình đa tình đây, hừ.

Thẩm Mộ đứng ở trên cầu thang thấp hơn cô mấy bậc, tay nhàn nhã rút trong túi quần, ý vị sâu xa cười nói: "Anh chờ nửa ngày cũng không thấy phòng em sáng đèn, cho nên đi lên đây xem thể nào, thì ra..."

Những từ còn lại anh cố tình không nói hết, nhưng ý tứ thì không cần nói cũng biết. Mặt Hứa Kha bắt đầu nóng bừng, tìm đến nửa ngày cũng không có từ nào để phản bác lại.

Sở thích của Thẩm Mộ dường như chính là nhìn cô ở trong tình huống nào, ý cười trên mặt càng lúc càng đậm, sau đó, khi xoay người đi xuống dưới còn cố ý quay đầu nhìn cô một cái.

Hứa Kha chật vật mở cửa phòng ra, bước vào.

Lâm Dao từ trên ghế sofa đứng lên, thân nhiên nói: "Chị về rồi à?"

"Ừ, em vẫn chưa ngủ sao?"

"Anh trai em lo lắng cho chị, bảo em chờ chị về."

Hứa Kha áy náy nói: "Hôm nay là sinh nhật của anh trai Mạc Tiểu Tiểu, chơi hơi muộn chút."

Kì lạ, Lâm Dao không hỏi đông hỏi tây gì cả, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Sáng hôm sau, Hứa Kha đến công ty lập tức cảm thấy lòng không được nhìn chăm chú về phía trước.

600xxx, xu thế vẫn cứ thất thường như cũ, Hứa Kha càng nhìn càng thấy chán nản. Trong báo cáo cuối ngày vào lúc giữa trưa, không ngờ lại là rớt giá đến vậy.

Bữa cơm trưa nay của Hứa Kha không hề có khẩu vị. Lòng rối loạn. Di động trong túi đồ chuông nửa ngày cô mới nghe thấy.

Vừa lấy ra đã thấy, lại là hạc đỉnh hồng.

Cô không muốn nhận, thế nhưng điện thoại vẫn cố chấp đồ chuông, ánh mắt của những người đồng nghiệp đều rất kì lạ.

Cô đành phải nhận điện.

Không ngờ Thẩm Mộ đi thẳng vào vấn đề, chỉ một câu nói: "Em thiếu tiền của anh, không quên chứ."

Hứa Kha tức giận nói: "Không quên. Đang định hỏi anh số tài khoản ngân hàng của anh là bao nhiêu."

"À, anh muốn tiền mặt. 6h chiều đưa đến tầng 36 tòa nhà Vân Đình." Nói xong, anh lập tức ngắt điện thoại, khẩu khí không cho người ta từ chối.

Hứa Kha cảm thấy con người này thật sự rất... quá đáng.

Đến hai giờ chiều, Hứa Kha rốt cục không thể chịu đựng 600xxx không, cắt thịt ra hai nửa, định chờ nó xuống giá thêm một chút nữa để bán ra.

Không ngờ, đến 2 rưỡi, đột nhiên có rất nhiều người nhiệt tình mua vào, kéo giá lên cao hơn hẳn.

Hứa Kha nhìn biểu đồ giống một chữ thập đồ kéo dài, không khỏi cảm khái. Cổ phiếu này, quả thực giống hệt như tình yêu, khiến người ta không biết phải suy nghĩ thế nào.

7 điểm, Hứa Kha mới đi tới Vân Đình. Vừa vặn là giờ tan tầm, trung tâm thành phố tắc đường nghiêm trọng, Vân Đình tọa lạc ở khu giao thương tài chính phồn hoa nhất, đã tắc lại càng thêm tắc.

Khu giao thương tài chính tắc đất tắc vàng, vân đình giống như một thế giới thần tiên, tòa nhà 39 tầng nổi bật, độc lập với xung quanh, bên cạnh đều là các vườn hoa.

Bảo vệ ngoài cửa ngăn Hứa Kha lại, phải dùng chứng minh thư để ghi tên.

Hứa Kha lúc này đang đứng trên đất của tập đoàn Hoàng Thiên, bảo vệ trừng mắt nhìn cô, "Công ty họ 4 giờ rưỡi đã tan ca hết rồi. Cô đến bây giờ còn có ai ở bên trong chứ?"

Hứa Kha sững sốt, 4 giờ rưỡi đã tan ca rồi?

Cô ngẩng đầu nhìn lướt từ tầng cao nhất xuống, thấy tầng thứ 36 có một thứ ánh sáng khác lạ, vì thế yên tâm cầm giấy thông hành, đi vào.

Thang máy dừng lại ở tầng 36, Hứa Kha phát hiện cả tầng này đều rất im ắng, nhưng tất cả các bóng đèn đều bật sáng.

Cô chậm rãi đi qua đại sảnh rộng lớn, bước qua vài văn phòng, phòng kinh doanh, phòng quảng cáo, phòng tài vụ, cuối cùng, đứng ở trước văn phòng của tổng giám đốc.

Cô gõ nhẹ cửa.

"Mời vào." Trong phòng vang lên giọng nói trầm thấp trong trẻo của Thẩm Mộ.

Hứa Kha nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Thẩm Mộ ngồi trước một bàn làm việc làm từ gỗ tử đàn, phía sau là một bức tường bằng thủy tinh trong suốt, sao sáng rực rỡ, nơi đây là thực sự là một kiến trúc rất đẹp của cả thành phố, tháp hải sao.

Hứa Kha đứng ở khoảng cách xa hơn mười thước nhìn anh. Anh đeo một chiếc kính mắt, cơ thể khỏe mạnh, khuôn mặt kiêu ngạo lúc trước giờ lại có vẻ nhu hòa tuần tú, đáng vẻ nho nhã lịch sự.

"Đến đây ngồi đi."

Anh tháo kính mắt xuống, từ sau bàn làm việc đứng lên, chỉ vào phía ban công trước bức tường thủy tinh.

Nơi đó bố trí thành một nơi uống trà truyền thống của Trung Quốc. Tranh thủy mặc, ghế tựa làm từ gỗ cây mây, vài cái cây nhỏ nhắn, trà cụ (dụng cụ uống trà) tinh xảo, một bức bình phong ngăn cách hai thế giới, xuất thế và nhập thế.

Hứa Kha đi qua đó, Thẩm Mộ kéo chiếc ghế mây ra, đối diện cười với cô: "Hong trà hay trà xanh?"

"Trà xanh đi."

Thẩm Mộ đi vào trong một căn phòng.

Hứa Kha đánh giá văn phòng này, không thể không cảm khái, anh thực sự vô cùng hưởng thụ, cũng thực sự rất nhiều tiền.

Cô đứng dậy cởi áo khoác ra, đi đến treo lên chiếc móc quần áo chỗ bàn làm việc, khi xoay người ánh mắt cô vô tình rơi lên bàn làm việc của anh, hơi ngần ngừ.

Kính mắt anh thuận tay đặt lên mặt bàn, bên cạnh máy tính là một hộp đựng kính để mở làm lộ ra một bức ảnh bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cường hôn

Hộp kính của anh so với hộp kính bình thường rộng hơn rất nhiều, trên mặt hộp là vải nhung màu lam đậm, bên trong là vải lót màu trắng, mà tấm ảnh kia, dường như là chụp trên một mặt cỏ xanh ngát, màu xanh nổi bật vô cùng thu hút, cho nên mới khiến Hứa Kha phải liếc mắt nhìn trộm một cái.

Cô đứng không gần lắm với bàn làm việc, cho nên nhìn không được rõ lắm. Chỉ nhìn thoáng qua một cái, hình như là ảnh của một người con trai mặc áo trắng thì phải.

Cô quay về bàn trà, ngồi trên chiếc ghế mây cười trộm. Nay Tấm ảnh này chắc chắn không phải là bức ảnh lí do của việc Chương Uyển Nhược đá anh đi, bởi vì người trên ảnh rõ ràng là một người con trai. Nhưng người mà anh trân quý đến mức để cả ảnh trong hộp kính sẽ là ai đây?

Chẳng lẽ là chính anh ta? Hay là người anh thích bây giờ lại là đàn ông? Hứa Kha cảm thấy hai cái khả năng này, đều có chút không ổn, vì thế, nhìn không được rất muốn cười to.

Thẩm Mộ cầm một ấm trà đi tới, ngồi đối diện cô, đổ nước nóng vào trà xanh. Sau khi rửa trà rồi đổ lượt nước thứ nhất đi, mới rót ra chén đầu tiên.

Trong nước nóng 80 độ, lá trà từ từ nở căng ra giống như những câu chuyện cũ sắp trào tới.

Về mặt cô không đổi sắc, trong lòng cũng chẳng có chút gì chấn động.

Xa cách 6 năm vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ sở thích của cô. Cô không thích uống lượt nước trà thứ nhất, chỉ thích uống lượt nước trà thứ hai. Không nhớ đã từng đọc ở đâu vị ngọt của lượt nước trà thứ hai giống như vị ngọt của tình yêu, cô thích nhất là hương vị trong ngọt còn có cả một chút đắng chất này.

Anh chuyên tâm ngâm trà vào nước, thần sắc chăm chú giống như đang làm một công việc cực kì quan trọng, đáng vẻ đó, không thể phủ nhận vô cùng động lòng.

Hứa Kha dời ánh mắt, từ trong túi xách lấy ra một chiếc phong bì đưa cho anh.

Anh nâng mi mắt lên, hỏi: "Cái gì vậy?"

"Tiền."

Anh nhếch môi một cái, thuận tay cầm lấy phong bì đặt sang một bên, đáng vẻ không chút để ý của anh so với khi ép nợ trong điện thoại vừa nãy quả thực dường như không phải là cùng một con người. Trong lòng Hứa Kha có chút không thoải mái, rõ ràng con người rõ ràng không hề thiếu chút tiền nhỏ nhoi này ngày hôm sau lại lập tức gọi điện thúc giục giống nhau cô là một con nợ ăn quỵt vậy.

Thẩm Mộ đặt trà đến bên cạnh cô, sau đó tựa vào sau ghế, nhìn cô chăm chú.

"Kỳ thật, chỉ là anh muốn tìm một cái cớ để gặp em thôi."

Hứa Kha bỗng nhiên cảm thấy rất không tự nhiên. Trong đôi mắt anh có một loại cảm giác cô không hiểu rõ khiến cô cảm thấy căng thẳng, cô giả vờ như không hiểu ý của anh, nghiêm mặt nói: "Chuyện gì?"

Anh gọi tình nhìn cô, chậm rãi nói: "Gặp em, không bao giờ là vì việc gì cả."

KHầu khí và thần sắc của anh cũng giống như ở một đêm vào sáu năm trước. Một đêm đó đã lưu vào trong kí ức giờ đột nhiên lại sống dậy mạnh mẽ trong đầu. Hạnh phúc đến tận cùng cũng có thể biến thành nỗi đau thấu tâm can, giống như một cây kim sắc nhọn, đâm vào tim đến mức thủng lỗ chỗ.

Lòng cô vốn là rất bình tĩnh không hề có sóng gió nhưng đột nhiên lúc này lại trào lên một sự tức giận. Anh dựa vào đâu mà muốn gặp cô thì nhất định cô phải đến? Anh nghĩ rằng cô đối với anh tình cũ khó quên hay là anh nghĩ vẫn có thể nắm chặt cô trong lòng bàn tay như trước đây?

Cô lập tức đứng lên nói: "Tôi về đây."

Anh đưa tay giữ lấy cổ tay cô, cũng đứng lên. Cô ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt tuấn lãng, đường nét rõ ràng, có vẻ gầy hơn sáu năm trước, nhưng ngược lại vẻ cương nghị và quyết đoán lại tăng lên rất nhiều, anh có một loại khí thế trời sinh là có thể nắm trong tay và thao túng những người khác, không giận mà uy.

Nhưng cô không còn là cô của sáu năm trước nữa, không thể để anh tùy ý nắm trong tay được.

Hứa Kha bức mình cười lại "Tôi không hề hận anh, nhưng cũng không phải là tôi còn một chút ý tưởng nào với anh nữa. Anh tưởng rằng anh muốn gặp ai là có thể gặp được sao? Đừng tưởng bản thân với ai cũng đều có thể gọi là đến, đuổi là đi. Trả tiền anh xong rồi, tôi nghĩ chúng ta có lẽ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa."

Cô nói xong mạnh mẽ vung tay ra. Lực đạo của anh rất mạnh, cổ tay cô vẫn bị anh giữ chặt trong lòng bàn tay.

Cô nhìn anh căm giận, anh cũng không có chút nào muốn nhượng bộ nhìn lại cô. Khoảnh khắc này tầm mắt hai người giao nhau ở cùng một điểm, cả hai đều có vẻ kiên cường và quật cường, giống như một mạch nước ngầm không có ai muốn nhượng bộ.

"Bỏ tay ra." Cô nói một lần nữa, nhưng vẫn chưa có chút động tĩnh nào.

Anh đột nhiên kéo cổ tay cô, mạnh mẽ ôm cô chặt vào lòng.

Cô vừa sợ hãi vừa tức giận, hai cảm xúc đổ hợp lại cùng một chỗ tạo thành sức mạnh phản kháng, không ngờ cô càng phản kháng anh lại càng dùng sức, lại còn cúi đầu hôn xuống nữa.

Hồ hấp của anh dồn dập, ở trên môi cô trần trọc dây dưa, dùng sức mút vào, giống như muốn hút đi toàn bộ sự tức giận lúc này của cô. Cô tức giận đến mức run rẩy, môi vừa đau vừa tê dại, bị anh chèn ép đến mức không thể nào phản kháng, vì thế không chút lưu tình cắn lên miệng anh, một dòng máu tanh ngọt tràn ngập trong khoang miệng hai người. Anh dường như không hề hay biết, vẫn không chịu dừng lại.

Mãi đến khi cô sắp không thở nổi nữa, anh mới buông cô ra.

Đồng tử đen nhánh của anh, giống như ánh rạng đông hiện lên trong đêm tối không ánh sáng.

Hứa Kha giận dữ giơ tay, một tiếng "chát" vang lên.

Thời gian dường như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc này, cô nhìn anh kinh ngạc, cảm nhận được lòng bàn tay mình nóng rực lên. Anh đã từng luyện võ karate, rõ ràng có thể tránh được một cái tát này.

Cô vội vàng xoay người, cầm lấy áo khoác trên giá treo quần áo, đi ra khỏi văn phòng.

Thang máy vẫn đứng ở tầng 36 như cũ, cô đưa ngón tay vào ấn một cái nút, từng bước đi vào trong thang máy giống như từng bước thoát thân khỏi cảnh sống chết phía trước, sức lực của cơ thể cạn kiệt. Cô nắm chặt lấy chỗ để tay của thang máy, cơ thể vẫn cứ run rẩy, rất lâu sau cũng không thể bình ổn lại.

Đi ra khỏi Vân Đình là bóng đêm tang thương, trong lòng cô có một loại cảm giác buồn phiền mờ nhạt. Đây chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng cũ biến thành một ảo mộng khác mà thôi.

Khi về tới nhà, Lâm Dao đang ăn mì ăn liền. Nhìn thấy cô, cô nàng chỉ nhìn lướt qua một chút, sau đó không hề miệng nói câu nào, tiếp tục lật giờ tờ báo.

Hứa Kha cảm thấy thái độ của cô nàng hôm nay chút kì lạ, nhưng tâm tư cô đã quá mệt mỏi rồi cho nên cũng lười nói chuyện, chỉ đơn giản rửa mặt chải đầu một chút rồi đi và trong phòng ngủ.

Một đêm không biết có bao nhiêu giấc mộng cứ đan xen lộn loạn, vô cùng khó ngủ.

Hôm sau đến công ty, cô còn ngủ gật nữa chứ. Nhưng cổ phiếu ngày hôm nay lại không có một lúc nào ngã giá. 600xxx cứ tăng vọt đến tận giữa trưa, vượt qua cả giới hạn hàng ngày.

Ba ngày sau đó, 600xxx còn lên rất cao nữa, đáng tiếc vốn của Hứa Kha lại ít quá, cho nên chỉ giữ lại được một nửa nhưng ngược lại tâm trạng cô khá bình ổn.

Chiều Thứ Sáu, Mạc Tiểu Tiểu gọi điện thoại đến.

"Anh tới ngày mai phải đi rồi, hôm nay có một bữa tiệc chia tay, chờ tới tan sở, đi đón cậu và Trương Phi, chúng ta cùng nhau đến nhé."

Hứa Kha có chút do dự, không biết có nên đồng ý hay không. Lẽ ra, Mạc Tân Vũ sắp phải đi rồi, đến chia tay anh cũng đúng, nhưng Thẩm Mộ có đi hay không nhỉ?

"Có những ai vậy?"

"Không có người ngoài, chỉ có anh trai tớ, chương uyển Nhược, còn có tớ, Trương Phi. Giống như một bữa cơm gia đình thôi, ăn xong rồi, chúng ta còn có thể đi chơi."

Vừa nghe không có Thẩm Mộ, Hứa Kha lập tức thở phào nhẹ nhõm thuận miệng hỏi: "Ồ đâu?"

"À, ở nhà hàng Ngô Lư, ngay gần nhà tớ thôi, là một nhà hàng gia đình, nhưng đồ ăn không hề kém hơn đồ ăn ở khách sạn 5 sao, cả một buổi tối chỉ nhận hai bàn khách thôi, đồ ăn ngon hết như nhà hàng Lệ Gia ở Bắc Kinh."

Hứa Kha giật mình, đột nhiên lại nghĩ tới Dung Dung, hay là Ngô Lư chính là chỗ của cô ấy?

HƠN 6 giờ, Mạc Tiểu Tiểu mới lái xe tới đón cô, tiện đường đi tới bệnh viện đón Trương Phi.

Đọc đường đi, Trương Phi nói rất nhiều, kể chuyện cười vô cùng hấp dẫn, Hứa Kha cảm thấy anh chàng này thật sự rất hợp với Mạc Tiểu Tiểu.

Xe đứng ở trước cửa Ngộ Lư, Hứa Kha xuống xe, quả nhiên đúng là nơi lần trước Thẩm Mộ đưa cô tới.

Đại sảnh đã có hai người là Mạc Tân Vũ và Chương Uyển Nhược. Bất quá, giờ phút này, chương uyển nhược đã thân thiện hơn rất nhiều so với lần trước, nhìn thấy ba người bước vào, khẽ mỉm cười.

Mạc Tân Vũ nhìn thấy Hứa Kha liền cười nói: "Anh cố tình bảo MẠC Tiểu Tiểu đưa em tới đây. Nhà hàng này mới khai trương, đồ ăn nấu quả thực rất ngon, em trước kia chưa từng đến phải không?"

Hứa Kha cười khẽ gật đầu, ngồi ở bên cạnh Mạc Tiểu Tiểu.

Mạc Tân Vũ vẫy vẫy tay gọi bồi bàn, "Mang đồ ăn lên đi, người đã tới đủ rồi."

Rất nhanh, đồ ăn tươi ngon đã được mang lên, thức ăn được đựng vào đồ sứ Thanh Hoa tinh xảo tuyệt mỹ, đẹp đến nỗi khiến người ta kinh ngạc.

Hứa Kha đột nhiên nhớ lại lần trước cùng Thẩm Mộ ăn cơm ở đây, dụng cụ không phải là loại sứ Thanh Hoa này, hình như là chỉ là một bộ đồ sứ màu trắng thôi. Cô giật mình, không ngờ lại nghĩ tới đoạn Diệu Ngọc chiều đãi Bảo Ngọc ở Long Thúy Am trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng.

Trương Phi cười nói với MẠC Tiểu Tiểu: "Đi rửa tay đi."

Mạc Tiểu Tiểu nhăn mặt nhăn mũi: "Quả nhiên là bác sĩ." Sau đó kéo Hứa Kha đứng dậy, "Chúng ta cùng đi nào."

Bên phải của căn phòng có một bức bình phong màu trắng, trên mặt vẽ những bông hoa hồng rất sinh động, phía sau bình phong là phòng rửa mặt, trên mặt đá cẩm thạch những bông hoa hồng thật, tỏa hương thơm ngát.

Mạc Tiểu Tiểu vào toilet một chút. Hứa Kha đứng chờ ở cửa, đột nhiên nghe thấy một tiếng nói chuyện bên ngoài hành lang.

"A, lần này trở về không ngờ bạn cũ đã có đôi hết cả rồi, càng không ngờ đây lại chính là nhà hàng của cô."

Giọng nói của Chương uyển nhược mang theo một chút khinh khi và châm chọc, căn bản không có loại vui vẻ khi gặp lại bạn cũ. Hứa Kha ngăn ra, không biết bạn cũ trong lời của cô ta là ai

"Tôi cũng không ngờ, Chương nhị tiểu thư lại có thể đến ăn cơm ở nơi chật hẹp này." Thì ra là Dung Dung.

Chương uyển nhược bật cười một tiếng: "Đuổi từ nước ngoài về tới tận trong nước, cô thật là có ý chí kiên cường nha."

Dung Dung cúi đầu, nói tiếp: "thủ đoạn theo đuổi đàn ông so sánh với Chương nhị tiểu thư, có lẽ tôi còn kém xa."

Chương uyển nhược khinh thường hừ một tiếng, đẩy cửa đi ra.

Hứa Kha có chút xấu hổ, cúi đầu giả bộ như vẫn đang rửa tay. Mạc Tiểu Tiểu từ trong toilet đi ra, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Chờ chương uyển nhược vào trong toilet, Mạc Tiểu Tiểu nói thầm bên tai Hứa Kha: "Sao họ lại quen biết nhỉ?"

Hứa Kha không biết phải trả lời thế nào. Chuyện Chương Uyển Nhược là bạn gái cũ của Thẩm Mộ, cô có nên nói cho Mạc Tiểu Tiểu hay không?

Ăn cơm xong, mấy người lại muốn đi tới The Night chơi một chút.

Hứa Kha muốn về nhà trước, nhưng lại bị Mạc Tiểu Tiểu không giải thích nhét thẳng vào xe, đi thẳng tới The Night.

Câu lạc bộ đêm cao cấp này, cô chỉ tới duy nhất một lần vào 6 năm trước, lúc đó cô chỉ cảm thấy mới mẻ xa lạ và rất vui vẻ, không khác gì là cô bé lọ lem ngồi trên chiếc xe bí đỏ, đáng tiếc, thời gian vĩnh viễn cũng không thể đứng lại vào thời khắc trước mười hai giờ đêm.

Phục vụ nhiệt tình tiến tới, Mạc Tân Vũ gật gù: "Đã đặt trước rồi, tầng 2."

Bồi bàn dẫn năm người đi vào trong thang máy, "tinh" một tiếng đã dừng lại ở tầng 2. Mọi người đi ra khỏi thang máy, trái tim Hứa Kha đột nhiên nhảy dựng lên.

Chỗ quẹo trên hành lang tầng hai, Thẩm Mộ đang đứng đó, bên cạnh anh còn có một người phụ nữ nữa

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nhắc nhở

Hứa Kha nhìn thân ảnh cao gầy kiêu ngạo kia, lòng chợt căng thẳng.

Cô tuyệt đối không thể ngờ được lại có thể gặp được Lê Cảnh Hoa mẹ của Thẩm Mộ ở đây. Bà vẫn thanh lịch như trước, đã khoảng năm mươi tuổi nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy bà rất cao quý, rất xinh đẹp.

Tay Thẩm Mộ nắm tay Lê Cảnh Hoa, nhưng ánh mắt lại gắt gao đặt trên người cô. Bất ngờ gặp phải hai người không muốn nhìn thấy nhất, không thể ngờ tới nhất, trong khoảnh khắc này cô nhất thời trở tay không kịp, giật mình.

Chương Uyển Nhược kéo tay Mạc Tân Vũ đi thẳng về phía trước. Cô ta nhìn thấy hai người kia, đầu tiên là ngẩn người, sau đó vô cùng vui vẻ bỏ tay Mạc Tân Vũ ra, tiến lên vài bước nắm lấy cánh tay Lê Cảnh Hoa, hưng phấn kêu lên: "Di Lê, di trở về bao giờ thế ạ ?"

Lê Cảnh Hoa mỉm cười với cô ta, "Từ mấy hôm trước."

Mạc Tiểu Tiểu không kìm chế được nắm lấy bàn tay Hứa Kha, có chút căng thẳng. Năm đó khi Lê Cảnh Hoa đại náo hôn lễ của Thẩm Tiểu Sơn cũng chính là thời gian cô chuyển về gần nhà họ. Không biết bây giờ Lê Cảnh Hoa có làm khó cho Hứa Kha hay không. Cô đang rất hối hận, đáng lẽ vừa rồi không nên ép Hứa Kha tới chỗ này.

Mạc Tân Vũ mỉm cười bước lên: "Khéo quá, không ngờ lại có thể gặp di Lê ở đây."

Lê Cảnh Hoa cười cười với anh "Nơi này chỉ có tuổi trẻ các cháu mới được quyền tới sao?"

Chương Uyển Nhược lập tức dịu dàng nói: "Di Lê tuyệt đối không già, nhìn vẫn trẻ như thanh niên." Khi nói chuyện, ánh mắt của cô ta chuyển sang Thẩm Mộ đang đứng bên cạnh, nhưng anh ngay cả dư quang khước mắt cũng chưa hề quét về phía cô ta, ánh mắt nhìn chăm chú về một hướng khác khiến cô ta không khỏi bức mình tới nghiến răng nghiến lợi.

Lê Cảnh Hoa nhếch môi một cái, nụ cười có vẻ hơi chua xót, "Có người thanh niên nào chống quai trượng (quai trượng = gậy ba toong) sao?"

Hứa Kha tới bây giờ mới phát hiện, Thẩm Mộ đang diu bà, một cây quai trượng nhỏ dài đặt ở bên cạnh bà. Thì ra vì bà mặc một chiếc váy dài, lại khoác một chiếc áo choàng dài tới tận hông, cho nên không dễ nhìn thấy cây gậy kia.

Ánh mắt sắc bén của Lê Cảnh Hoa lướt qua mọi người, hướng thẳng về phía Hứa Kha.

Hứa Kha nhẹ giọng nói với Mạc Tiểu Tiểu: "Tở về trước đây ." Sau đó, xoay người đi vào trong thang máy.

Trong khoảnh khắc cánh cửa thang máy khép lại đó, cô thấy Lê Cảnh Hoa vẫn còn đăm nhìn cô, ánh mắt đó, không sao lại khiến người ta cảm thấy bất an.

Ra khỏi The Night, Hứa Kha vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi, cô nhớ rõ lần cuối cùng gặp Lê Cảnh Hoa, cơ thể của bà không hề có bóng dáng của bệnh tật, mấy năm không gặp, khuôn mặt bà vẫn hết như năm đó, khí chất cũng không giảm đi chút nào nhưng không biết tại sao lại phải chống quai trượng.

"Tiểu Kha, anh đưa em về." Mạc Tân Vũ đuổi kịp cô.

Hứa Kha quay đầu nói: "Không cần. Anh vào trong chơi với họ đi, em bắt xe về."

Mạc Tân Vũ không nói thêm, trực tiếp chạy xe tới chỗ đó, hạ cửa kính xe xuống nói khẽ: "Haiz, vài năm ở nước ngoài cái gì anh cũng không học được nhưng anh đã học được cách làm một quý ông. Nào, cho anh khoe khoang chút đi."

Hứa Kha nở nụ cười, đành phải lên xe.

"Tiểu Kha, xin lỗi em, hôm nay không ngờ lại có thể gặp di Lê ở đó."

"Không sao, em chỉ cảm thấy em cứ ở đâu là sẽ ảnh hưởng tới mọi người ở đó."

"Mấy năm nay, anh rất ít khi về nước, nhưng cũng rất hay nghe thấy Tiểu Tiểu nhắc tới em, nói bạn trai em là một người rất tốt."

Hứa Kha cười nói: "Em nghe nói, vợ người khác đều rất tốt, không chừng bạn trai cũng là cái đạo lý đó."

Mạc Tân Vũ cười to, nói: "Không chừng? Không biết có người nào ghen tị với Chương Uyển Nhược không nhỉ."

Hứa Kha ngồi khen tự đáy lòng: "Nhất định là có, anh tốt như vậy cơ mà."

Mạc Tân Vũ quay đầu qua, nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Thật sao?"

Hứa Kha ngần ra, đột nhiên cảm thấy không khí có chút kì lạ, sau đó không tự chủ được nghĩ đến những lời Mạc Tiểu Tiểu đã nói. Anh, thật sự từng có loại cảm giác đó với cô sao? Cô không muốn suy nghĩ, cũng không muốn đi chứng minh.

Cô mỉm cười gật đầu, "Thật đấy."

Ánh mắt Mạc Tân Vũ hơi sáng lên, sau đó quay đầu đi, lén lút thở dài không ra tiếng.

Lúc xe dừng ở trước ngõ nhỏ ở Hồ Tây, Hứa Kha kiên trì không cho anh tiến vào bên trong.

"Bên trong chật lăm, không thể quay đầu xe được đâu."

Mạc Tân Vũ xuống xe, đi đến bên cạnh cô, "Vậy anh đưa em vào."

Hứa Kha vội từ chối: "Để mình em vào là được rồi."

"Đừng nói nhiều nữa, đi thôi."

Hứa Kha bắt đầu đi, đành phải cùng Mạc Tân Vũ đi vào ngõ nhỏ.

Đến khu nhà, Mạc Tân Vũ ngửa đầu nhìn từng tầng của khu nhà, sau đó cúi đầu nhìn Hứa Kha.

"Tiểu Kha, em ở đây sao?"

"Vâng."

Mạc Tân Vũ do dự một chút, ấp a ấp úng nói: "Tiểu Kha, kỳ thật, có câu này, Tiểu Tiểu vẫn luôn muốn nói với em, nhưng mà nó không dám nói, sợ em giận."

"Câu gì?"

"Đó là, nếu em không có đủ tiền mua nhà, nó có thể cho em mượn một ít. Nó không dám nói, chỉ biết ở trước mặt anh cần nể, sợ làm tổn thương lòng tự tôn của em."

"Tiểu Tiểu không nói, em cũng biết." Lòng Hứa Kha ảm áp mà cảm động, đòi người chỉ cần có tri kỉ là đủ rồi. Tiểu Tiểu giống như Bảo Thúc Nha, nhưng cô thì lại không muốn biến thành Quán Trọng (câu chuyện của Bảo Thúc Nha và Quán Trọng có thể xem ở đây), bởi vì trên thế gian này thứ thiếu nợ đáng sợ nhất, chính là tình cảm.

"Tiểu Kha, thực ra còn có một việc nữa."

"Hà?"

Mạc Tân Vũ thấp giọng nói: "Anh vẫn cho rằng anh ta nhất định sẽ quay lại tìm em, nhưng không ngờ lại là 6 năm trời."

Lòng Hứa Kha chấn động, lập tức ngắt lời anh. "Anh Tân Vũ, ngày mai em phải về nhà, xin lỗi không thể tiễn anh được. Chúc anh mọi chuyện thuận lợi."

Mạc Tân Vũ ra về không hề oán giận: "Thôi đi cô bé ngốc, một lần cũng chưa từng tiễn anh, trong lòng em đã bao giờ cảm thấy ân hận đâu."

Hứa Kha xấu hổ cười: "Em sợ em đi tiễn anh, Chương tiểu thư sẽ không vui."

"Thật ra cô ấy ở nước ngoài tính tình rất tốt, không biết tại sao lần này trở về đây, như thể là không quen với thời tiết ấy, náo loạn hết cả."

Hứa Kha cười nói: "Vậy anh càng được mừng người."

Mạc Tân Vũ bắt đầu cười khỏ, "Ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm một chút nhé."

Hứa Kha gật đầu: "Tạm biệt."

Vào trong nhà, Lâm Dao đang xem báo, tất cả đều là báo quảng cáo về nhà đất, nhìn thấy Hứa Kha ở cửa liền ngoắc ngoắc tay: "Chị đến đây mà xem, ngày mùng 1 tháng 5 có một hội chợ triển lãm về bất động sản, rất nhiều công ty bất động sản đều có hàng quảng cáo, ưu đãi rất lớn."

Hứa Kha lập tức bỏ túi xách ra ngồi vào vị trí bên cạnh, hai người lướt giờ tờ quảng cáo để tìm nhà ở, dường như chưa bao giờ có sự ын ý đến như thế. Kỳ thật, Hứa Kha âm thầm cảm thấy có chút khó hiểu, một tuần nay, Lâm Dao không hề nhắc đến căn nhà ở Lục Đảo, Lâm Ca cũng thế.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Kha ăn chút điểm tâm lập tức lên xe buýt đi về nhà. Tỉnh L là một tỉnh nằm ngay ngoại ô thành phố, cách trung tâm thành phố chỉ có hơn 1 giờ đi xe. Bình thường Hứa Kha cứ một hoặc hai tuần sẽ đi về nhà.

Lúc Hứa Kha về tới nhà, Thiệu Nhất Bình đã ăn sáng xong, đang chăm sóc cho những cây đậu cô ve. Một khu vườn nhỏ xinh trồng dưa leo, cà chua, ớt và các loại đậu cô ve, mỗi thứ một chút, nhưng dường như khá nhiều loại cây.

Hứa Kha nhìn cảnh này, trong lòng lập tức nảy lên một loại cảm giác an ổn mà ấm áp hạnh phúc. Căn nhà này là nơi gia đình cô đã sống từ khi bố cô còn sống, trong đó chứa đựng rất nhiều kỉ niệm thời thơ ấu.

"Mẹ!"

Thất lung Thiệu Nhất Bình lập tức cứng lại, nụ cười đầy mặt đi ra khỏi khu vườn. "Tiểu Kha, con về rồi à?"

Hứa Kha kéo kéo cánh tay Thiệu Nhất Bình, sáng giọng: "Mẹ, mẹ đừng làm quá sức"

"Mẹ chỉ làm cho vui thôi, nếu không mẹ nhàn rồi quá cũng nhàn chán lắm."

Hứa Kha cười nói: "Mẹ, con đang lo, vườn rau này của mẹ, không khéo sau này con phải mua cho mẹ cả một biệt thự để nuôi cá nữa."

Thiệu Nhất Bình cười vỗ nhẹ con gái, "Có một nơi ở là tốt rồi, mẹ còn đang lo không biết sau này có thể sống cùng với con không nữa."

Hứa Kha lập tức nhanh nhẹn hỏi: "Vì sao?" Cô chưa từng nghĩ sẽ để cho mẹ ở một mình, từ lúc còn nhỏ, tâm nguyện lớn nhất của cô chính là có thể để mẹ mình an tâm mà hưởng hạnh phúc.

Thiệu Nhất Bình thở dài: "Lâm Ca, nó là con trai độc nhất, mẹ nó lại chỉ có một mình, sau này nhất định con sẽ đi theo Lâm Ca, con nói xem nếu mẹ cũng đi theo con, một nhà có hẳn hai bà mẹ, con thấy giống cái gì chứ?"

Hứa Kha nói: "Bà ấy tốt xấu gì còn có Lâm Dao nhưng mẹ chỉ có một mình con thôi. Mẹ phải ở cùng con."

"Nhưng mẹ lại không muốn sống cùng với mẹ Lâm Ca, bà già đó, haiz, nếu không nói là không hòa thuận sẽ cảm thấy lạ đó."

Hứa Kha im lặng không nói gì, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận, mẹ Lâm Ca, Triệu Bình Ngọc thực sự cá tính rất mạnh, tính tình có chút quái dị. Nếu bà có thể cùng mẹ cô nói chung sống hòa thuận thì tốt quá, hai người già cùng ở với nhau, cũng có thể làm bạn.

Đi vào trong phòng, Thiệu Nhất Bình rửa tay, rót cho Hứa Kha một chén trà.

Hứa Kha nhìn lướt nước trà thứ nhất, giặt mình, ngay cả mẹ cũng chưa bao giờ lưu tâm đến sở thích của cô, thế mà anh ta...

"Mẹ, Lâm Ca đưa con 3 vạn, con cũng tiết kiệm được 6, 7 vạn rồi, có lẽ là đủ. Con định ngày 1 tháng 5 này sẽ dùng nó đi mua nhà. Bây giờ nhà trong trung tâm thành phố cũng phải 9 vạn. Khu ngoại ô rẻ nhất cũng phải hơn 6 vạn. Cứ chờ nữa chắc chắn bao giờ mua nổi."

Thiệu Nhất Bình vừa nghe xong vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc: "Con và Lâm Ca cứ như vậy mua nhà sao?"

"Vâng."

"Vậy không được."

"Sao ạ?"

"Các con dù thế nào cũng chưa kết hôn. Lỡ sau này xảy ra chuyện gì, căn nhà đó biết tính làm sao?"

Hứa Kha cười nói: "Mẹ, con và Lâm Ca không có cái "lỡ" kia đâu, anh ấy đối với con tốt lắm, so với con còn muốn nhanh kết hôn hơn ấy."

Thiệu Nhất Bình vội la lên: "Con à, con không thể xử trí theo cảm tính, những lời dạy bảo trước kia con quên rồi à?"

Lòng Hứa Kha nhói lên, cúi đầu không nói gì.

Thiệu Nhất Bình thực ra cũng chẳng muốn nhắc tới Thảm Mộ khiến con gái buồn lòng, nhưng thật sự không thể không nhắc nhở cô.

"Trên thế giới này, thứ tốt nhất chính là lòng người, nhưng thứ không nhìn rõ nhất cũng chính là lòng người."

Hứa Kha im lặng cúi đầu, câu nói này khiến trái tim cô nhói đau. Từ sáu năm trước, cô đã hiểu được trên thế giới này thứ khó cân nhắc, khó nắm bắt nhất chính là lòng người, đó chính là một con dao vô hình. Nhưng Lâm Ca không phải là Thảm Mộ.

"Mẹ, Lâm Ca đưa hết số tiền tích góp được cho con, như vậy là rất tin tưởng con, nếu con không tin tưởng anh ấy, vậy là không công bằng với anh ấy."

Thiệu Nhất Bình thở dài, xoay người đi vào phòng trong, lát sau đi ra, cầm trong tay một quyển sổ tiết kiệm.

"Con dùng tiền này đi, tiền của nó trả lại cho nó."

Hứa Kha nhìn con số 3 vạn 2 trên sổ tiết kiệm, kinh ngạc nói: "Số tiền này ở đâu vậy mẹ?"

"Đều là số tiền 2 năm qua con đưa mẹ, còn cả lương hưu nữa."

"Mẹ." Cô họạ Hứa Kha nặạ ừ, "Đề mẹ đi mua thức ăn dinh dưỡng tằm bỏ cho mình, mẹ lại..." Cô khỏ sở không nói nặạ lời. Thực ra tim của Thiệu Nhất Bình không được khỏ, từ lúc Thẳm Tiếu Sơn mất, cơ thể càng ngày càng yếu.

"Con bé ngốc, thức ăn mẹ ăn đều là loại thực phẩm tự mình trồng, cần gì phải đồ dinh dưỡng chứ? Sau này khi con mang thai rồi, ba tháng đầu cứ về đây, mẹ rất sợ những đồ ăn bán ở bên ngoài, vừa thuốc trừ sâu lại còn thuốc kích thích gì gì đó, mẹ tự mình nuôi con, chắc chắn con sẽ sinh ra một tên nhóc béo trắng."

Mặt Hứa Kha đỏ lên, sắạ giọng: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa."

"Tiếu Kha, con nghe lời mẹ, lúc nào cũng phải dựng sẵn cho mình một đường lui. Căn nhà này, nhất định phải dùng tới tiền của bản thân con, con phải đứng tên, hứa với mẹ đi."

"Vắạ."

"Kết hôn, không phải chuyện cầu riêng hai người, mà là của cả hai gia đình. Có một số việc, nhất định phải phân định rõ ràng, bằng không về sau chính nó sẽ trở thành ngọn lửa hủy diệt hạnh phúc gia đình. Đặc biệt mẹ Lâm Ca và em gái của nó, đều là người đánh giá người khác bằng tiền, con càng phải chú ý hơn."

Hứa Kha khề gậ đầu.

Thiệu Nhất Bình vuốt vuốt tóc con gái, "Đứa con gái này, phải thực tế hơn chút nữa."

Hứa Kha cười nói: "Tùy mẹ."

Thiệu Nhất Bình cười cười, trong lòng hơi chua xót.

Hứa Kha thấy tâm trạng mẹ không tốt lắm, do dự một chút, nhẹ giọng nói:

"Mẹ, thứ này có phải chú Thẳm để lại cho mẹ không?"

Thiệu Nhất Bình run rẩy một chút, sắc mặt trắng nhợt.

"Là cái gì?" Bà khắạ trương đến nỗi chỉ có ba chữ này cũng tốn rất nhiều sức.

Hứa Kha từ trong túi lấy ra hộp nhỏ kia, đưa cho mẹ.

Ngón tay Thiệu Nhất Bình có chút run rẩy. Bà mở chiếc hộp ra, kinh ngạc nhìn tấm thẻ kia, rất lâu cũng không nói gì.

Hứa Kha nhìn về mặt của mẹ, mũi có chút chua xót.

Thiệu Nhất Bình đưa tấm thẻ cho Hứa Kha, thờ dài thật sâu.

"Đây không phải do Thẳm Tiếu Sơn viết ."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mật mã

Hứa Kha kinh ngạc: "Không phải ư?"

Thiệu Nhất Bình lắc đầu, chậm rãi nói: "Nét chữ thì thực sự rất giống. Nhưng ông ấy chưa bao giờ gọi mẹ là Nhất Bình, trước kia ông ấy gọi mẹ là y tá Thiệu, sau đó, ông ấy lại gọi mẹ là Thiệu văn (văn là muộn, trễ), hận đã gặp nhau muộn quá."

Hứa Kha nhìn những tấm thẻ trong chiếc hộp kiatrái tim bắt đầu đập mạnh, là anh, hay là Lê Cảnh Hoa?

"Hộp này ai đưa cho con?"

Hứa Kha nói khề: "Thẳm Mộ."

Khuôn mặt Thiệu Nhất Bình lộ vẻ kinh ngạc, "Nó quay về rồi sao?"

"Vâng." Hứa Kha dừng một chút, nói tiếp: "Mẹ anh ấy cũng về rồi."

Thiệu Nhất Bình ngẩn người.

"Chân mẹ anh ấy hình như có vấn đề gì đó, phải chống gậy."

Thiệu Nhất Bình lại ngẩn ra tiếp. Người phụ nữ đó ngông cuồng tự cao tự đại không coi ai ra gì, dường như mãi mãi sẽ không có ngày ngã xuống, mãi mãi có ý chí chiến đấu và sức mạnh vô cùng lớn, ngạo mạn, nhìn người bằng nửa con mắt, cũng không chịu thua ai bao giờ. Nhưng con người dù có ngạo mạn hơn nữa cũng sẽ bị thời gian tàn phá, ngay cả về ngoài cho dù có chăm sóc cẩn thận đến mức nào thì khi tuổi tác quét tới đâu con người cũng không thể không cúi đầu.

"Mẹ, hộp này, mẹ định xử lý thế nào?"

Thiệu Nhất Bình thờ dãi: "Trả lại cho Thẩm Mộ đi. Mẹ đoán, là ý tứ của nó."

Hứa Kha gật gật đầu, bỏ chiếc hộp vào trong túi, lòng có chút buồn buồn. Lần trước, cô đã cố gắng ra vẻ nói không gấp lại, sau đó cũng không gấp lại, không ngờ, chưa tới vài ngày lại ngẫu nhiên gặp mặt anh ở The Night, sau đó vài ngày nữa, lại phải đích thân tới cửa tìm anh. Ông trời đúng là luôn thích trêu đùa con người.

Thiệu Nhất Bình nhìn con gái, âm thầm nói: "Tiểu Kha, thực ra mẹ rất áy náy, năm đó nếu không vì mẹ, con sẽ không bị tổn thương."

Hứa Kha vội lắc đầu: "Mẹ, việc này không liên quan đến mẹ. Chuyện tình cảm không thể trách người khác được, kì thực con phải cảm ơn đoạn thời gian bị tổn thương này, đã khiến con hiểu được người như thế nào mới là thích hợp nhất với con, chuyện đã qua, con đã sớm quên đi rồi."

Thiệu Nhất Bình vuốt ve mu bàn tay con gái vui mừng cười: "Cả đời này của mẹ, vận may rất ít, việc tốt đẹp thì đếm được trên đầu ngón tay, còn những việc không tốt đẹp thì lại nhiều vô số, bất quá ông trời cho mẹ đứa con gái này, cũng coi như được bồi thường."

Nhớ tới năm đó Lê Cảnh Hoa kiêu ngạo cuồng vọng và người mẹ phải chịu nhục nhã oan ức, Hứa Kha cẩn thận hỏi: "Mẹ, mẹ còn hận bà ta không?"

Thiệu Nhất Bình trầm ngâm một lát, thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt, câu trả lời lại nằm ngoài dự kiến của Hứa Kha.

"Hận. Nhưng không phải vì bà ta làm nhục mẹ trong hôn lễ, cũng không phải vì bà ta đuổi chúng ta ra khỏi Vinh Đề."

Hứa Kha kinh ngạc hỏi: "Vậy vì sao?"

Thiệu Nhất Bình nhất thời không trả lời. Bà nhìn ra khu vườn ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút hoảng hốt, rất lâu sau mới nói: "Việc này, chờ mẹ chết sớm một chút, sẽ nói cho con sau."

Hứa Kha sáng giọng: "Mẹ, mẹ nói linh tinh gì vậy, mẹ sẽ sống đến 100 tuổi."

Thiệu Nhất Bình yêu chiều vuốt vuốt tóc con gái, cười trêu chọc: "Được, mẹ sẽ trường sinh bất lão, làm một bà già yêu tinh."

Hứa Kha cười khanh khách ôm Thiệu Nhất Bình: "Mẹ, mẹ ngày càng đáng yêu."

Chiều chủ nhật, Hứa Kha trở lại thành phố, vốn định lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Mộ, nhưng nghĩ lại, cuối tuần anh nhất định không ở công ty, cô không muốn đi đến nhà của anh ta hay một nơi nào khác, gặp anh ta ở công ty là tốt nhất, tốc chiến tốc thắng. Nếu không phải sợ chuyển phát thẻ ngân hàng sẽ không an toàn, thì cô đã gửi chuyển phát nhanh rồi. Tuy cô không đi kiểm tra xem số tiền trong thẻ này là bao nhiêu, nhưng trực giác của cô mách bảo, sẽ không thấp hơn 100 vạn.

Sáng thứ Hai sau khi báo cáo xong, Hứa Kha kiên trì bấm số điện thoại của Thẩm Mộ, điện thoại còn chưa nổi được, mặt cô đã nóng rực lên, bởi vì nhớ tới ngày ấy ném cho anh ta câu nói thề rằng cả đời này không gấp lại, thế mà trong nháy mắt chính cô đã phản bội lời thề ấy rồi.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mới có người bắt, Thẩm Mộ alo một tiếng, không gọn sóng không sợ hãi, nghe không rõ là có cảm xúc gì.

Hứa Kha lập tức nói thật nhanh: "Anh rảnh không? Tôi muốn tìm anh nói chuyện."

Giọng nói của Thẩm Mộ trong trầm thấp còn mang theo chút khàn khàn, "Ừm, em tới gặp anh ở Văn Đình nhé."

Hứa Kha vội vàng đi tới Văn Đình, vừa tới nơi thì đúng 12 giờ. Cô lên tới tầng 36, nhân viên lễ tân đứng ngoài sảnh ngăn cô lại.

"Xin hỏi cô tìm ai vậy?"

"Tôi tìm Thẩm tổng của các cô, đã có hạn trước rồi."

"Xin chờ một chút, tôi gọi một cuộc điện thoại." Một lát sau, cô ta mỉm cười với Hứa Kha: "Thẩm tổng bảo cô lên căn phòng màu đỏ trên tầng cao nhất, ngài ấy đang chờ cô ở đó."

Hứa Kha đành phải vào thang máy lần nữa, đi lên trên tầng 39.

Ra khỏi thang máy, Hứa Kha phát hiện nơi này vô cùng yên tĩnh. Đối diện với buồng thang máy là một cánh cửa rất lớn khóa bằng mật mã, đáng vẻ khá cổ kính, màu đen, viền xung quanh màu vàng, khảm một cây đinh màu đỏ lên trên, thần bí mà quý phái.

Hứa Kha không thể nào xuống tay mở cái khóa mật mã này ra, tìm nửa ngày cũng không thấy chuông cửa đâu, đành phải lấy di động ra gọi cho Thẩm Mộ.

Điện thoại rất nhanh được bắt, giọng nói Thẩm Mộ giống như ở ngay sát bên tai cô, "Mật mã là 521521."

Trái tim Hứa Kha đột nhiên chấn động. 521, con số này vĩnh viễn cô cũng không thể quên. Anh cố ý đặt mật mã này, là có ý gì đây? Ngón tay nhắm phím của cô có chút run rẩy, trừ xấu hổ ra thì còn một loại cảm giác rất khó hiểu nữa, taam trạng phức tạp không ngừng lên xuống. Anh luôn có những cách dễ dàng nhất để làm loạn sự bình tĩnh của cô.

Cửa mở, Hứa Kha đứng ở cánh cửa màu đen, sừng sốt.

Toàn bộ tầng cao nhất lại chỉ có một căn phòng, phân cách hợp lý, cấu tứ kỳ lạ, có rất nhiều phòng nhỏ khác thông với nhau, lại đặc biệt rộng rãi, liếc mắt nhìn một vòng, phá đông nam có một khu vườn hoa, chính giữa phòng còn có một bể bơi. Ánh mặt trời giữa trưa nhàn nhã rơi trên mặt nước, nước trong bể màu lam nhạt được ánh nắng phản chiếu giống như một khối ngọc trong trẻo màu xanh.

Thẩm Mộ nằm ngửa trên ghế ở cạnh bể bơi, quay lưng về phía cửa lớn, cầm trong tay một tờ báo, anh không mặc quần áo chỉ quần một chiếc áo choàng tắm màu trắng.

Hứa Kha không bước lên nữa, đứng ở cánh cửa màu đen, từ rất xa nói một câu.

"Chiếc hộp này, mẹ tôi bảo tôi đem trả lại cho anh. À, tôi để ở đây nhé." Cô đặt chiếc hộp lên trên một chiếc bệ đáng cổ đặt bên cạnh cửa, xoay người bước đi.

Ở kia Thẩm Mộ cũng không lên tiếng, chỉ lật giờ tờ báo, một tiếng sột soạt nhẹ nhàng vang lên.

Hứa Kha xoay người, phát hiện phía trong cửa cũng có khóa bằng mật mã, cô ấn mã 521521, ôi, không mở được. Cô ấn lại lần nữa, vẫn không mở được.

Hai số mật mã không giống nhau sao? Cô không thèm quay đầu, chỉ bỏ lại cho người đang quần khăn màu trắng kia hai chữ "Mật mã!"

Bên kia Thẩm Mộ chậm chạp nói một câu.

"Em qua đây."

Hứa Kha nhú mày đứng im, có loại cảm giác như bước lên thuyền giặc. Cô suy nghĩ một chút, đành phải chậm rãi đi đến thành bể bơi. Đứng gần lại, nhìn thấy đáng vẻ của anh, cô có chút mất tự nhiên. Anh tuy rằng có quần áo choàng tắm, nhưng chỉ che đậy được một vài chỗ, từ trên cao nhìn xuống vừa vịn thấy...

Cô lập tức dời ánh mắt đi nơi khác. Kề có tiền chính là như vậy, ban ngày ban mặt không làm việc, ngâm mình trong bể bơi phơi nắng, phơi nắng xong rồi, quần áo choàng tắm nằm xem báo.

Thẩm Mộ buông tờ báo xuống, tháo kính mắt ra đặt vào trong hộp kính trên bàn trà, sau đó ngả đầu chỉ chỉ vào chiếc ghế dựa bên cạnh.

"Ngồi đi."

Hứa Kha không có ý tứ muốn ngồi, nói với anh hai chữ "Mật mã."

Anh ngoảnh mắt làm ngơ, ôn nhu nói: "Mẹ em tại sao lại trả lại?"

Hứa Kha liếc mắt nhìn anh, thần nhiên nói: "Anh biết rõ còn cố hỏi làm gì."

Thẩm Mộ im lặng, chỉ chăm chú nhìn cô.

Hứa Kha quay đầu nhìn làn nước màu lam nhạt. Ánh mặt trời vừa đủ, tinh tế nhẹ nhàng rơi trên mặt nước, rất lấp lánh nhìn thật đẹp mắt. Bên kia của bể bơi, có một cây chuối tây cao lớn, lá màu xanh ngọc bích, che lên từng bụi hoa, màu đỏ hoặc màu vàng, cực kỳ sáng chói.

Thẩm Mộ chậm rãi nói: "Anh thừa nhận, đó là do anh chuẩn bị."

Trái tim Hứa Kha nhảy dựng, không ngờ anh lại có thể vui vẻ mà thừa nhận như thế. Vì sao anh phải đưa cô số tiền này, là vì cảm thấy áy náy à?

Thẩm Mộ thấp giọng nói: "Mẹ anh trước kia có chút quá đáng, số tiền đó lẽ ra là của di Thiệu."

Hứa Kha quay đầu sang nhìn anh, nghiêm mặt nói: "Mẹ tôi bảo không cần. Mời nói mật mã cho tôi đi."

Thẩm Mộ nheo đôi mắt lại, cười cười: "Không nói cho em."

Hứa Kha lúc nào cũng phải kìm chế bản thân, nhưng giờ phút này nụ cười của anh, thật sự đã chọc giận tới cô. Khuôn mặt tuấn mỹ kia, nụ cười vừa có vẻ trêu chọc là vừa có vẻ trêu tức, tuy rằng mê người nhưng lại rất đáng ghét. Cô hận không thể ném anh xuống dưới bể bơi, đáng tiếc cô chỉ có thể bất động. Vì thế, tìm mục tiêu khác, nhưng thật bất hạnh, hộp kính của anh nằm ngay sát gần tay cô, vì thế, "Bụp" một tiếng, bị cô ném xuống nước.

Không ngờ, Thẩm Mộ lập tức đứng dậy cời áo choàng tắm ra, thân hình cao lớn khỏe mạnh, làn da màu lúa mạch, cánh xuân xuất hiện, lập tức đánh sâu vào trong mắt của cô.

Hứa Kha cảm thấy mình thật sai lầm, trong lúc nhất thời thực sự không biết phải đặt ánh mắt ở nơi nào mới tốt, vội vàng cúi đầu nhắm mắt lại. Cô không ngờ anh lại khần trương "cứu" lấy hộp kính của anh đến vậy, cư nhiên lập tức lao xuống nước.

Thẩm Mộ bơi ra lấy hộp kính lại, bơi tới thành bể, cười cười nhìn cô: "Em muốn nhìn anh thì cứ nói ra, không cần phải nhìn này nhìn nọ trong làn nước."

Hứa Kha xấu hổ trả lời: "Ai hiếm lạ mà thèm nhìn anh, anh cho rằng đáng người của anh đẹp lắm à, da thịt giống như miếng thăn bò, thăn bò."

Thẩm Mộ một chút cũng không buồn bực, tựa tiểu phi tiểu: "Em đang khen anh rất trắng kiện à?"

Hứa Kha đỏ mặt lạnh lùng nói: "Mật mã."

Anh khoác áo choàng tắm lên, mỉm cười, vẫn là 4 chữ như trước "Không nói cho em".

Sau đó, anh đi vào trong toilet, một lát sau, trong phòng vang lên tiếng máy sấy.

Hứa Kha tức giận đến mức lời gì cũng không thể nói, đi đến cửa toilet, tiếp tục truy hỏi lần nữa: "Mật mã!"

Kỳ lạ là, Thẩm Mộ không phải đang sấy tóc, anh đang sấy hộp kính mắt ấy. Hứa Kha đột nhiên nhớ lại, trong hộp kính của anh có một bức ảnh. Ảnh gì mà quý trọng đến thế? Không phải là ảnh của một người đàn ông sao? Cô đột nhiên có chút tò mò, như anh vừa thấy cô vào cũng rất nhanh nhẹn đóng hộp kính lại, dường như sợ cô nhìn thấy.

Hứa Kha cố gắng bình ổn sự bực mình của bản thân lại, nói với anh: "Tôi còn phải về đi làm."

Thẩm Mộ cầm lấy máy sấy và hộp kính đi ra khỏi toilet, ép sát vào bên người cô, nhưng sao lại có thể khéo như vậy, dây thắt lưng trên áo choàng tắm của anh lại trượt qua ngón tay cô, vốn chỉ là tùy tiện thắt vào một chút, bây giờ lại mở toang cả ra.

Thẩm Mộ cười cườn, dừng bước chân, ngoái đầu nhìn cô rồi lại nhìn cô lần nữa, "Cường bức không thành, muốn dụ dỗ sao?"

Hứa Kha cảm sự tức giận của mình vừa mới lắng xuống một chút lại bị sôi tung lên.

Thẩm Mộ đi vào một căn phòng khác, giả vờ sấy cái hộp kính.

Hứa Kha không thể nhịn được nữa, vọt vào trong, tiến lên vài bước, một phen cướp lấy hộp kính của anh.

Thần sắc Thẩm Mộ biến đổi, tắt máy sấy đi ôm chặt lấy cánh tay cô. Hứa Kha lại cảm thấy chiến lược của mình thật quá sai lầm, vốn định cướp hộp kính để bắt anh phải nói ra mật mã, không ngờ lại chui đầu vào lưới, bị anh ôm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bức ảnh

May mắn là Thẩm Mộ rất nhanh đã buông cô ra. Nếu không quần áo anh không chỉnh tề như vậy, rất khó có thể để người ta tâm bình khí hòa đầu trí với anh. Thực ra, xét về cả trí và dũng cô tuyệt đối không phải đối thủ của anh, nhưng, khi con người bị ép buộc quá mức, máu trong người sẽ sôi lên sùng sục, ví như bây giờ, đầu óc cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất xem làm thế nào để đem anh giẫm xuống gót chân, bắt anh lau giày cho cô.

Thẩm Mộ xoay người cảm di động trên bàn bấm một dãy số.

"Hoặc Bằng à? Tôi là Thẩm Mộ. Hứa Kha đến chỗ tôi đàm phán, có lẽ buổi chiều không thể về được đâu." Sau đó, anh đưa điện thoại cho Hứa Kha.

Hứa Kha đành phải đón lấy điện thoại.

Giọng nói của Hoắc Bằng quả nhiên là vô cùng nhiệt tình, "Tiểu Hứa à, cô thật đúng là con người vì công việc, đến cả thời gian ăn cơm trưa cũng giành để đi đàm phán công việc. Sau này nhất định tôi sẽ khen ngợi cô trước mặt mọi người. Cô nói chuyện thật tốt với anh ta đi, nói tôi ngày mai cũng không sao cả."

Nói tôi ngày mai. . . . Hứa Kha đầu đầy hắc tuyến, cô chịu đựng vết nội thương đang chảy máu trong lòng, nhưng không thể không nói ra tiếng "Được", công tư rõ ràng là phẩm chất hàng đầu được rèn luyện hàng ngày.

Ngắt điện thoại, nụ cười của Thẩm Mộ mang một loại ý vị sâu xa.

Hứa Kha trừng mắt lạnh lùng nhìn anh, ngẩng đầu tiếp tục ép cung: "Mặt mã, nói đi!"

Thử lúc bước vào cửa cho tới bây giờ, ánh mắt cô đều cố gắng chỉ đặt trên mặt anh, bởi vì nhìn đông nhìn tây nhìn chỗ nào cũng không thích hợp. Dáng người anh rất cao lớn, cô phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn được anh. Nhưng dường như anh rất thích nhìn dáng vẻ khi tức giận của cô, vẻ mặt như đang chuẩn bị thưởng thức món ngon, còn mang theo cả chút ít ý tứ thương thức.

Dáng vẻ cứng không ăn mềm không thích của anh khiến Hứa Kha hận không thể đè anh xuống, dùng một chiếc roi da quất lên người anh, nhưng như vậy thì có chút...

Cô không nhớ đã đọc qua ở đâu, đối phó với vô lại, chỉ có thể áp dụng phương thức của lưu manh, nhưng cô lại không muốn trở thành một nữ lưu manh. . . . Vì thế, chỉ có thể tức giận đến mức nội thương.

Thẩm Mộ cười tủm tỉm nói: "Ăn cơm xong, anh sẽ nói cho em."

Hứa Kha quả quyết nói: "Tôi không ăn." Lúc này giận dữ đã làm no bụng cô rồi, làm gì có tâm trí mà ăn cơm chứ. Cô không thể phủ nhận dáng vẻ chọc người khác tức giận, kích bác khiến người ta điên lên của anh, cô rất nhiều năm rồi cũng chưa bao giờ lại không thể khống chế mình như thế, quá tức giận, không suy nghĩ được nhiều, đành phải bó tay chẳng có cách nào cả.

Anh cũng không khuyên cô phải đi ăn cơm thì mới có sức lực mà chiến đấu chỉ ung dung khoanh hai tay lại, nhếch nhếch cằm lên hướng về phía cửa lớn, ý anh là, tự em nhìn đi.

Người ở dưới mái nhà không thể không cúi đầu, giờ phút này, Hứa Kha vô cùng hiểu rõ. Cô bước nhanh vào trong nhà bếp, thầm thở trong lòng, về sau tuyệt đối sẽ không tới nơi này tìm anh ta nữa, không, sau này tuyệt đối sẽ không gặp lại anh nữa.

Cô từ trong ngăn kéo tìm được mấy vắt mì, sau đó, nước trắng nấu mì trắng (mì trắng ở đây là bát mì chỉ có sợi mì mà không có gì cả), rất nhanh đã tạm thời làm xong hai bát mì đặt lên bàn.

Anh không ở trong phòng khách, bề bori cũng không thấy bóng anh đâu. Cô đi đến một căn phòng, tùy ý liếc mắt vào trong một cái, nhất thời lòng nóng rực nhảy dựng lên, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Anh đang thay quần áo, vừa vặn nâng cánh tay cởi áo ra, vì thế, cơ bụng rắn chắc kia cô thấy không sót một xentimet nào. May mắn, anh cởi áo ra rồi mặc chiếc khác vào ngay.

Hứa Kha đỏ mặt buồn bực nói: "Tại sao anh không đóng cửa vào?"

Thẩm Mộ không thèm để ý giờ tay cài cúc áo, thần sắc thản nhiên vô tội, "Nơi này lúc nào cũng chỉ có một mình anh, cho nên, tất cả các phòng ở đây đều không lắp cửa, như vậy cho tiện lợi."

Hứa Kha quay đi ném lại một câu, "Ăn cơm."

"Nhanh vậy sao, em nấu gì thế?" Ngực khí của Thẩm Mộ mang theo vẻ chờ mong, cho đến khi anh bước ra khỏi phòng, lúc nhìn thấy hai bát mì trắng trên bàn, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

Hứa Kha chờ anh nhíu mày, không ăn, trách mắng... nhưng không ngờ, anh cái gì cũng không nói, thần sắc bình tĩnh kéo ghế ra ngồi vào bàn.

Nước trắng nấu mì trắng, chả có mùi vị gì, Hứa Kha vốn chỉ tùy tiện làm cho có lệ. Cô ăn thử hai miếng, cảm thấy thật sự khó có thể nuốt xuống được, liền ngồi anh sau khi cơm nước xong xuôi sẽ thả người đi.

Cô nghĩ rằng anh nhất định là không thể ăn nổi, nghĩ là một con người khó tính như anh chắc chắn sống đến bây giờ cũng chưa bao giờ ăn qua loại thức ăn khó ăn đến thế. Không ngờ, anh ăn rất chậm, ưu tú nhã nhặn, không có một chút biểu hiện không thể nuốt nổi nào.

Hứa Kha cảm thấy kỳ lạ, vị giác của anh không phải hỏng rồi chứ, bát mì khó ăn như vậy mà anh cũng có thể nuốt nổi sao?

Thẩm Mộ ngẩng đầu nhìn cô: "Tại sao em không ăn?"

"Tôi không đói."

"Ăn kiêng." Anh nhìn cô một cái, sau đó giờ tay đem số mì còn lại trong bát cô đổ hết vào bát mình.

Hứa Kha khiếp sợ dường như không thể tin nổi. Anh, một con người thích sạch sẽ như vậy, lại... lại ăn đồ thừa của cô?

Trừ khiếp sợ, cô còn có chút xấu hổ, sau đó là một loại cảm giác gì đó không rõ bốc lên trong lòng, giống như dưới ánh mặt trời giữa trưa lúc này mới có thể nhìn thấy những hạt bụi đang phiêu du trong không khí, nếu không có ánh mặt trời, chắc chắn không thể thấy được sự tồn tại của chúng.

Trong phòng yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy nhịp thở và nhịp tim đập, cô cảm thấy trong lòng mình những hạt bụi đó đang tự do phiêu đảng, thời gian từng chút, từng chút trôi đi, rõ ràng sinh động. Thời gian càng lúc càng chậm chạp. Cô bắt đầu cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Đột nhiên, điện thoại của anh vang lên. Anh đứng dậy đi vào phòng nhận điện thoại, sau khi thì thầm nói đôi ba câu xong, anh cầm điện thoại đi ra, mỉm cười với cô: "Anh không ăn nữa."

Hứa Kha lạnh lùng nghiêm mặt lại đem hai chiếc bát và trong phòng bếp, mở vòi nước ra. Trong bát mì trừ muối cô chẳng cho bất cứ cái gì khác vào cả, cho nên trong bát ngay cả một chút dầu mỡ nhỏ cũng không có, chỉ cần rửa một nước là sạch.

Đột nhiên cô nghe thấy một tiếng động ở phía ngoài cửa, cô vội vàng bỏ bát xuống đi ra ngoài mới phát hiện, Thẩm Mộ đã đi mất rồi!

Cô hận tới mức cả răng cũng ngứa, chỉ biết tự trách mình không theo dõi anh từng giây từng phút, người này, thật sự là rất xảo quyệt.

Đúng lúc này, điện thoại của cô báo có tin nhắn, là của Thẩm Mộ.

"Anh đi xuống dưới, một lát nữa sẽ lên ngay."

Hứa Kha xúc động trả lời hai chữ "Vô lại", sau đó cảm thấy trong lòng có vẻ dễ chịu hơn một chút.

Cô chán đến mức sắp chết đạo qua một vòng trong phòng, chậm rãi đi đến chiếc ghế sát bể bơi, ngồi xuống.

Ánh sáng mặt trời buổi chiều chiếu lên người cô, nồng đậm mà ôn hòa. Tạp chí anh vừa xem tiện tay vứt luôn lên bàn trà. Cô thuận tay cầm lên, lật giờ. Báo tài chính và kinh tế, thực ra cô chẳng có chút hứng thú gì với lĩnh vực này, nhưng những người làm trong lĩnh vực này lại không thể không xem hàng ngày. Cái này, không biết là sở thích của anh hay là công việc của anh.

Cô đại khái giờ mấy trang, tùy tay buông xuống, đột nhiên phát hiện, trên cái giá của bàn trà thủy tinh có một thứ hết như hộp kính của anh, liền mở ra. Tấm ảnh ở trong hộp kia được đặt trên một miếng vải nhỏ màu trắng, im lặng nằm phơi nắng.

Anh vốn dùng cái bàn trà này để báo và tạp chí, không ngờ cô chỉ tiện tay nhắc tờ báo lên, đã nhìn thấy không sót thứ gì trên cái giá ở dưới gầm bàn.

Màu thủy tinh trong suốt, dưới ánh nắng hình ảnh trong tấm ảnh kia chợt hiện rõ mồn một trong mắt cô, lòng cô chấn động, giống hệt như viên đá làm chấn động mặt hồ phẳng lặng.

Cô chậm rãi cầm tấm ảnh đó lên.

Người con trai đứng ở bên trái mặc áo trắng kia, thì ra lại chính là anh. Anh dường như đang đứng ở chỗ quẹo hành lang, hoặc một góc nào đó trên ban công tầng hai. Góc độ của tấm ảnh không tốt lắm, chỉ chụp được một chút khung cảnh bên cạnh anh, chiếc mũ trắng thần, đôi môi kiên nghị. Phía bên phải của tấm ảnh, trên một bãi cỏ xanh mướt, có một cô gái mặc váy trắng đang ngồi ở đó, chính là cô.

Tấm ảnh không đẹp, chỉ có hai màu trắng và xanh, áo trắng của anh và váy trắng của cô. Cách một khoảng không gian màu xanh ngọc bích, ánh mắt anh đang chăm chú nhìn vào cô, cô cô lại không biết gì, cúi đầu nhìn quyển sách trong tay.

Lòng cô cứng lại, dường như có một bàn tay đặt lên trái tim cô bóp mạnh một cái. Khoảng thời gian chụp bức ảnh này lại hiện lên rõ ràng trong cô, đó là thời gian đẹp nhất và tình cảm cũng là ấm áp nhất, nhưng càng lúc lại càng xa đi, dừng lại ở một hình ảnh trong trí nhớ nhưng lại bị sự cố ý làm cho phai nhạt đi. Giờ phút này chợt sống lại, những ngày trước đây giống như làn gió nhẹ có thể thổi tới miền man trên hai gò má, mang theo mùi cỏ xanh thơm ngát và màu xanh bất tận.

Vì sao anh lại giữ lại tấm ảnh này, tại sao lại trân trọng nó đến thế? Khoảng thời gian này đối với anh mà nói chẳng phải là chỉ đáng hận sao?

Tấm ảnh này, là ai chụp? Cô giật mình, nhớ tới lời Mạc Tiểu Tiểu từng nói qua, chẳng lẽ là Mạc Tân Vũ đứng từ tầng hai của nhà họ Mạc chụp lại sao?

Nếu như vậy thì tại sao nó có thể đến được tay anh?

Cô không muốn nghĩ đến quá trình này, cũng không muốn nghĩ tới mục đích của việc anh trân trọng bức ảnh này, nhìn thấy ô và anh trên tấm ảnh, trong tiềm thức có một suy nghĩ hiện lên mà không thể ngăn cản được, đó chính là phải cắt đứt mọi sự liên hệ với anh.

Cô không chút do dự đưa tay xé tấm ảnh làm đôi, đem một nửa của mình bỏ vào trong túi xách, sau đó đặt một nửa của anh vào trong hộp kính.

Tờ báo vẫn đặt trên bàn trà như cũ, trên mặt kính thủy tinh. Ánh mặt trời lẳng lẳng chiếu này vào căn phòng chốn Bồng Lai này, giống như những bài thơ những bức tranh ngày đó, trái anh đào màu đỏ, cây chuối tây màu lục, còn có những cơn gió xuân nhẹ nhàng, vô cùng thuần khiết.

Phía sau vang lên tiếng mở cửa, Hứa Kha chậm rãi đứng dậy, đứng từ xa nhìn anh, không hiểu sao lại thấy căng thẳng.

"Tôi phải đi."

Thẩm Mộ đi tới nhìn cô, nụ cười mang vẻ chua xót, "Em thực sự phải đi vội như vậy sao? Hoắc Bằng đã đồng ý cho em rồi, công khai nghỉ trưa một chút cũng không được sao?"

Khoảng cách gần như thế, đột nhiên cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh, một nửa tấm ảnh đặt ở trong túi của cô kia giống như những mũi kim nhọn đâm vào người cô.

Cô vội nói: "Tôi còn có việc."

Anh im lặng xoay người, đi tới cửa, ngón tay thon dài mạnh mẽ đặt trên bảng mã số trước cửa. Hứa Kha căng thẳng nhìn bàn tay anh, anh ấn số 125125. Thực ra chỉ là đem số 521521 đảo lại mà thôi.

Ra khỏi cửa, Hứa Kha quả thực có một loại cảm giác được giải thoát từ trong nhà tù, sự thoải mái chạy dọc toàn thân.

Thang máy một đường đi thẳng xuống dưới, Cô đi ra khỏi cửa Vân Đình, đứng ở trên vỉa hè ngoài đường rộng lớn. Người, xe đi tới như nước chảy. Cô do dự một chút, tới công ty, hay là về nhà?

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng gọi của Thẩm Mộ.

"Hứa Kha!"

Hứa Kha ngẩn người, quay đầu thấy anh xoay bước đi tới. Lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy căng thẳng, theo bản năng quay đầu bước đi.

Thẩm Mộ đuổi theo vài bước, ngăn cô lại.

"Trả lại cho anh." Vẻ mặt anh nghiêm túc, trong mắt dường như còn có vẻ hờn giận.

Khẩu khí của anh làm cho Hứa Kha vừa thẹn vừa giận, rõ ràng là lấy lại thứ của chính mình, anh có tư cách gì mà đòi lại chứ?

Cô lập tức ưỡn thẳng lưng, ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn Thẩm Mộ, hỏi ngược lại: "Là của anh sao?"

Anh hơi híp mắt, nói ra từng chữ từng chữ một: "Người là của anh, ảnh cũng là của anh."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tuyên chiến

Lời của anh kiêu ngạo cuồng vọng, ái muội cực kỳ.

Hứa Kha không biết sắc mặt mình bây giờ trông như thế nào, nhưng có thể cảm nhận được một dòng sóng nhiệt trong khoảnh khắc đi từ hai má đến tận vành tai, vừa tức giận lại vừa xấu hổ. Cô tuyệt đối không thể ngờ rằng anh lại có thể không kiêng nể gì mà nói ra những lời gàn dở đến thế.

Nơi đông người, cô không muốn dây dưa nói năng lằng nhằng với anh, chỉ đáp lễ anh bằng hai chữ: "Buồn cười!" Sau đó, xoay người bước đi.

Anh đưa tay kéo lấy cổ tay cô, đặt cô lại chỗ cũ. Cô mặc một chiếc áo lửng tay, da thịt chạm vào lòng bàn tay anh, lập tức cảm nhận được một loại sức mạnh nam tính, trắng kiêu mà mạnh mẽ. Bàn tay anh rất rộng, ngón tay thon dài, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, giống như muốn phá tan cánh tay của cô vậy.

Hứa Kha không giãy dụa chỉ nhú mày lờm anh: "Bỏ tay."

Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, chậm rãi nói: "Anh không quên, anh nghĩ, em cũng sẽ không quên."

Một loại cảm giác hờn giận đột nhiên dâng lên trong lòng, miệng Hứa Kha tự động thốt lên "Phải, không quên, nhưng không muốn tiếp tục, lại càng không muốn giẫm lên vết xe đổ. Anh dựa vào cái gì mà mở miệng nói ra những lời cuồng ngôn như vậy? Anh chỉ tự mình đa tình, tự cho mình là đúng."

Những lời này, thực ra cô không muốn ra lời. Nhưng giờ phút này, cô bị một câu "Người là của anh, ảnh cũng là của anh" kia chọc giận, những điều giấu

Kín trong lòng này, lúc này cứ vậy mà tuôn ra, giống như những cây kim sắc nhọn, khi trôi qua yết hầu, khiến cô hơi đau đau.

Anh run rẩy một chút, âm điệu đột nhiên có chút khàn khàn, "Đó là tấm ảnh chung duy nhất của chúng ta... Em thực sự nhẫn tâm hủy diệt nó ư?"

Những lời thâm tình này khiến Hứa Kha buồn cười.

Cô nhếch khóe môi lên, giọng nói kìm được mà mang theo một chút trào phúng: "Tôi chẳng có gì là không đành lòng cả, anh không nghĩ lưu nó lại là một chuyện rất buồn cười sao? Quá khứ của chúng ta thế nào, anh đều rõ hơn bất kì ai khác."

Sâu thẳm trong đôi mắt của Thẩm Mộ hiện lên một chút buồn thương khiến cô không hiểu nổi, anh im lặng một lát, chậm rãi nói: "Với anh mà nói, vô cùng quan trọng."

Hứa Kha lạnh nhạt nói: "Còn với tôi mà nói, thật là buồn cười. Anh muốn chụp ảnh chung, thiếu gì phụ nữ nguyện ý làm theo, mỗi ngày một cái cũng có thể chụp được."

Lông mày anh nhíu chặt lại, đôi mắt hơi buồn thương kia trong phút chốc bị sự tức giận bao trùm.

"Trả lại cho anh." Lời ít ý nhiều, tiếng nói trầm thấp mang theo vẻ uy hiếp.

Hứa Kha không hề sợ hãi, lạnh nhạt nói: "Tôi đã xé ra rồi."

Anh nhếch đôi môi mỏng lên, hai bên má hơi gập gập, đây là dấu hiệu chứng tỏ anh đang tức giận. Cô với dáng vẻ khi tức giận của anh vô cùng quen thuộc, cũng biết rằng khi anh tức giận thì chuyện gì cũng có thể làm được. Nhìn ánh mắt tăm tối của anh và thần sắc mưa bão sắp đến, cô không hiểu sao lại có chút căng thẳng. Không chờ cô kịp phản ứng lại, đôi môi anh đã dùng ở trên môi cô.

Hứa Kha sợ hãi, tuyệt đối không thể ngờ được màn trình diễn này lại xảy ra ban ngày ban mặt dưới ánh mắt của bao nhiêu con người, lại còn trên khu phố buôn bán tấp nập sầm uất này. Đầu cô chấn động một tiếng, tức giận đến mức có thể ngắt ra đó.

Anh tựa hồ đang tuyên cáo sự sở hữu của mình, gất gao ôm chặt lưng áo cô, đem tấm thân yếu đuối của cô kè sát vào trong ngực anh, dùng sức mạnh thật lớn vây cô lại.

Không biết có phải là do ảo giác không, cô còn cảm giác được tay của anh đang tuần tra trên eo cô, cảm giác tê tê ngứa ngứa này đột nhiên gọi lên cảm giác đau xót trong quá khứ, kích thích cảm giác mơ hồ vì tức giận trở nên vô cùng tỉnh táo.

Cô lập tức không chút khách khí đưa gót giày ra giẫm thật mạnh vào bàn chân anh. Cú này, cô dùng toàn bộ sức mạnh của bản thân.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra.

Nếu không phải ở trước cửa Vân Đình, nếu không phải ở trên đường rộn ràng nhộn nhịp, cô thật sự rất muốn cho anh một cái tát.

Cô xoay người ngăn cản một chiếc taxi, đến khi ngồi trong xe rồi mà tâm trạng vẫn cứ không ổn định như trước, nửa ngày không thể bình ổn lại. Lái xe hỏi tới lần thứ hai, cô mới phản ứng lại, nói địa chỉ với tài xế.

Hoắc Bằng gặp cô ở hành lang, rõ ràng là có chút bất ngờ, "Thẩm Mộ không phải giữ cô lại nói chuyện sao?"

"Nói xong rồi."

Mặt mày Hoắc Bằng lập tức hớn hở: "Khi nào anh ta mới chuyển tới đây?"

Hứa Kha chỉ đáp cho có lệ: "Tôi không biết."

Hoắc Bằng hơi hơi có chút thất vọng, ờ một tiếng đi vào căn phòng nói chuyện cùng một khách hàng nào đó mới tới.

Hứa Kha ngồi vào bàn làm việc, nhìn đường thẳng của 600xxx tiếp tục đi lên, trong lòng càng buồn phiền, cô không ngờ cuộc gặp gỡ với Thẩm Mộ hôm nay lại đi tới cục diện này. Lúc đầu cô vốn tưởng rằng, mặc dù gặp mặt cũng bình an vô sự, xem anh là người xa lạ, nhưng có vẻ anh lại không muốn như vậy. Anh rốt cục là muốn làm cái gì đây? Cô không nghĩ anh sẽ nặng tình đến mức với cô nhớ mãi không quên. Chẳng lẽ lòng anh áy náy muốn bù đắp lại? Đáng tiếc, điều đó cô cũng chẳng cần.

Cô theo bản năng thò tay vào trong túi xách ở bên eo lấy tấm ảnh ra, muốn xé bỏ hoàn toàn. Không ngờ trong túi trống không, cô đột nhiên ngẩn ra, nhớ lại lúc anh hôn cô dường như có lướt qua bên eo cô. Cô bị sự tức giận làm cho ngớ ngẩn, miếng ảnh kia rốt cục đã bị anh lấy lại rồi.

Lúc này, điện thoại cô đổ chuông. Nhìn hai chữ "Lâm Ca" hiện trên màn hình, nàng cảm thấy thân thiết và yên ổn đến kì lạ.

Lâm Ca trong điện thoại, tiếng nói ôn nhu dễ nghe, "Tiểu Kha, ngày 1 tháng 5 anh sẽ về với em. Nghe Lâm Dao nói, ngày 1 tháng 5 có một hội chợ triển lãm, chúng ta vừa vặn đi xem nhà ở, được không?"

"Vâng, anh ngày mấy sẽ về?"

"Chiều mai là có thể về rồi."

Hứa Kha rất vui vẻ, "vâng ạ, nếu anh tới thì đến công ty chờ em nhé."

Bỏ điện thoại xuống, Hứa Kha cảm thấy trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều, dường như chưa bao giờ như vậy chờ mong Lâm Ca trở về đến như thế. Nghi lễ ngày 1 tháng 5 nếu có thể mua được nhà ở là tốt nhất. Vì thế, trước báo cáo buổi chiều cô đem bản đồ phiếu đi lấy tiền mặt về chuẩn bị đi mua nhà ở.

4 giờ chiều, Hoắc Bằng thông báo có cuộc họp. Hứa Kha không ngờ, anh ta thật sự trước mặt toàn bộ nhân viên trong phòng kinh doanh đưa ra lời khen ngợi cô.

"Tiểu Hứa dùng thời gian ăn cơm trưa của mình đến Văn Đình bàn công việc, kiếm khách hàng, tinh thần rất cao. Nếu mọi người đều có thể vì công việc như cô ấy, có thể lôi kéo thêm vài khách hàng như Thẩm Mộ, ngày đẹp của chúng ta sắp tới rồi."

Hứa Kha cảm thấy mặt mũi nóng rực lên. Căn phòng đặc biệt của Văn Đình kia, cô sẽ không bao giờ bước vào nữa.

Họp xong, mọi người thu dọn một chút, chuẩn bị tan ca, đột nhiên có nhân viên chuyển phát đưa tới một bó hoa hồng xanh rất lớn và cả bánh hộp nữa. Không phải dịp valentine, noel hay năm mới, không phải ngày đặc biệt gì vậy mà trong văn phòng đột nhiên có một bó hoa tươi lớn như vậy, nhất thời giống như một cơn gió lạ khiến cho mấy nữ đồng nghiệp trong phòng đỏ con mắt. Những người đã kết hôn rồi thì muốn về nhà cải thiện chồng mình, chưa kết hôn thì tính đến việc tan ca phải đi tìm bạn trai.

Hứa Kha ký nhận xong, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy căng thẳng trực giác của cô mách bảo tuyệt đối không phải do Lâm Ca gửi tới.

Quả nhiên, trong bó hoa có một tấm thiệp, bên trên có vài con chữ rồng bay phượng múa, nét chữ dứt khoát tiêu sái.

"tắm ảnh, anh dán lại được rồi."

Quả nhiên là anh.

Hứa Kha nhìn bó hoa tươi quyến rũ xinh đẹp, hương thơm tỏa ra bốn phương, giữ lại bỏ đi đều rất khó, cô thấy hơi đau đầu. Nếu vứt bó hoa này đi thì khác gì nói cho mọi người biết bó hoa này không phải do Lâm Ca tặng, không biết vào trong miệng mấy cô nàng này sẽ trở thành thế nào nữa.

Giữ lại, thì đau mắt.

Cô cố chịu đựng nghe những người đồng nghiệp cực kỳ hâm mộ không ngừng khoa trương Lâm Ca ôn nhu lãng mạn biết nhường nào, trong lòng cô thật sự có một nỗi khổ không nói được thành lời, giống như thứ gì đó chặn ngang.

Giờ tan ca, một chị gái còn nhiệt tình nhắc cô: "Sao em không mang hoa về nhà?"

Hứa Kha miễn cưỡng cười cười: "Ừm, để lại ở đây thôi ạ." Nếu cầm về nhà, Lâm Dao nhất định sẽ nghi ngờ.

Lúc ra khỏi cửa công ty, cô không hiểu sao lại cảm thấy khẩn trương, sợ anh đang đứng chờ ở cửa. May mắn, không thấy xe của anh, cũng không thấy bóng dáng anh.

Hứa Kha khẽ thờ phào một hơi, vội vàng bước đi, được mấy bước lại cảm thấy có điều gì đó không đúng, rõ ràng là anh vô lý, vì sao cô lại giống như người có tật giật mình vậy? Không có đạo lý nha, đúng là càng nghĩ càng phiền.

Mãi đến khi cô nằm trên giường đang chuẩn bị đi ngủ, thì màn biểu diễn sáng nay ở căn phòng của Văn Đình lại cứ chạy qua chạy lại trong đầu cô. Tấm ảnh kia như một chùm rễ cây ăn lan ra xung quanh, hình ảnh đó cứ luôn quanh quẩn trước mắt cô, mang theo hơi thở của thời thanh xuân. Cho đến khi cô khó khăn lắm mới ngủ được thì luôn cứ nằm mơ về những ngày tháng sống ở Vinh Đế, tất cả những chuyện cũ cứ dần dần hiện lên, chân thực đến mức từng cây cỏ trong vườn đều vô cùng rõ ràng.

Một đêm không được ngủ yên ổn, sáng hôm sau Hứa Kha thiếu chút nữa thì bị muộn. Đến công ty, cô từ xa đã thấy liền vài nữ đồng nghiệp vây quanh Triệu Lăng thì thầm to nhỏ, nhìn thấy cô, tất cả đều nở nụ cười bí hiểm.

Hứa Kha có chút không hiểu gì, đang định tiến lên hỏi thăm xem có chuyện gì, Triệu Lăng đã cầm một tờ báo đi về phía cô.

"Hứa Kha, đây có phải chị không?" Cô ta chỉ vào tờ báo, "Chị nhìn tấm ảnh này xem."

Hứa Kha liếc mắt một cái rồi nhìn lại thật kỹ, tim đập rất mạnh, sau đó mà bắt đầu sợ hãi.

Vùng này không phải là Hồng Kông hay Đài Loan, nhưng lại có một tòa soạn báo tên là "cảnh đẹp nhất thần" (cảnh đẹp của một buổi sáng). Hứa Kha không thích cũng chẳng bao giờ đề tâm tới những thông tin giải trí, nhưng những cô bé đôi mươi như Lâm Dao hay Triệu Lăng đều rất thích xem loại báo chí này.

Trang báo trải ra trước mặt cô là chuyên mục tin tức tài chính kinh tế, tiêu đề của bài viết là "Tân sùng", chính xác là viết về Thẩm Mộ. Cái này thì chả có gì đặc biệt, quan trọng là ở giữa bài báo lại có một tấm ảnh. Hứa Kha liếc mắt một cái đã nhận ra đó chính là một màn cô đứng ở cửa Văn Đình bị Thẩm Mộ ép hôn kia. Nhưng là, theo góc độ trong tấm ảnh thì không nhìn rõ là chỉ có mình anh dùng sức, mà giống như cả hai người đều không thể kim lòng,

nồng nàn ôm hôn nhau.

Phía sau là bồn hoa của Vân Đình, lá xanh hoa hồng, ánh mặt trời chiếu lên đôi trai gái ngọc bích đứng trên lan can, thật sự là vô hạn kiều diễm.

Tuy rằng khuôn mặt cô bị Thẩm Mộ che đi gần hết, nhưng chiếc váy màu xanh nhạt này, chiếc túi xách màu trắng, đúng là trang phục hôm qua của Hứa Kha, hơn nữa, còn việc Hoắc Bằng trước mặt mọi người khen cô tranh thủ giờ ăn trưa đi gặp Thẩm Mộ bàn công việc, vì thế, không nghi ngờ gì nữa, ai cũng có thể đoán ra cô gái trong tấm ảnh này là ai.

Hứa Kha nhất thời đầu óc cứ ong ong lên, khuôn mặt nóng bừng.

Nụ cười của Triệu Lăng ý vị sâu xa: "Hứa Kha, có phải là anh ta thích chị nên mới bằng lòng chuyển đến đây hay không? Xem ra kể nữ nhân chị dùng cũng tốt thật đấy, haha."

Cô nàng này lúc nào cũng ghen tị vì thành tích của Hứa Kha luôn tốt hơn cô ta, thắng chức cũng nhanh hơn cô ta, bây giờ lại có một cơ hội thật tốt để châm chọc cô, tự nhiên là không dễ buông tha.

Hứa Kha đỏ mặt, một lúc rất lâu sau cũng chẳng biết nói gì.

Cô xoay người bước ra ngoài, lấy di động ra nhanh nhẹn bấm số của Thẩm Mộ.

Thẩm Mộ nhận điện rất nhanh, hình như vừa mới ngủ dậy, tiếng nói khàn khàn gọi cảm.

"Chuyện trên báo là thế nào?" Hứa Kha giờ phút này giống như một lò lửa, bất chấp tất cả những phép lịch sự bình thường, hùng hổ khôi binh hỏi tội.

"Trên báo cái gì?" Khẩu khí của Thẩm Mộ lại tỏ ra không biết gì.

"Anh đừng giả vờ, trên cảnh đẹp nhất thần ấy."

Giọng nói Thẩm Mộ nghiêm túc hẳn lên, "Cảnh đẹp nhất thần, là cái gì?"

"Tên báo!" Hứa Kha khẩu khí nôn nóng, hận không thể xông vào điện thoại mà hét vào tai anh.

Thẩm Mộ chỉ nói hai chữ "Chờ chút", rồi cúp điện thoại luôn.

Hứa Kha chống tay vào hành lang cầu thang, trong lòng rất loạn, suy nghĩ thứ nhất chính là Lâm Dao nếu thấy tấm ảnh này sẽ nghĩ thế nào, thứ hai là cô phải giải thích sao với Lâm Ca.

Một lát sau, số điện thoại của anh hiện lên màn hình.

"Anh thực sự chưa bao giờ thấy qua cái lợi báo lá cải này. Ngày hôm qua lúc giữa trưa ấy, có một tên phóng viên tới đây để phỏng vấn, anh xuống dưới qua loa nói vài câu. Không ngờ lại khéo đến như thế, hẳn đứng ở cửa của Vân Đình lại nhìn thấy chúng ta. Vì thế lập tức bấm máy."

Hứa Kha tức giận: "Anh cố ý phải không?"

"Anh thực sự không cố ý. Anh còn đang định tìm hấn, nhưng trong tấm ảnh này mặt anh không rõ, mặt em cũng không hiện ra nhiều. Người không quen biết, căn bản không thể nhận ra đó là em. Người chụp ảnh này trình độ rất kém, chả có chút chuyên nghiệp nào."

Tuy rằng anh đã nghiêm túc nói xong, nhưng ngữ khí lại mang theo vẻ vui mừng không giấu được, cách một tầng điện thoại, Hứa Kha dường như vẫn có thể nhìn cái vẻ tựa tiểu phi tiểu trên mặt anh.

Hứa Kha cố gắng khắc chế sự tức giận của chính mình, lạnh lùng nói: "Chuyện này, anh khơi lên, xử lý thế nào anh cứ nghĩ mà giải quyết đi."

Trong điện thoại anh dường như trầm ngâm một chút, một lúc lâu sau mới nói: "Ý của em là bảo anh gọi điện thoại cho Lâm Ca để giải thích?"

Cùng người như vậy thực sự không thể có tiếng nói chung, Hứa Kha chỉ có thể buồn bực mà cúp điện thoại. Vào văn phòng, liếc mắt một cái đã thấy đóa hoa hồng xanh và bách hợp trên bàn, Hứa Kha tiến đến cầm lấy thả vào thùng rác.

Chị Lý bàn bên cạnh kính ngạc nhìn cô, "Tiểu Hứa, sao em lại ném đi?"

"Héo nhanh quá."

"Haiz, em lãng phí quá, nước vẫn trong veo thế này mà? Đúng là người ăn no không biết đến người đói, chị chỉ mong chồng chị tặng một bó hoa như thế nhưng anh ấy à, keo kiệt lắm, đến chết cũng chẳng tặng đâu."

Hứa Kha cúi đầu không nói gì, tâm trạng có chút hoảng hốt. Cô không thể tưởng tượng ra phản ứng của Lâm Dao khi nhìn thấy bài báo đó. Chiếu theo tính cách của con bé này, nhất định sẽ kể cho Lâm Ca và mẹ nó là Lý Bình Ngọc. Cô phải giải thích về tấm ảnh này thế nào, cả câu chuyện cũ kia nữa?

Chương 17: Thăng thấn thành khấn

Trong lòng thấp thỏm không yên, đến tận lúc tan tầm cuối cùng cô cũng nhận được điện thoại của Lâm Ca. Hứa Kha nhìn thấy số điện thoại của anh, chút hỗn loạn trong lòng kéo dài từ lúc trưa đến giờ đột nhiên lại tỉnh táo đến kì lạ, dường như cuối cùng cũng đã đến lúc hạ màn tất cả..

"Tiểu Kha, anh đang đứng dưới công ty em rồi." Giọng nói của anh vẫn ôn nhu bình thản như cô vẫn thường nghe được.

Hứa Kha nói nhỏ: "Vâng, anh vào trong đại sảnh chờ em 10 phút, em xuống ngay đây."

Mười phút sau, Hứa Kha và các đồng nghiệp mới được tan ca. Ra khỏi thang máy, liếc mắt một cái đã thấy Lâm Ca khoác ba lô trên vai đứng trước lối ra vào thang máy chờ cô. Vóc dáng cao gầy của anh, rất thích hợp với những chiếc áo giản dị và quần jean, sạch sẽ gọn gàng, nho nhã như trúc.

Hứa Kha đi về phía anh, chỉ ngón ngườ vào chục bước chân mà trong lòng cô cô bất an không yên. Ngay lúc chỉ còn cách một vài bước chân, một cú đập làm chìm thuyền đã xuất hiện từ dưới đất chui lên.

Chị Lý đứng bên cạnh Lâm Ca bắt chuyện: "Lâm Ca, hoa em tặng hôm qua đẹp lắm, chắc tốn không ít tiền hả?"

Tim Hứa Kha trong ngực nhảy loạn xạ. Sắc mặt Lâm Ca thay đổi một chút.

"Haiz, là muốn theo đuổi nhanh hơn một chút thôi, Hứa Kha có lẽ chính là đại mỹ nhân trong phòng kinh doanh chúng ta rồi, rất nhiều khách hàng muốn tìm chị ấy để nói chuyện đấy" Triệu Lăng chẳng âm chẳng dương nói một câu như vậy.

Lâm Ca trấn định rất nhanh nắm lấy tay Hứa Kha, nhìn mấy nữ đồng nghiệp kia, lịch sự nhã nhặn cười nói: "Hứa Kha lúc còn học đại học đã có rất nhiều người theo đuổi rồi, không sao, tôi đã quen lâu rồi."

Nói xong, anh quay đầu ôn nhu cười với Hứa Kha.

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, chăm chú nhìn bàn tay được Lâm Ca nắm lấy. Cô bây giờ chẳng muốn quan tâm xem người khác nhìn nhận thế nào nữa, cô chỉ muốn biết người đứng gần cô nhất đánh giá thế nào thôi.

Các đồng nghiệp đi rồi, Hứa Kha mới thấp giọng nói: "Anh đứng đây chờ em một chút."

Đường ra khỏi công ty có một tiệm bán báo. Hứa Kha đi nhanh đến mua một tờ "cảnh đẹp nhất thấn", sau đó trở về phòng khách ở tầng một của công ty.

Lâm Ca nhìn thấy tờ báo trong tay cô, liền cười nói: "Lâm Dao bảo em mua à?"

Hứa Kha hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Không phải, em mua cho anh, nhìn bức ảnh này đi." Cô lật giờ tờ báo, đưa cho Lâm Ca.

Lâm Ca tò mò đưa tay ra nhận tờ báo, nhìn thoáng qua bức ảnh, khuôn mặt liền biến sắc.

Hứa Kha cắn môi, lẳng lặng nhìn anh, muốn đem toàn bộ biểu tình trên khuôn mặt anh thu vào trong mắt. Tim cô đập cực nhanh, rơi vào một trạng thái mâu thuẫn đến cực hạn, vô cùng căng thẳng, nhưng lại bình tĩnh đến lạ lùng. Cô chờ đợi phản ứng của anh. Hai người từ lúc quen biết nhau, hiểu nhau cho đến lúc yêu nhau, đều bình yên như mặt nước, chưa hề trải qua bất cứ một chướng ngại vật nào. Bức ảnh này, không nghi ngờ gì nữa, nó chính là một thử thách cho tình yêu hai năm nay của hai người.

Cô không biết, anh sẽ đối xử với cô thế nào sau chuyện này. Tuy rằng trong lòng cô không hề hồ thẹn, thế nhưng nhìn bức ảnh này, bất luận là ai không hiểu nội tình cũng sẽ phán rằng cô không phải là người vô tội.

Cô không thêm đề ý đến ánh mắt của người khác, chỉ quan tâm suy nghĩ của anh và Thiệu Nhất Bình.

Ánh mắt Lâm Ca dừng lại trên tấm ảnh rất lâu, sau đó lại rời sang dòng chữ bên cạnh, thần sắc nghiêm túc mà trấn định. Anh dường như đọc từng chữ từng chữ một cho đến hết mẩu tin, sau đó, ngẩng lên nhìn cô.

Thần sắc anh bình tĩnh, nhưng nụ cười ở khóe môi rất gượng gạo.

"Tiểu Kha, em đã dám đưa cho anh xem, chứng tỏ trong lòng em đã rất thẳng thắn. Nếu em đồng ý nói rõ với anh, anh sẽ nghe. Còn nếu em không muốn nói thì anh cũng sẽ không ép."

Giọng nói của anh trầm thấp, mang vẻ chua xót.

Hứa Kha cảm thấy mình lại một lần nữa rơi vào trạng thái mâu thuẫn cực độ, vừa nhẹ nhõm lại vừa nặng nề. Lâm Ca rộng lượng như vậy khiến cô cảm thấy áy náy, tuy rằng cô không hề may mắn làm chuyện gì có lỗi với anh. Nhưng sự thấu tình đạt lý của anh, đằm nhiên bình tĩnh đến như vậy, lại khiến trong lòng cô có chút bất an.

Cứ suy bụng ta ra bụng người mà nói, nếu như cô nhìn thấy anh và một người con gái khác trong bức ảnh như vậy, cô cũng sẽ ghen, sẽ hỏi rõ sự việc, tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy được. Cô đồng ý để anh tức giận, đồng ý để anh chất vấn, còn hơn là phải thấy thái độ bình tĩnh này của anh.

Cô thích những người bộc trực thẳng thắn với cô, bất luận là ưu điểm hay nhược điểm, hi vọng gì cũng sẽ biểu hiện chân thực ra trước mặt đối phương. Bởi vì, năm tháng dài đằng đẳng, che giấu và giả vờ sẽ không thể khiến hôn nhân bền vững được. Thế nhưng, tính cách Lâm Ca lại hướng nội, kín đáo, thích giấu mọi chuyện trong lòng. Anh thực sự một chút cũng không bận tâm ư?

Hứa Kha ngồi trên ghế dài trong phòng khách, nhìn Lâm Ca, đơn giản nói rõ mọi chuyện, sau đó lẳng lặng quan sát đôi mắt anh, nhẹ giọng hỏi: "Lâm Ca, anh có đồng ý kết hôn với em sớm một chút không?"

Lâm Ca muốn nói lại thôi, có chút do dự, một lát mới nói: "Tiểu Kha, anh rất muốn kết hôn cùng em, thế nhưng, em chắc chắn không phải em vì anh ta chứ?"

Lòng Hứa Kha nở to một tiếng. Câu hỏi này, cô từ lâu đã tự hỏi bản thân mình, cũng lo lắng bao nhiêu ngày đêm. Không thể phủ nhận, sự xuất hiện của Thẩm Mộ chính là chất xúc tác, nhưng anh lại không phải là nguyên nhân chính.

Hứa Kha trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: "Lâm Ca, em là một người truyền thống, muốn hướng tới hôn nhân. Em từ nhỏ đã ước ao có một gia đình nhỏ hạnh phúc, bởi vì mẹ con em đã quá lạnh lẽo buồn tẻ. Từ ngày đầu tiên chúng ta ở chung, em đã ôm trong lòng ý nghĩ sẽ kết hôn với anh. Chứ không phải bởi vì sự xuất hiện của anh ấy cho nên em mới muốn kết hôn với anh. Em rất muốn mọi chuyện nhanh chóng yên ổn, để đón mẹ lên ở cùng."

Lâm Ca nhẹ nhàng cầm tay cô, nở nụ cười: "Anh cũng vậy."

Giờ khắc này, nụ cười của Lâm Ca chân thành thân thiết, tâm trạng của Hứa Kha tốt hẳn lên, chút bất an dưới đáy lòng dường như tiêu tan hết rồi.

Hai người dắt tay đi ra khỏi công ty, lên xe về nhà.

Đến Hồ Tây, Hứa Kha đưa túi và chìa khóa cho Lâm Ca.

"Anh về trước đi, em đi chợ mua thức ăn."

"Anh đi cùng em."

Hứa Kha ngăn anh lại, "Thôi. Anh mệt rồi, về nghỉ ngơi một chút trước đi, em tự đi được."

Lâm Ca săn sóc nói: "Đừng mua quá nhiều, xách đi sẽ rất nặng."

Hứa Kha cười gật đầu, nhanh chóng đi ra chợ mua thức ăn. Cô mua rất nhiều đồ ăn mà Lâm Ca thích, sau đó xách túi lớn túi nhỏ leo lên tầng năm.

Cô đứng ở cửa thờ dốc, chợt nghe thấy giọng nói của Lâm Dao phát ra từ trong nhà. Phòng ở bình dân cho nên hiệu quả cách âm không tốt lắm. Đoạn đối thoại trong phòng rất rõ ràng truyền tới tai Hứa Kha, cô chỉ biết cắn môi, đứng im ngoài cửa.

"Anh à, chị ấy rất lằng lộn. Căn nhà ở Lục Đảo lần trước tại sao lại rẻ như vậy? Chính là bởi vì người chủ nhà vừa có tình lại vừa có ý với chị ấy còn tặng cả nội y cho chị ấy nữa! Là nội y đó, anh có hiểu không? Không có gian tình thì sẽ tặng nội y sao?"

Âm lượng của Lâm Ca rất nhỏ, "Dao Dao, em đừng nói như vậy."

Âm lượng của Lâm Dao rất lớn, tất nhiên là vô cùng tức giận. "Anh à, ngay cả ảnh chụp cũng bị đăng báo rồi, anh còn muốn che chở cho chị ấy sao! Anh ngốc quá đi mất, sau này nhất định anh sẽ rất khổ sở!"

"Chuyện bức ảnh cô ấy đã giải thích cho anh rồi, không phải như em nghĩ vậy đâu."

"Được, mặc kệ anh. Sau này nếu chị ta đá anh, hoặc cầm súng lên đầu anh, anh đừng có tìm em đấy!"

Lâm Ca ngừng một lúc mới nói tiếp: "Bây giờ anh đang ở Vũ Hán, sau này chuyển công tác đến đây rồi sẽ giám sát chặt chẽ một chút, không sao đâu."

Hứa Kha trong lòng khó chịu cực kì, thức ăn trong tay trở nên vô cùng nặng nề. Cô buông mấy túi thức ăn xuống, khẽ gõ cửa.

Lâm Ca mở cửa đón lấy túi thức ăn, "Sao em lại mua nhiều như vậy chứ, xách lên tầng chắc mệt lắm."

Hứa Kha giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười: "Không sao."

Cô đi vào nhà bếp, đeo tạp dề.

Đứng trước cửa sổ, những đám mây ở phía tây vẫn rất đậm màu, không có một chút dấu hiệu báo mặt trời sắp lặn. Cô thở dài sườn sượt, nhớ Thiệu Nhất Bình đến kì lạ.

Trên thế giới này, người yêu thương cô nhiều nhất chính là bà.

Ăn cơm tối xong, Hứa Kha đem một vài tin tức bất động sản trong khoảng thời gian gần đây lấy tới trước mặt Lâm Ca, hai người trong phòng ngủ chăm chú xem xét từng chút một, tính toán giá cả, Lâm Dao ở bên cạnh im lặng nửa ngày rồi đột nhiên nói: "Anh, nếu anh thực sự muốn mua nhà, cũng phải chờ mẹ tôi để cùng xem."

Hứa Kha nhìn lướt qua Lâm Dao, về bất mãn tất cả đều hiện lên trên mặt nó. Có vẻ như việc mua nhà này nó không muốn để Hứa Kha làm chủ.

Lâm Ca nghỉ ngơi một chút, nói: "Nếu mẹ tôi đây cũng không thể ở chỗ này được."

"Mẹ ở phòng em, có gì mà không ở được. Dù sao 1 tháng 5 mẹ cũng được nghỉ, ở nhà cũng chẳng có việc gì làm."

Lâm Ca nhìn Hứa Kha một chút. Hứa Kha thấp giọng nói: "Chúng ta cứ tính thử giá tiền đi đã, xong rồi thì gọi mẹ anh tới đây ở, nếu chúng ta không đủ tiền, mẹ đi tới đây chẳng phải phí công sao?"

"Ừm."

Đêm hôm đó, Hứa Kha trần trọc rất lâu cũng không thể ngủ nổi. Lâm Dao ngủ ở bên kia, dường như cũng trần trọc lắm mới đi vào giấc ngủ được.

Hôm sau là ngày làm việc cuối cùng trước dịp nghỉ lễ 1 tháng 5. Công ty bận rộn khác thường. 5 giờ chiều, Hứa Kha đột nhiên nhận được điện thoại của Lâm Ca.

"Tiểu Kha, mẹ anh tới đây rồi." Anh dường như cũng có chút bất ngờ.

Hứa Kha ngẩn người, phản ứng đầu tiên chính là nhất định Lâm Dao đã gọi điện thoại cho bà.

"Vâng, được rồi ạ, tối nay chúng ta đưa mẹ đến Hoàn Vũ ăn cơm được không?"

Lâm Ca cười nói: "Mẹ anh chưa bao giờ tới những khách sạn sang trọng như vậy đâu."

"Ừm, vậy bây giờ em đi đặt phòng đi."

"Ừm, em đừng để mình mệt mỏi quá, đứng ở cửa công ty chờ anh, 6 rưỡi, bọn anh sẽ đi xe tới đón em."

Hứa Kha vừa mới gọi điện thoại đến khách sạn hoàn vũ đặt phòng xong thì Hoắc Bằng đi đến.

"Tiểu Hứa, Tiểu Triệu, tối nay đi cùng tôi ra ngoài, có một bữa tiệc xã giao."

Triệu Lăng ở bên kia lập tức nói câu "Vâng". Người mà Hoắc Bằng kết giao, không phải phú thì cũng quý, cô bé này vẫn còn độc thân hơn nữa rất muốn câu được một con rùa vàng, cho nên mỗi lần có tiệc xã giao cô ta đều rất nhiệt tình và tích cực.

Hứa Kha vội hỏi: "Hoắc tổng, mẹ chồng tôi đến đây, tối nay tôi không thể đi được, hay là để chị Lý đi vậy."

"Lý Khiết bị dị ứng cồn, mỗi lần trong bữa cơm đều chỉ uống nước lọc, tôi cảm thấy như vậy thất lễ quá." Hoắc Bằng nhíu mày, mở cửa đi ra ngoài.

Chị Lý cũng bĩu môi, thấp giọng nói thầm: "Có mà Hoắc tổng anh ghét tôi thì có, tôi cũng không thèm đi đâu."

Mấy người trong phòng nghe thấy đều nhin không được mà khẽ cười lên.

Sau khi tan ca, trong văn phòng chỉ còn lại một mình Hứa Kha.

Cô đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn xuống con đường tấp nập bên dưới, trong lòng cũng có chút buồn bã.

Khi cô quen biết Lâm Ca cô cũng không hiểu biết nhiều về người nhà của anh. Cho đến khi cô quen biết người thân của anh, thực sự cô rất ngoài ý muốn, nhưng cô đã cố gắng khoan dung nhường nhịn hết mức, muốn đối xử với họ như đối với người nhà của mình. Nhưng tình cảm là thứ không thể có được nếu chỉ có sự cố gắng từ một phía, tất nhiên họ cũng chẳng muốn coi cô như người thân mà đối xử, những lời hôm qua của Lâm Dao giống như rất nhiều chiếc kim nhọn chằm vào lòng cô.

Một bên Lâm Ca rất tốt, một bên em gái anh lại khiến cô thấy không thoải mái, cô chỉ có thể khuyên nhủ chính mình nghỉ ngơi một chút, Lâm Dao rồi cũng sẽ lập gia đình, người nắm tay cô đi tới cuối đời là Lâm Ca.

Đột nhiên, di động trong túi đồ chuông.

Cô cứ tưởng là Lâm Ca, mãi đến khi lấy ra lại phát hiện thì ra là Thẩm Mộ.

Cô nhìn thấy ba chữ kia liền ấn phím từ chối. Điện thoại lại đổ chuông lần nữa, Hứa Kha ấn nút tắt máy.

Cô im lặng ngồi trong văn phòng, một vài chuyện xưa chậm rãi chuyển động dưới đáy lòng, thời gian đã xa lắm rồi, cô đã không còn nhớ nó mang tư vị gì nữa.

Không biết đã bao lâu sau, cô mới mở di động, máy báo có một tin nhắn.

"Anh chờ em ngoài cửa."

Tìm Hứa Kha đập mạnh, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài cửa công ty, nếu anh nói thật, như vậy chút nữa mấy người nhà Lâm Ca đi tới sẽ chạm mặt anh mất.

Quả nhiên, xe anh dừng ở ngoài cửa công ty.

Hứa Kha tiến lên rất nhanh, không chút do dự.

Thẩm Mộ ngồi trong xe, im lặng nhìn cô tới gần, đôi mắt đen thâm thúy vẫn khóa chặt trên người cô.

Hứa Kha đứng trước xe anh, rất bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, "Tôi và Lâm Ca sắp kết hôn rồi."

Cô dừng một chút rồi mới chậm rãi nói tiếp: "Chúc anh sớm tìm được hạnh phúc của mình."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thổ lộ

Thẩm Mộ mở cửa xe, đứng trước mặt cô.

Khoảnh khắc này bầu trời đã chuyển sang màu hoàng hôn, chiếc ô tô màu đen làm nổi bật lên màu trắng của chiếc áo sơ mi của anh, sau lưng là một cảnh hoàng hôn đậm màu, ánh sáng ngọc ngà của ráng chiều, ánh mặt trời muộn màng chiếu vào trong đồng tử anh, sâu thẳm giống như biển sâu tối mịt.

"Ngoài anh ra em không thể lấy bất cứ ai khác." Anh chỉ nói một câu như vậy, giọng nói vững chắc, tự tin, dường như hết thảy mọi thứ trên thế gian đều ở trong lòng bàn tay anh.

Hứa Kha dường như không nghe rõ anh nói gì cả, mắt hơi mở to ra một chút, ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ lớn trên tầng cao nhất của tòa nhà Trường Hoàn, kim đồng hồ chỉ bảy giờ đúng.

Con người khi còn sống sẽ có một vài hình ảnh chỉ cần liếc mắt một cái nhưng cả đời lại khó có thể quên được, bất luận năm tháng tàn khốc thế nào, thế sự thay đổi thế nào hình ảnh đó vẫn mãi lưu lại trong trí nhớ, mãi mãi không phai màu. Rất nhiều năm sau, cô thường nhớ lại khoảnh khắc này, dưới tòa nhà Trường Hoàn lúc 7 giờ đúng, anh đã nói ra một câu này.

Cô thần nhiên mỉm cười, cũng nhìn lại anh, giống như đang cười chính bản thân mình, hoặc là cười cho quá khứ đã qua.

Một chiếc xe taxi chạy tới, cô đưa tay ngăn lại.

Thẩm Mộ run rẩy một chút.

Cô kéo mở cửa xe rồi ngồi vào trong, trong khoảnh khắc đóng cửa xe lại đó, cô nghĩ rằng đây chính là ý trời, khoảng thời gian này, trên con đường này, tối hôm trước cô chờ đến nửa tiếng cũng chẳng có chiếc xe nào đi tới, thế mà tối nay, vào khoảng thời gian khó bắt xe nhất này, lại vừa vặn có một chiếc xe đi tới, mang cô rời khỏi anh.

Ngồi trên xe, cô gọi điện thoại cho Lâm Ca: "Lâm Ca, anh ở trên đường à?"

"Tiểu Kha, anh và mẹ thực ra muốn đến công ty em sớm hơn, nhưng hôm nay kẹt xe ghê quá."

"Em đang ở trên xe rồi, anh đưa mẹ đi thẳng tới Hoàn Vũ đi, không cần tới đón em đâu."

"Ừ."

Hứa Kha ngắt điện thoại, lấy chiếc gương trong túi xách ra, sửa sang lại mái tóc của mình một chút. Cô hôm nay búi tóc, dùng một chiếc trâm khá cũ gài lên. Cô tháo trâm cài tóc xuống, thay vào đó là một chiếc buộc tóc màu đen, biến mái tóc thành kiểu đuôi ngựa bình thường.

Lý Bình Ngọc là một người rất nghiêm túc, không thích những cô gái lơi thôi luộm thuộm, nhưng lại rất không thích yêu những cô gái quá chăm chút cho bản thân. Mỗi lần đi gặp bà, Hứa Kha đều cố gắng biến bản thân thành một cô gái sạch sẽ đơn thuần, đậm chất con gái Phương Đông. Không để lộ phần trang điểm lại phải có vẻ xinh xắn, để đạt được cấp độ này, cô cũng phải tập luyện nhiều lắm mới có thể chắc chắn rằng Lý Bình Ngọc vừa lòng với mình.

Khi mới gặp Lý Bình Ngọc, Hứa Kha thực sự rất yêu quý và kính trọng bà. Vừa nghĩ tới bà còn trẻ như vậy đã thủ tiết, một mình nuôi lớn hai đứa con, Hứa Kha lập tức cảm thấy bà thật kiên cường thật vĩ đại, lại còn nghĩ tới sự gian khổ của mẹ mình, cô rất muốn hiếu kính thật tốt với bà. Nhưng sau khi tiếp xúc được vài lần, cô mới phát hiện ra, Lý Bình Ngọc và mẹ cô, hai người hoàn toàn khác hẳn nhau.

Bà không phải là người xấu, mà là người rất khó ở chung nhà.

Đến Hoàn Vũ, Lâm Ca vẫn chưa tới. Hứa Kha lên căn phòng đã đặt trước ở tầng 2. Đợi khoảng nửa giờ, Lâm Ca, Lâm Dao và Lý Bình Ngọc cùng đi tới.

Hứa Kha vội vàng đứng dậy, mỉm cười chào hỏi, kéo chiếc ghế ra mời Lý Bình Ngọc ngồi vào.

Lý Bình Ngọc cười, liếc mắt đánh giá Hứa Kha một cái, nói: "Đều là người một nhà, không cần thiết phải long trọng như vậy, ăn cơm ở đây đắt lắm phải không?"

"Dì ạ, không đắt."

Lâm Dao vu vơ nói: "Mẹ, chị ấy có tiền, gần đây cổ phiếu mỗi ngày đều tăng lớn, chút tiền cơm ấy có là gì đâu?"

Hứa Kha không nói gì, cũng không thờ dài, có lòng tốt khuyên Lâm Dao mua mã cổ phiếu ấy, nó lại dùng lời như vậy để nói cô, với những người như vậy, thực sự là không còn gì để nói.

Hứa Kha đưa thực đơn cho Lý Bình Ngọc, "Dì, dì thích ăn món gì, dì gọi đi."

Lý Bình Ngọc đưa quyền thực đơn cho con, "Lâm Ca, con gọi đi."

Lâm Ca gọi đồ ăn rồi đưa thực đơn cho người phục vụ. Lý Bình Ngọc vừa định đi qua, hỏi một lượt giá cả của từng món ăn, sau đó gạch chéo vào ba món ăn đắt nhất.

Hứa Kha đang định nói gì đó, Lâm Ca dưới bàn kéo áo cô, ý bảo cô đừng nói gì cả. Hứa Kha chỉ biết im lặng. Cô gọi ba món ăn kia, là 3 món ăn đặc biệt của nơi này, ăn rất ngon. Cô nghĩ Lý Bình Ngọc vẫn ở trên thị trấn, chắc là chưa ăn bao giờ, rất muốn để bà nếm thử.

Nhưng ý tốt của cô đổi lại là lời dạy bảo thâm thúy của Lý Bình Ngọc.

"Tiểu Kha, chúng ta phải tiết kiệm. Thực sự ta chẳng muốn đến đây, Lâm Ca lại rất muốn tới đây cho nên ta mới không muốn phụ ý tốt của các con. Nếu chúng ta ăn uống ở nhà, có thể rẻ hơn ở đây rất nhiều. Số tiền này bị tiêu đi thật phí phạm. Lâm Ca là đàn ông sống ở bên ngoài, con là chủ nhà phải biết tính toán thật kĩ."

Hứa Kha cười gật đầu: "Vâng, con nhớ rồi, sau này cô sẽ sửa ạ."

Lý Bình Ngọc vừa lòng nhìn con gái mình, "Những việc thế này Lâm Dao làm rất tốt, sau này ai cưới nó, thật là có phúc."

Hứa Kha không khỏi nhìn thoáng qua Lâm Dao, khuôn mặt thanh tú, dáng người thon thả, nhưng mãi vẫn không có bạn trai, nguyên nhân thì không cần nói cũng biết. Hứa Kha lúc này cảm thấy thật may mắn, may mắn vì Lâm Ca không bị Lý Bình Ngọc dạy bảo giống như Lâm Dao vậy.

Ăn cơm xong, bốn người đi xe về nhà.

Lâm Dao và Lý Bình Ngọc đóng cửa phòng, không biết ở trong phòng nói gì, một lát sau, cũng gọi Lâm Ca đi vào.

Hứa Kha nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, trong lòng có chút khó chịu, hiển nhiên coi cô là người ngoài. Cô đứng dậy đi vào phòng của mình, mở máy tính ra theo dõi cổ phiếu.

Ba mẹ con họ không biết nói chuyện gì, vậy mà 11 giờ rồi, vẫn chưa có ai đi ra. Hứa Kha không chịu đựng thêm được nữa, ngáp một cái. Cô tắt máy tính, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ngang qua phòng Lâm Dao, dường như nghe được tiếng quát tháo của Lý Bình Ngọc. Đang giáo huấn Lâm Dao hay Lâm Ca đây?

Cô nửa ngồi nửa nằm trên giường, cầm một quyển tạp chí, giờ giờ, không ngờ lại ngủ mất.

Không biết đã qua bao lâu, cô bị Lâm Ca nhẹ nhàng lay dậy.

"Tiểu Kha, đắp chăn đi rồi ngủ tiếp."

Hứa Kha thức dậy mới phát hiện sắc mặt Lâm Ca rất không tốt.

Cô ngồi xuống, hỏi: "Sao vậy?"

Nụ cười Lâm Ca có chút gượng gạo, "Ồ, không sao. Lấy cho anh một cái chăn, anh ra ngủ ngoài sô pha."

Hứa Kha đứng dậy mở cửa tủ quần áo ra, tìm chăn cho anh.

Đột nhiên, Lâm Ca từ sau lưng ôm chặt lấy cô .

Tay anh rất nóng, hai má lại lạnh lẽo. Hô hấp dồn dập, ừng hơi thở phà đều trên gáy cô.

Anh tuy rằng chẳng nói gì, nhưng là nhiệt độ cơ thể anh lại truyền đến một loại thông tin, cô biết anh vẫn luôn nhẫn nhịn, hai má cô không tự chủ được nóng rực lên .

Môi anh dán trên tai cô , thấp giọng nói: "Tiểu Kha, thực ra anh không muốn ngủ ở ghế sô pha đâu."

Ý của anh không cần nói cũng biết, tìm Hứa Kha đập rất nhanh, không biết nếu tiếp theo anh ngủ lại phòng cô thì cô phải làm thế nào?

Không ngờ Lâm Ca lại thở dài, "Mẹ anh là một người rất bảo thủ, anh không muốn để bà nghĩ em làm loại con gái tùy tiện, anh vẫn nên đi ngủ ngoài sô pha thôi."

Những lời này khiến lòng Hứa Kha rất ấm áp, mặc kệ Lý Bình Ngọc và Lâm Dao có thể nào, thì anh vẫn luôn hướng về phía cô, biết bảo vệ cô, vì cô mà lo lắng.

Cô nhẹ nhàng hôn anh một chút, mỉm cười đẩy anh ra, "Mau đi ngủ đi, Liễu Hạ Huệ." (muốn biết thêm về Liễu Hạ Huệ, click vào đây)

Ánh mắt Lâm Ca có chút si mê, "Thực ra, rất nhiều lúc anh không muốn làm quân tử, nhưng nhìn em trong sáng thuần khiết như vậy, anh lại phải nín nhịn."

Sự buồn bã trong lòng Hứa Kha lại dâng lên, trong sáng, thuần khiết.

Lâm Ca ôm chăn ra phòng khách, Hứa Kha đóng cửa lại, trong lòng không biết vì sao đột nhiên lại không yên ổn.

Anh nghĩ cô thuần khiết, trong sáng, vậy ngầm ý là... Cô đứng trước cửa sổ, nhìn chân trời đằng xa, tâm trạng đột nhiên rất nặng nề, không còn một chút cảm giác buồn ngủ nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nơi ở

Còn vẫn còn nhớ rõ năm đó Lâm Ca theo đuổi cô vất vả đến thế nào. Bởi vì cô bị Thẩm Mộ làm tổn thương đột ngột như vậy, lại sâu đến như thế, vết thương động cả vào tim phổi, cả sinh lực cũng bị thương tổn nặng nề. Suốt bốn năm đại học, mãi vẫn không thể hồi phục được, đối diện với bao nhiêu chàng trai theo đuổi tâm cô vừaaxn vững chắc như bàn thạch, cự tuyệt ngay ở ngoài cửa.

Lâm Ca thầm mèn cô bao nhiêu lâu, sau khi công khai mãi mới theo đuổi được cô. Anh đã từng nửa đùa nửa thật kêu khổ: "Trái tim em cứng rắn như đá, anh theo đuổi em sắp một chết rồi."

Cô vẫn nhớ khi đó cô đã nói với anh rằng bởi vì em vẫn còn lưu luyến với một đoạn tình cảm

Lúc ấy anh chỉ nói một câu duy nhất, mỗi người đều có quá khứ. Anh sẽ cho em tương lai.

Chỉ một câu như thế đã đánh mạnh vào đầu óc cô. Anh không hỏi về quá khứ của cô, nhưng lại đồng ý cho cô một tương lai. Cô nghĩ là anh không để tâm, anh hiểu được. Nhưng mãi đến vừa nãy, câu nói kia của anh, lại khiến cô không thể xác định được, từ trước tới nay, cô và anh, thực sự có chung một ý nghĩ sao?

Cô suy nghĩ rất lâu mới đi ngủ, trong lòng cuối cùng lại có một nút thắt.

Sáng sớm hôm sau, sắc mặt của cả Lý Bình Ngọc và Lâm Dao đều không tốt lắm, Lâm Ca cũng im lặng hơn bình thường. Hứa Kha có chút khó hiểu,

thật sự cô không biết ba mẹ con họ đã xảy ra chuyện gì trong căn phòng hôm qua.

Lúc rửa bát, Hứa Kha trong phòng bếp nhỏ giọng hỏi Lâm Ca: "Đi làm sao vậy? Đường như không được vui lắm."

Lâm Ca thờ dãi: "Không sao."

"Có phải. . . . Có phải hôm qua Lâm Dao nói chuyện bức ảnh với dì cho nên bà giận em hay không?"

Lâm Ca vội nói: "Không phải đâu, không liên quan tới em. Em đừng nghĩ nhiều quá."

Hứa Kha nhìn vào đôi mắt anh. Hình như anh cũng không phải đang nói dối, nhưng thần sắc lại có chút buồn phiền, không giống như ánh mặt trời sáng rực ngày thường. Trực giác của Hứa Kha mách bảo, chuyện này, có lẽ có liên quan tới cô, nhưng Lâm Ca lại không chịu nói, mà cô cũng không thể gặng hỏi anh mãi được.

Quay vào trong phòng ngủ, Hứa Kha đưa chi phiếu vào tay Lâm Ca.

"Lâm Ca, mẹ em có cho em mấy vạn, chắc là đủ để mua nhà rồi, tiền này anh cứ cầm đi đã."

Lâm Ca không nhận, nhũn mày không hồn không giận nói: "Tiểu Kha, vì sao em lại không cầm? Chúng ta chẳng lẽ vẫn còn phải phân chia rạch ròi thế sao?"

Những lo lắng của mẹ, Hứa Kha không thể nói thật với anh, đành phải cười nói: "Anh không phải muốn đi tìm việc hay đi phỏng vấn sao, tiền này anh cứ giữ lấy đã, sau này sẽ dùng tới. Bây giờ không khí như thế này anh cũng thấy đấy. Chờ đến lúc anh đi làm, việc nhà em không quản nữa, tất cả anh đều quyết định, anh phải chăm lo cho gia đình chứ?"

Kỳ thật những lời cuối cùng này không phải là tự đáy lòng cô, nhưng một người đàn ông luôn rất coi trọng thể diện, nếu cô cứ cố gắng đảm đương mọi việc, vô hình chung lại làm tổn thương tới lòng tự trọng của Lâm Ca. Cô không đành lòng làm tổn thương anh.

Câu nói cuối cùng kia khiến lòng Lâm Ca dễ chịu hơn rất nhiều. Anh nắm lấy tay Hứa Kha, áy náy nói: "Tiểu Kha, anh nhất định sẽ đối tốt với em, chỉ khó khăn hai năm này thôi. Chờ thêm vài năm nữa, anh nhất định sẽ mua một căn nhà lớn cho em làm bà chủ."

Hứa Kha cười khê nói đùa: "Một căn biệt thự, thực ra em cũng không ghét đâu."

Lâm Ca cười ôm cô, "Ừ, mua biệt thự, ít nhất phải sinh được ba đứa con, bằng không dư nhiều phòng quá."

Lý Bình Ngọc đứng ngoài phòng khách gọi to: "Chúng ta đi thôi. Đừng để muộn quá."

Lâm Ca dạ một tiếng, cùng Hứa Kha đi ra khỏi phòng ngủ.

Bốn người đi xe thẳng tới hội trường của triển lãm bất động sản, nơi đó người ra người vào rất tấp nập. Người người vô cùng náo nhiệt cùng với những mô hình nhà ốc xinh đẹp tinh xảo và cả những cô gái tiếp thị nhà ở nhiệt tình trẻ trung rất dễ lấy được cảm tình của mọi người.

Sắc mặt của Lý Bình Ngọc và Lâm Ca đã dịu đi rất nhiều. Lâm Ca nắm tay Hứa Kha, đi từng chỗ từng chỗ một xem xét kỹ càng.

Mô hình nhà ở xinh đẹp này khiến người ta vô cùng động tâm, nhà ở, dường như ở gần trong gang tấc, có thể chạm tay vào để cảm nhận.

Hứa Kha nắm chặt tay Lâm Ca, tâm trạng vui vẻ, trong biển người mờ mịt có một người gặp nhau mà hiểu được nhau, cùng nắm tay nhau yêu đương nồng nhiệt, loại cảm giác này, ấm áp mà hạnh phúc.

Sau khi cả bốn người đi dạo một vòng xung quanh hội trường triển lãm, liền trực tiếp đi vào khu bán nhà ở tòa nhà Duyệt Quân Thành. Nơi này náo nhiệt vô cùng, bởi vì trong ngày 1 tháng 5 này, chỉ cần là 50 người đầu tiên mua nhà ở tại đây này sẽ có cơ hội được hưởng ưu đãi trang trí nhà lên tới 2 vạn. Ưu đãi này thực sự khiến người ta phải suy nghĩ. Thực ra hôm kia hai người lúc xem tin tức bất động sản và nhà ở, đã đặt mục tiêu lên Duyệt Quân Thành. Tòa nhà này cách khu phố Tâm không tính là quá xa, giao thông dường như cũng rất tiện lợi. Toàn bộ tòa nhà này đều được xây dựng cho những người có thu nhập thấp, giá cả cũng rất hợp lý, tiện nghi cũng rất đầy đủ.

Hứa Kha và Lâm Ca đều đồng ý với căn nhà số 3, hướng Đông, hai phòng ở một phòng làm việc. Lý Bình Ngọc nhìn qua có thấy vừa lòng. Cô gái tiếp thị nhìn thấy Lâm Ca là người đàn ông duy nhất trong số 4 người ở đây cho nên nghĩ anh là chủ nhà, vì thế nhiệt tình giới thiệu nhà ở với Lâm Ca.

Hứa Kha hơi liếc mắt nhìn Lâm Ca. Anh nhả nhẹn trong sáng, cao gầy điển trai, giống hệt một gốc cây mùa xuân.

Kỳ thực cô đã nghĩ thông suốt rồi, bất luận là lấy ai, thì họ đều có người thân của họ. Hơn nữa một cuộc hôn nhân không phải chỉ cần cùng với người đàn ông mình yêu thương, bởi vì sau lưng người đàn ông ấy luôn có gia đình của anh ta. Kể cả không phải là Lâm Ca, đổi lại là người khác, thì cũng không thể chắc chắn rằng mọi thành viên trong gia đình của anh ta đều là người thấu tình đạt lý được.

Hôm nữa dùng tình cảm mà nói, Lý Bình Ngọc cũng không phải người xấu, còn Lâm Dao sau này cũng phải lập gia đình, những mâu thuẫn vụn vặt cũng có thể dễ dàng mà tha thứ, chỉ cần người ở bên cạnh cô có thể cho cô một cuộc sống yên ổn hạnh phúc là được.

Trên thế giới này chẳng có ai hoàn mỹ cả. Cho nên, chỉ có thể chấp nhận.

Căn nhà đó mọi người đều rất vừa lòng, vì thế bàn bạc xong, lập tức quyết định sẽ chọn Duyệt Quân Thành. Cô gái tiếp thị nhắc đi nhắc lại với họ, nhất định phải nhanh chóng làm thủ tục và đặt cọc tiền, thì mới có thể nhận được 2 vạn tiền trang trí nhà cửa. Cơ hội này ngàn năm có một.

Hứa Kha đặt cọc 3 ngàn đồng, được cầm một tấm thẻ khách hàng VIP, dự định sáng mai mới đi tới phòng hành chính làm thủ tục.

Về tới nhà thì đã là 2 giờ chiều, Hứa Kha vốn định đưa mọi người tới khách sạn ăn cơm, nhưng vừa nghĩ tới những lời nói của Lý Bình Ngọc tối hôm qua cho nên cô quyết định về nhà nấu mì.

Chập tối, Lâm Ca và Hứa Kha cùng ra ngoài mua thức ăn, khéo môi anh chàng vẫn cười mỉm, không thể ngấm lại được.

Đi được một đoạn, anh đột nhiên nói: "Dứt khoát, 5 tháng 5 chúng ta đi đăng kí đi."

Hứa Kha có chút bất ngờ với lời nói đột ngột này của anh, cũng có chút bất ngờ vì thời gian anh đưa ra, vì thế kim lòng không được "a" một tiếng dừng bước chân lại.

Anh cười kéo tay cô, "Không đồng ý là anh quỳ xuống đây."

Hứa Kha xì một cái, cúi đầu nói "vâng". Dưới ánh mặt trời, đôi mắt cô càng to tròn hơn, khuôn mặt phẫn hồng, xinh xắn vô cùng.

Trái tim Lâm Ca đập mạnh, nếu không phải đang đi trên đường, thì anh rất muốn ôm cô rồi hôn lên môi cô.

Tối nay, ánh mắt hai người đều rất sáng, mang theo vẻ vui mừng không che giấu được. Lý Bình Ngọc và Lâm Dao biết hai người định 5 tháng 5 đi đăng kí, cũng không hề bất ngờ. Bởi vì tình cảm của hai người từ hồi đó tới giờ cũng rất ổn định, họ đều biết rõ và chẳng nghi ngờ gì nếu hai người quyết định kết hôn.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Kha đột nhiên bị một tiếng đóng cửa rất mạnh đánh thức.

Cô vừa mở mắt ra mới biết, 8 giờ sáng rồi. Cô nhanh chóng xuống giường, mở cửa phòng ra.

Trong phòng khách im ắng, phòng Lâm Dao, cửa mở, bên trong cũng không có ai cả. Ba người này, đã đi ra ngoài ăn sáng rồi sao? Tiếng đóng cửa ban nãy mạnh như vậy, không phải do Lâm Ca gây nên chứ?

Rửa mặt xong, cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Lâm Ca.

Lâm Ca nói rất nhỏ trong điện thoại: "Tiểu Kha, mẹ anh giận dữ anh, muốn về, anh đưa bà đi, buổi chiều sẽ quay về."

Hứa Kha ngẩn ra, bà vì sao đột nhiên lại muốn về?

"Nhưng chúng ta hôm nay còn phải đi kí hợp đồng mà." Hợp đồng mua nhà quan trọng như vậy, nhiều người chứng kiến vẫn yên tâm hơn.

Giọng điệu của Lâm Ca có chút mệt mỏi và bất đắc dĩ, "Để Lâm Dao đi cùng em, nó cũng từng học qua môn pháp luật hợp đồng."

Hứa Kha thật sự không hiểu chuyện Lý Bình Ngọc đột nhiên đi về là có ý gì, ngày hôm qua vẫn tốt như thế, chớp mắt một cái đã muốn đi rồi. Rốt cuộc Lâm Ca chọc giận gì bà? Với con mình mà còn giận dữ như vậy, thật sự rất khó lý giải.

Một lát sau, Lâm Dao về. Vẻ mặt nặng nề, vào cửa cũng chẳng nói năng gì, lập tức đi vào phòng mình.

Hứa Kha cảm thấy thật khó hiểu, nhưng khi ăn sáng, sắc mặt Lâm Dao cũng đã tốt hơn một chút.

Hứa Kha thân thiết nói: "Lâm Dao, nếu em không thích, một mình chị đi cũng được."

Lâm Dao à một tiếng, "Không sao. Em đi với chị."

Hai người tới khu hành chính của tòa nhà Duyệt Quân Thành, bên trong đã có rất nhiều người đứng chờ. Hứa Kha đi vào phòng tài vụ nhìn thoáng qua, đã có rất nhiều người đang đứng xếp hàng làm thủ tục.

Cô gái làm thủ tục hợp đồng tới, hỏi trước: "Thẻ của cô là của Ngân hàng Trung Quốc hay là Ngân hàng Xây dựng Trung Quốc?"

Hứa Kha nghĩ tới Mạc Tiểu Tiểu làm ở Ngân hàng Trung Quốc, liền nói: "Ngân hàng Trung Quốc."

"Ừm, được rồi, tôi qua bên kia lấy hợp đồng cho cô điền trước. Lát nữa mới giao tiền. Cô muốn đưa tiền mặt hay quẹt thẻ?"

"Quẹt thẻ."

"Ừm, được."

Ba người ngồi trên ghế sofa, Hứa Kha nhìn kỹ hợp đồng một lần. Lâm Dao cũng đón lấy nhìn kỹ một lần.

Cô gái làm thủ tục nói: "Ha ha, thực ra không phải xem quá kĩ đâu , hợp đồng chỉ là hình thức thôi."

Một lát sau, nhân viên của Ngân Hàng Trung Quốc tới đây đưa thêm một tờ hợp đồng nữa.

Hứa Kha cẩn thận điền vào trong hợp đồng vài mục. Sau đó đi tới phòng tài vụ giao tiền.

Số người mang tiền mặt rất ít, cho nên, người xếp hàng chờ quẹt thẻ rất nhiều.

Hứa Kha đợi một lát, đột nhiên di động đổ chuông. Cô lấy điện thoại ra, nhìn thấy một số điện thoại lạ. Nhưng nhìn mã vùng lại thấy giống ở tỉnh L nhà cô .

Cô nhận điện, trong phút chốc sắc mặt đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Không nơi nương tựa

Ngắt điện thoại, bàn tay Hứa Kha có chút run rẩy.

Cô xếp gọn mấy tờ hợp đồng lại, cả giấy tờ và thẻ ngân hàng đưa cho Lâm Dao.

"Chị bây giờ phải về tỉnh L ngay. Mật mã thẻ ngân hàng là 821125."

Lâm Dao ngạc nhiên nhìn Hứa Kha, "Bây giờ chị phải về tỉnh L ư?"

"Ừ, chị phải đi ngay bây giờ. Xong việc rồi , em đem hợp đồng về cất cẩn thận đi nhé."

Hứa Kha vội vàng dặn dò xong, nhanh chóng đi ra khỏi tòa nhà. Đứng ở đầu đường, người đến kẻ đi tấp nập, dưới ánh mặt trời gay gắt của tháng năm, thể mà cơ thể cô lại run lên từng đợt.

Người yêu thương cô nhất trên thế giới này, người thân duy nhất của cô, bây giờ đang ở trong bệnh viện không rõ sống chết thế nào.

Sự sợ hãi trong lòng cô đã lên tới cực hạn. Thành phố lớn như vậy, trong biển người mênh mông, cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến thế, lòng cô hiu quạnh như giống như một ngọn cỏ cô đơn giữa dòng nước xiết, một mình chống đỡ mọi chuyện, không có bất cứ một nơi nào có thể nương tựa.

Cô đón một chiếc taxi, sau khi ngồi lên, lái xe vừa nghe cô muốn đi ra ngoại ô đã có vẻ không bằng lòng cho lắm.

Hứa Kha đưa ra 500 ngàn, vội vàng khẩn cầu nói: "Bác ơi, giúp cháu chút đi, cháu có việc gấp phải về ngay. Phiền bác đi nhanh một chút."

Tài xế cầm tiền, xe đi trên đường về tỉnh L.

Ngồi trên xe, lòng cô vẫn sợ hãi không ngừng, tất cả mọi loại khả năng cứ quay vòng vòng trong đầu, tra tấn cô từng giờ từng phút, khoảnh khắc này cô cảm thấy mình yếu đuối đến mức sắp đứt dây thần kinh rồi.

Tim của Thiệu Nhất Bình không khỏe, rất lâu trước kia Hứa Kha đã từng nghe cha cô đề cập tới việc này, năm đó bác sĩ đề nghị bà không nên mang thai, nhưng bà lại mạo hiểm đẻ sinh cô ra, sau khi sinh con xong, bà phải ở lại bệnh viện tận 2 tháng. Mấy năm gần đây, điều Hứa Kha lo lắng nhất chính là sức khỏe của bà. Bây giờ cô thậm chí cầu nguyện trăm ngàn lần trái tim bà đừng phát bệnh nữa, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay đã chảy ròng ròng.

Cô ngồi trên taxi, tâm tư rối loạn, đột nhiên cô lại nghĩ tới, bệnh này của mẹ cô rất cần tiền hơn nữa còn là một số tiền rất lớn. Vừa rồi bị dọa tới mức quỳnh quáng cả lên, thể mà lại không nghĩ tới chuyện này, cô lập tức lấy di động ra gọi cho Lâm Dao.

"Lâm Dao, tạm thời không mua nhà nữa ."

"Sao?"

"Mẹ chị bị bệnh, việc nhà cửa nói sau, bây giờ thì chưa mua được."

"Không được đâu, tiền đã đưa rồi mà."

Hứa Kha ngần ra, sao lại có thể nhanh như thế? Xem vừa cô còn thấy có bao nhiêu người xếp hàng mà, ít nhất cũng phải nửa giờ mới có thể tới lượt chứ. Suy nghĩ của cô lúc này còn đang đặt ở phòng bệnh kia, rối loạn ngắt điện thoại, hận không thể mọc ra hai cánh để bay nhanh về đó.

Xe đi rất nhanh, một giờ sau, xe đã dừng lại ở bệnh viện nhân dân tỉnh L.

Hứa Kha chạy nhanh lên phòng cấp cứu trên tầng 2.

Di Mạnh hàng xóm đang ngồi ở bên ngoài, vừa thấy Hứa Kha đã chạy nhanh tới nắm chặt lấy tay cô.

"Con bé này, cuối cùng con cũng về rồi. Chú Lý của con cũng không có ở nhà, một mình đi ở đây sợ hãi quá."

Mất Hứa Kha ngán ngán nước, hỏi: "Di Mạnh, mẹ con thế nào rồi?"

"Đã vào được nửa tiếng rồi, bác sĩ vẫn chưa thấy ra."

Một giọt nước mắt của Hứa Kha không nhịn được liều mạng chảy xuống.

Di Mạnh vỗ vào mu bàn tay cô, "Con đừng lo lắng quá, mẹ con hiền lành tốt bụng như thế, ông trời nhất định sẽ phù hộ cho bà ấy."

Hứa Kha nghẹn ngào, "Di Mạnh, cảm ơn dì."

"Nói gì vậy, đều là hàng xóm già bao nhiêu năm trời rồi. Hôm nay có một người khách nào đó đến nhà con. Dì đi xuống vườn hái rau, thuận tiện cắt hai cây tỏi tây và ít rau cho mẹ con đãi khách, không ngờ, lúc vào đã thấy mẹ con ngất trên ghế rồi."

"Khác nào ạ?" Hứa Kha rất không hiểu, hai người nhà cô thực ra không có bà con thân thích gì cả, bình thường rất ít khi có khách tới nhà.

"Dì không biết, trước kia chưa thấy bao giờ, đi xe BMW, có tài xế riêng, là một người phụ nữ phong cách rất phương tây."

Lòng Hứa Kha cả kinh, lập tức nghĩ tới một người.

"Bà ấy có phải chồng gây không ạ?"

"Gây hả? Dì không để ý lắm, hình như bước chân không được như người bình thường."

Hứa Kha lập tức đã hiểu ra. Một cảm xúc tức giận lập tức vọt lên trong lòng. Đã nhiều năm như vậy rồi, Thẩm Tiểu Sơn đã qua đời từ lâu rồi, Lê Cảnh Hoa chẳng lẽ vẫn chưa thể từ bỏ, phải đuổi tận giết tuyệt sao?

Ai cũng có thể tổn thương cô, nhưng nhất quyết không thể tổn thương mẹ cô. Giận dữ sinh dừng cảm, cô lấy di động ra bấm số của Thẩm Mộ.

Điện thoại vừa được nối, Hứa Kha đã nói ngay: "Thẩm Mộ, mẹ anh quá đáng quá đấy! Bà ấy rốt cuộc định làm trò gì? Chẳng lẽ phải ép mẹ tôi tới chết mới hả giận sao?"

Hứa Kha không thể áp chế được sự phẫn nộ của bản thân, từ trước đến nay cô vẫn luôn không thích lời chuyện cũ ra nói, nhưng đến hôm nay thì cô không thể nhịn được nữa, nói vài lời tự trong đáy lòng mình: "Chuyện của thế hệ trước, tôi vốn chẳng có tư cách gì mà bình luận cả. Nhưng chẳng lẽ mẹ anh năm đó không có lỗi sao? Chú Thẩm bị ung thư dạ dày nằm viện ba tháng, bà đem tất cả mọi chuyện giao hết lại cho y tá bác sĩ, từ đầu tới cuối chỉ từ nước ngoài về đúng một lần. Bà đã làm đủ trách nhiệm của một người vợ chưa? Bà ấy có chăm sóc chú Thẩm được một ngày sao? Bà ấy ngoài bỏ tiền ra thì còn bỏ ra chút tâm sức gì không? Bà ấy có tư cách gì mà trách cứ người khác?"

Vừa nói xong, nước mắt Hứa Kha chảy xuống, vừa nghĩ tới cảnh mẹ mình bị Lê Cảnh Hoa làm cho tức giận đến mức bệnh cũ tái phát, cô lại cảm thấy thật khó chịu.

Thẩm Mộ trong điện thoại dường như chẳng biết gì, vội hỏi: "Mẹ em sao vậy?"

Hứa Kha không trả lời, chỉ nói: "Số điện thoại mẹ anh là bao nhiêu, tôi muốn nói chuyện với bà ấy."

Thẩm Mộ vội hỏi: "Rốt cục là mẹ em xảy ra chuyện gì rồi? Em bây giờ đang ở đâu?"

Hứa Kha thấy anh không chịu nói số điện thoại của Lê Cảnh Hoa cho cô lập tức không muốn nói nhiều với anh nữa, ngắt điện thoại.

Một ngày hôm nay cô cảm giác như bao năm đã trôi qua, cuối cùng cũng có một vị bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi đi từ phòng ra.

"Ai là người nhà?"

Hứa Kha lập tức đứng lên, "Tôi là con gái của bệnh nhân."

"Cô tới đây."

Hứa Kha theo ông đi vào một văn phòng. Bác sĩ đầu tiên hỏi qua về lịch sử căn bệnh và một vài vấn đề khác, sau đó nói với Hứa Kha về bệnh tình của

Thiệu Nhất Bình, cuối cùng nói: "Nơi này thiết bị và kỹ thuật không thể đảm bảo, chờ thêm vài ngày nữa bệnh tình ổn định rồi, tốt nhất nên chuyển đến tuyến trên làm phẫu thuật tim bắc cầu."

Hứa Kha không yên tâm hỏi: "Có rủi ro không?"

"Tất nhiên là có những rủi ro. Đầu tiên là rủi ro của việc gây tê, sức chịu đựng của mỗi người đối với thuốc tê rất khác nhau, để phẫu thuật được thì phải làm cho trái tim không đập nữa, không thể phủ nhận sẽ có những tình huống bất ngờ xảy ra. Còn có, lượng máu truyền vào vấn đề là phải hút hết những máu cũ ra sau đó truyền lượng máu mới vào mạch máu, nếu ngoài ý muốn, mạch máu sẽ vỡ ra gây xuất huyết ở nhiều nơi. Mọi thứ đều có thể rất nguy hiểm, bác sĩ chúng tôi có trách nhiệm phải báo cho người nhà biết để mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Hứa Kha nghe xong hồn bay phách tán, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

"Tất nhiên, tất cả những cái đó chỉ là rủi ro có thể xảy ra cho nên phải nói cho cô biết. Nhưng nhìn những bệnh nhân đã phẫu thuật trước đây, hiệu quả đạt được cũng rất tốt, kĩ thuật phẫu thuật đó bây giờ đã tiến tiến hơn nhiều rồi. Tôi đề nghị nên phẫu thuật, bằng không lúc nào tính mạng của bệnh nhân cũng bị đe dọa."

Hứa Kha thoáng yên tâm, một lát sau mới hỏi: "Chi phí phẫu thuật khoảng bao nhiêu?"

"Chắc chưa tới 10 vạn."

Hứa Kha tính toán trong lòng, số tiền Thiệu Nhất Bình đưa cho cô và cả số tiền cô tiết kiệm được đều chuyển hết vào tấm thẻ ngân hàng cô dùng để chơi chứng khoán kia, lúc này số tiền cô cầm trong tay thực sự cũng chẳng có bao nhiêu. Cuộc đời chính là muốn trêu đùa con người như vậy. Gấp gáp thế này tìm ở đâu được 10 vạn đây?

Lúc này, cô đột nhiên nghĩ tới một người, do dự một lát cuối cùng cô vẫn gửi một tin nhắn vào số điện thoại của người ấy.

"Tiểu Tiểu, mẹ tớ phải phẫu thuật cần gấp 10 vạn. Tớ sẽ trả cho cậu sau."

Đây là lần đầu tiên trong đời cô đi vay tiền, còn vay một số tiền nhiều như vậy, trong lòng Hứa Kha vô cùng khó chịu không thoải mái. Bên miệng mẹ cô thường có một câu là: anh em thân thiết, tiền bạc rõ ràng. Trên thế giới này có mấy cái tình thân thể mà bởi vì tiền bạc mà thay đổi hương vị, vì thế cho nên cô không muốn có dây dưa tiền bạc với người bạn thân duy nhất của mình.

Nhưng, tất cả những nguyên tắc lúc gặp phải vấn đề gì đó thì đều phải trải qua thử thách. Hoặc là kiên trì, hoặc là bỏ qua.

Mạc Tiểu Tiểu rất nhanh gọi lại cho cô.

"Hứa Kha, di làm sao vậy? Bệnh gì?"

"Cần làm phẫu thuật tim bắc cầu."

"Ừm, đừng lo, tớ chuyển tiền ngay cho cậu đây. Đứng rồi, chuyển đến bệnh viện của Trương Phi đi, có người quen sẽ dễ dàng hơn."

Hứa Kha trong lòng có một dòng nước nóng chảy qua thật ấm áp, cổ họng nghẹn ứ nói: "Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu."

"Cậu coi tớ là người ngoài sao, ghét quá. Gửi cho tớ số tài khoản nhanh nhé."

Hứa Kha gửi số tài khoản của Thiệu Nhất Bình qua đó. Lúc này, Thiệu Nhất Bình đã được đưa vào phòng theo dõi, trên người bà cắm rất nhiều dây dợ và bình truyền nước, còn phải đeo bình oxy. Nước mắt của Hứa Kha lúc này lại tiếp tục chảy.

Trong suy nghĩ của cô, mẹ cô luôn là người rất kiên cường bây giờ lại phải nằm trên giường bệnh, nhỏ bé suy nhược như thế, trong tim phổi Hứa Kha đều là buồn bã đau đớn. Một vài chuyện mới xảy ra gần đây hiện lên trong đầu cô, lòng cô vừa chao xốt vừa vui vẻ, vừa hạnh phúc lại vừa bi thương.

Giờ phút này cô mới cảm nhận được bản thân mình có bao nhiêu cô đơn bất lực, gánh nặng kinh tế và tâm lý sợ hãi cả hai đều đặt trên vai cô, trong giây lát làm cô cảm thấy thật nặng nề. Phía sau cô, không có một ai có thể để cô dựa vào.

Rất lâu sau, điện thoại cô đổ chuông, là điện thoại của Lâm Ca. Giọng điệu anh rất vội vàng: "Tiểu Kha, mẹ em sao vậy? Em đang ở đâu thế?"

Hứa Kha thấp giọng nói: "Mẹ em bệnh tim tái phát em ở trong bệnh viện tỉnh L."

"Anh qua đó ngay nhé."

"Trước mắt anh đừng tới đây, anh gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu đi, bạn trai cô ấy là bác sĩ, bảo anh ấy sắp xếp giúp em một chút chuyện ở bệnh viện, hai ngày nữa em sẽ chuyển mẹ qua bệnh viện đó."

Lâm Ca đại khái hỏi thêm một chút về bệnh tình của bà, nói thêm: "Được. Tiểu Kha em đừng lo lắng quá, anh bây giờ đi liên lạc với Mạc Tiểu Tiểu, ngày mai sẽ qua chỗ em."

"Vâng, được rồi."

Hứa Kha ngơ ngác ngồi trên ghế, lâm vào trạng thái ký vừa tỉnh táo lại vừa chết lặng, ngốc nghếch.

Đột nhiên, vài tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hứa Kha giật mình, đứng dậy mở cửa phòng ra.

Thẩm Mộ đứng ở trước mặt cô, mặc một bộ tây trang rất lịch sự, chắc là họp xong rồi chạy tới đây luôn, có vẻ rất vội vã.

Cô tuyệt đối không ngờ tới, giờ phút này, anh sẽ đến. Trong lúc nhất thời giật mình một cái, giật mình tỉnh mộng.

"Đi sao rồi?"

"Anh tới làm gì?"

Hai người dường như mở miệng cùng một lúc.

Hứa Kha thần sắc lãnh đạm, mang theo vẻ mệt mỏi không thể che giấu. Cô thực sự rất mệt mỏi, với anh, với mẹ anh, nếu có thể, cô rất muốn rời khỏi đây, cao chạy xa bay, không gặp lại họ nữa.

Ánh mắt Thẩm Mộ trầm tĩnh không sóng gió, yên lặng nhìn cô, chỉ thở dài: "Tiểu Kha, anh đã hỏi mẹ anh rồi mọi chuyện không giống như em nghĩ đâu."

Hứa Kha hỏi lại: "Vậy thì thế nào? Sau khi mẹ anh tới, mẹ tôi lập tức phát bệnh."

Cô không biết Lê Cảnh Hoa đột nhiên tới thăm hỏi là có mục đích gì, nhưng cô biết bà ta chính là nguyên nhân khiến mẹ cô phát bệnh.

Thẩm Mộ mím môi, "Tiểu Kha, không tin thì chờ lúc mẹ em tỉnh lại, em hỏi thẳng bà ấy."

Hứa Kha không muốn nói nhiều, quay đầu đi tới đoạn quẹo ở hành lang.

Thẩm Mộ im lặng đi theo sau cô, trong bệnh viện đặc sệt toàn mùi thuốc sát trùng khiến người ta cảm thấy thật khó thở và nặng nề.

Một cơn mưa mùa hè chợt đến, tí tách tí tách, giống như một tiếng đàn từ xa vang vọng về nơi này.

Cô yên lặng đứng trên hành lang, cơn gió đột nhiên thổi tới, mang theo sự mát mẻ của cơn mưa. Đột nhiên, trên vai cô có một chiếc áo khoác choàng lên.

Cô từ trong im lặng tỉnh lại, bàn tay kéo chiếc áo xuống, đưa lại về tay anh.

"Thẩm Mộ, tôi và Lâm Ca mừng 5 sẽ kết hôn. Anh và mẹ anh, mong rằng chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Giảng hòa

Anh ngoảnh mặt làm ngo, mi tâm nhíu chặt tạo thành một loại sát phạt quyết tuyệt, không chút do dự nói, "Trên thế giới này, chỉ có một khả năng có thể để anh buông tay em, nhưng khả năng kia thì lại không tồn tại." (nhớ rõ câu này nha cả nhà)

Lòng cô chấn động, không kim được nâng mắt lên nhìn anh, là khả năng nào?

Anh bình tĩnh nhìn cô, "Sáu năm trước, không phải anh trả thù em, mà là " anh dừng lại một chút "Thực sự thích em."

Cô quay lại, nhìn cây ngô đồng đứng trong mưa. Những lời này, đã muộn mất 6 năm rồi, đến tận bây giờ khi hận thù và trách móc đã chậm chạp biến mất còn lời của anh lại mang về tang thương và bất đắc dĩ, nhưng khi đi vào trong tai cô, lại giống như một câu chuyện cũ của người dung, đã xa lắm rồi.

Không đáp lời, cũng không thể nào quay lại nữa cô lựa chọn trầm mặc. Trời sắp tối rồi, sắc trời dần dần cũng tối đi, mưa thì vẫn cứ rơi, buồn thương dường như hiện rõ trong đầu cô.

Đúng lúc này, y tá đẩy cửa ra, thấp giọng nói: "Bệnh nhân tỉnh rồi."

Hứa Kha và Thẩm Mộ cùng lúc xoay người.

Hứa Kha bước nhanh vào phòng bệnh, đang định đóng cửa lại, Thẩm Mộ đã đi sát ngay sau cô.

Thân hình anh cao lớn, Thiệu Nhất Bình nằm trên giường liếc mắt một cái đã nhìn thấy anh, rõ ràng lấp bắp sợ hãi.

Hứa Kha căng thẳng nhìn sắc mặt của mẹ, rất sợ bà giận dữ hoặc xúc động quá, điều cô sợ nhất bây giờ chính là để bà xúc động quá mức. Nhưng sắc mặt Thiệu Nhất Bình không giống như trong tưởng tượng của cô, bà chỉ hơi giật giật ngón tay, thờ nhẹ: "Thẩm Mộ."

Thẩm Mộ xoải bước đi đến trước giường bà, khom người xuống, cầm tay bà.

"Di Thiệu."

Một giọt nước mắt chợt từ trong đáy mắt Thiệu Nhất Bình rơi xuống khiến lòng Hứa Kha bỗng nhiên sợ hãi! Cô đối với phản ứng của mẹ vô cùng bất ngờ, cô cứ tưởng rằng bà không muốn nhìn thấy anh nữa. Tuy rằng năm đó, Thẩm Mộ với Thiệu Nhất Bình không hề bất kính hay vô lễ gì, nhưng anh làm cô tổn thương, Thiệu Nhất Bình từng rất buồn và rất tức giận.

Nhưng bây giờ, bà lại bình tĩnh mà gọi anh như thế, lẽ nào rơi lệ sau đó còn nói khẽ với anh một câu. "Nói cho mẹ con, bệnh của di rất nặng, di muốn gặp bà ấy."

Hứa Kha lại tiếp tục sợ hãi, vội hỏi: "Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, không thể để kích động."

Cô thực sự không thể nghĩ ra rốt cục mẹ cô hôm nay làm sao vậy. Chẳng lẽ bệnh của tái phát không phải vì Lê Cảnh Hoa đột nhiên đến? Chẳng lẽ không phải do bà ta kích thích sao? Vì sao còn muốn gặp bà ta nữa?

Thiệu Nhất Bình hữu tâm vô lực cong cong khóe miệng, "Không sao. Nói với bà ấy, thời gian của di không còn nhiều nữa, rất muốn gặp."

Mũi Hứa Kha chua xót, "Mẹ! Mẹ nói bây bạ gì đó, mẹ chỉ cần phẫu thuật thì sẽ không sao nữa cả."

"Vâng." Thẩm Mộ đứng dậy đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

"Mẹ, bà ấy đối xử với mẹ như vậy còn chưa đủ ư?" Thừa dịp Thẩm Mộ không ở đây, Hứa Kha lập tức nhỏ giọng hỏi.

Thiệu Nhất Bình thấp giọng nói: "Không phải."

Hứa Kha hồi hận, âm thầm hối hận đáng lẽ mình không nên gọi cuộc điện thoại kia cho Thẩm Mộ.

Một lát sau, Thẩm Mộ quay lại phòng bệnh, "Di Thiệu, mẹ con nói bà sẽ tới ngay."

Thiệu Nhất Bình ừ một tiếng, nói với Hứa Kha: "Tiểu Kha, còn đi về nhà, lấy cho mẹ vài bộ quần áo."

"Mẹ, con muốn ở đây với mẹ."

"Đi đi, Thẩm Mộ ở đây được rồi."

Hứa Kha thực sự không thể tin vào tai mình, sau khi mẹ cô tỉnh lại dường như biến thành một người khác.

"Đi đi."

Trực giác của Hứa Kha báo cho cô biết mẹ cô có lẽ muốn đuổi cô đi để cùng Thẩm Mộ tâm sự. Bởi vì bà mặc quần áo của bệnh nhân cho nên đâu cần về lấy quần áo. Trong lòng cô không biết đang có tư vị gì, nhưng lại không thể hỏi rõ, bệnh tình của mẹ cô bây giờ, tất nhiên cô phải ngoan ngoãn nghe lời bà. Cô đành phải đi ra cửa.

Đi được vài bước, cô vẫn cảm thấy lo lắng, lập tức quay lại đi tới cửa phòng bệnh, đẩy ra, đã thấy quả nhiên là Thiệu Nhất Bình đang thăm thì nói chuyện với Thẩm Mộ, nhưng vừa nhìn thấy cô bước vào, lại lập tức không nói nữa.

Lòng Hứa Kha chau xót, con mới là con gái ruột của mẹ mà, mẹ bị bệnh, con lo lắng tới mức muốn chết muốn sống, bây giờ mẹ tỉnh lại, không biết lòng con thương mẹ, muốn ở bên mẹ, mẹ lại đuổi con đi, muốn nói chuyện với anh ta, cái này, quá đáng quá.

Tính giận dữ trẻ con đó, cô làm sao có thể nói ra miệng, đành phải cầm lấy túi xách trên bàn, oan ức đi ra cửa nhanh chóng về nhà.

20 phút sau, cô vội vã quay lại, thấy mẹ mình bình yên vô sự nằm ở đây, lúc đó mới yên tâm.

Thiệu Nhất Bình thấy cô bước vào, lập tức hữu tâm vô lực hỏi: "Thẩm Mộ nói con sắp kết hôn? Tại sao con không nói cho mẹ biết?"

Hứa Kha ngần ra, nhìn thoáng qua Thẩm Mộ. Nah nhủ mảy một cái, quay đầu đi, đứng bên cạnh chỉ nhìn thấy anh hơi cong cong khóe môi lên. Hứa Kha bất mãn lườm anh một cái, người đàn ông lời nói ác độc không ngờ giờ lại biến thành người đàn ông lưỡi dài. (hay chúng ta có thể gọi là chim lợn)

Hứa Kha đành phải thấp giọng nói: "Mẹ, tạm thời thì không." Kỳ thật câu nói ở chỗ quẹo hành lang ban nãy kia bất quá chỉ là muốn để anh ta chết tâm mà thôi, mẹ cô bệnh nặng như vậy, cô cần bản là chẳng có tâm tư nào nói tới chuyện kết hôn.

Thẩm Mộ quay đầu, nghiêm mặt nói: "Em vừa rồi còn bảo mừng 5 còn gì."

Hứa Kha hoành hấn lườm anh một cái nữa, yên lặng cắn răng.

Thiệu Nhất Bình có vẻ hơi mệt, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hứa Kha nhìn thoáng qua Thẩm Mộ, thấp giọng nói: "Sao anh vẫn chưa đi?"

Thẩm Mộ thấp giọng nói: "Ở đây với em."

Cô quả quyết nói: "Không cần."

"Cần." Anh càng dùng ngữ khí quả quyết hơn.

Hứa Kha nhủ mảy, không muốn tranh cãi với anh, yên lặng ngồi bên giường Thiệu Nhất Bình. Thiệu Nhất Bình yếu ớt mà tiêu tụy, im lặng nằm đó, không biết có ngủ được hay không.

Nửa giờ sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Lòng Hứa Kha cả kinh, là Lê Cảnh Hoa đến đây sao?

Thiệu Nhất Bình nghe thấy tiếng gõ cửa đột nhiên mở mắt, thần thái kì lạ chợt xuất hiện trong mắt bà.

Thẩm Mộ đứng dậy đi mở cửa. Hứa Kha nhìn về phía cửa, không nén được bắt đầu căng thẳng.

Lê Cảnh Hoa đi đến, phía sau lưng bà, còn có một chàng trai cao gầy anh tuấn. Anh ta có lẽ khoảng 25,26 tuổi, một đôi mắt sáng rực, đôi mi dày xinh đẹp, toàn thân sáng rực như ánh mặt trời.

Đầu tiên ánh mắt của Lê Cảnh Hoa dừng ở trên người Hứa Kha, nhưng không hề giống với năm đó, không mang theo lửa giận bùng bùng. Đó là một ánh mắt rất khó miêu tả, Hứa Kha không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy mình bị người khác nhìn đến mức chẳng thể tự tin nổi.

Tình huống thế này, cô nhất thời không biết phải đối phó như thế nào, trong lòng tràn đầy nghi hoặc và không yên tâm. Cô thật sự không thể lý giải tại sao mẹ cô sau khi tỉnh lại lại có ý nghĩ muốn gặp bà ta.

Thẩm Mộ dìu Lê Cảnh Hoa đi đến trước mặt Thiệu Nhất Bình.

Hứa Kha khẩn trương nắm chặt bàn tay, rất sợ Lê Cảnh Hoa nói năng lỗ mồm, kích thích mẹ cô.

Nhưng cô lại không thể ngờ rằng, Lê Cảnh Hoa chỉ thấp giọng nói một câu: "Tôi không biết bà bị bệnh tim."

Khẩu khí của bà cực kì bình thản, quả thực cách biệt một trời so với ngạo khí ngất trời trước đây.

Thiệu Nhất Bình yếu ớt nói: "Nhiều năm nay rồi."

Lê Cảnh Hoa gật gù đầu: "Bà phải bảo trọng nhé. Đây là, Doãn Văn Thừa."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Anh rể

Doãn Văn Thừa khom người xuống, nắm lấy tay Thiệu Nhất Bình, rất lễ phép nói: "Di Thiệu, mẹ cháu nói đi là ân nhân của nhà chúng cháu cho nên bảo cháu thay mẹ tới đây chăm sóc đi."

Giọng nói của anh vô cùng trong sáng dễ nghe, tuy là người lạ gặp mặt lần đầu tiên nhưng hoàn toàn không có cảm giác mới lạ, khẩu khí thân thiết mà chân thành.

Thiệu Nhất Bình chăm chú nhìn Doãn Văn Thừa, cũng chẳng nói một chữ nào nhưng Hứa Kha lại phát hiện ra một điều kì lạ, trong mắt bà tất cả chỉ có nước mắt.

Hứa Kha sợ hãi bước lên phía trước, lau nước mắt trong mắt bà đi, vội hỏi: "Mẹ, mẹ làm sao thế?"

Thiệu Nhất Bình nhắm hai mắt lại, dường như đang dùng hết sức lực để áp chế cảm xúc của bản thân, nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra từ khóe mắt.

Hứa Kha vội vã thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ đừng kích động."

Lê Cảnh Hoa quay đầu, nói với Thẩm Mộ "Văn Thừa còn chưa ăn cơm, con dẫn nó và Tiểu Kha, đi ăn cơm trước đi, mẹ và dì Thiệu của con có chút lời muốn nói."

Lúc hai chữ "Tiểu Kha" từ trong miệng Lê Cảnh Hoa thoát ra, Hứa Kha không để ý nét mặt của bà nhưng trong lòng cũng có một cảm xúc khác thường. Chưa bao giờ cô nghĩ tới sẽ có một ngày, bà sẽ gọi cô như thế.

Hứa Kha nắm tay Thiệu Nhất Bình, thấp giọng nói: "Con chưa đói."

Thiệu Nhất Bình mở to mắt, "Đi đi."

Trong lòng Hứa Kha vừa lo lắng vừa nghi ngờ, rốt cục mẹ cô có chuyện gì muốn nói với Lê Cảnh Hoa? Có thể bị kích động lần nữa hay không? Nhưng nhìn về mặt và thần thái lúc này của Lê Cảnh Hoa có vẻ bà ta không muốn phát sinh thêm sự tranh giành hay muốn gây hấn gì cả, bà bình tĩnh và lý trí đến kì lạ, thậm chí còn rất lịch sự.

Thiệu Nhất Bình thấy cô không động đậy gì, liền hơi gật gật, ý tứ là bảo cô hãy yên tâm đi.

"Dì Thiệu, lát nữa cháu sẽ quay lại đây. Dì và dì Lê cứ từ từ nói chuyện." Doãn Văn Thừa đã muốn đứng lên.

Anh quay đầu mỉm cười với Hứa Kha, đồng tử đen láy mà sáng ngời ánh mắt không chớp mắt cứ nhìn mãi vào khuôn mặt cô, ánh mắt sáng chói, không chút nào che giấu ý tán thưởng.

Hứa Kha chưa bao giờ bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, trừ Thẩm Mộ.

Cô có chút mất tự nhiên, cúi đầu cầm túi xách đi ra khỏi phòng bệnh. Rốt cục anh ta là người thế nào, vì sao mẹ cô nhìn thấy anh ta lại kích động như thế? Mẹ cô chỉ nói muốn gặp Lê Cảnh Hoa, Lê Cảnh Hoa vì sao lại mang theo người này tới đây?

Phía sau có một tiếng bước chân trầm ổn, không nhanh không chậm. Đó là tiếng bước chân của Thẩm Mộ, năm đó, phòng cô ở ngay sát vách phòng anh, vô số đêm cô đã nghe thấy tiếng bước chân này bước đi trên hành lang, dường như đó là âm thanh hay nhất trong đêm tối.

Cô đi ra khỏi bệnh viện, tùy ý tìm một quán ăn nhỏ ven đường ngoài cửa bệnh viện, ngồi xuống. Buổi tối tháng năm, thời tiết vừa vặn, không nóng không lạnh, không khí trong quán cũng rất tốt.

Doãn Văn Thừa liếc mắt đánh giá xung quanh một chút, nói với Thẩm Mộ: "Anh rể, nơi như này mà anh cũng vào được ư? Em nhớ anh có tính thích sạch sẽ mà."

Hứa Kha đột nhiên ngẩng ra, anh rể ư?

Thẩm Mộ nhanh chóng nhìn lướt qua Hứa Kha, nhún mày với Doãn Văn Thừa "Cái miệng của cậu sao vẫn không sửa đi?"

Doãn Văn Thừa ha ha cười: "Quen rồi."

Hứa Kha nhìn Thẩm Mộ.

Sắc mặt anh có vẻ hơi mất tự nhiên, giải thích với Hứa Kha: "Nó là em trai của Chương Uyển Nhược."

Trái tim Hứa Kha nhảy dựng lên, không thể không hỏi: "Vậy cậu tại sao lại họ Doãn?"

Doãn Văn Thừa bất mãn bĩu môi nói: "À, nhà chúng tôi có truyền thống là con gái thì theo họ mẹ, chỉ có con trai mới theo họ cha thôi."

"Vì sao?"

"Bởi vì ông nội tôi cho rằng, con gái sớm muộn gì cũng là của người khác, họ gì không quan trọng."

Thời đại này mà vẫn còn những người có tư tưởng buồn cười như thế sao. Hứa Kha không nói gì, một lát sau mới hỏi: "Mẹ cậu sao lại quen biết mẹ tôi?"

"Tôi cũng không rõ lắm, mẹ tôi gọi điện bảo tôi phải chăm sóc dì Thiệu thật tốt. Chờ Dì Thiệu khỏi bệnh rồi cậu hỏi lại bà ấy xem."

Hứa Kha tùy ý gọi một bát mì, tâm tư hoảng loạn ngồi xuống.

Thẩm Mộ đi tới rót một bát nước sôi, nhúng đôi đũa của Hứa Kha vào đó đưa cho cô.

Doãn Văn Thừa cười lấy một đôi đũa, "Anh rẻ nhúng giùm em với."

Thẩm Mộ liếc nhìn anh ta một cái, không mặn không nhạt tỏ vẻ bất mãn, "Ai bảo cậu gọi tôi là anh rẻ?"

Doãn Văn Thừa cười tủm tỉm nhìn Hứa Kha, "Cậu không biết đâu, mẹ tôi và dì Lê là bạn thân, một lòng muốn tác hợp chị cả của tôi với anh ấy. Cho nên, từ lâu trong lòng tôi đã đối đãi với anh Thẩm Mộ như với anh rẻ cả. Không ngờ, anh Thẩm Mộ vừa tới nhà tôi, đã nhất kiến chung tình với chị hai tôi (nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên). Nhưng mà, anh rẻ cả hay anh rẻ hai thì đều là anh rẻ, không sao."

Thẩm Mộ lườm anh ta một cái: "Bây giờ có phải thế nữa đâu."

Doãn Văn Thừa nhếch nhếch lông mày lên, "Haiz, chị hai của em vẫn cái tính cách đó, vẫn rất hối hận vì đã đá anh đi. Sau này em sẽ tác hợp cho hai người."

Thẩm Mộ thân nhiên nói một câu: "Xin miễn cho kẻ bất tài."

Doãn Văn Thừa nhú mày: "Vì sao? Không phải anh vẫn chưa có bạn gái sao?"

Thẩm Mộ không nói gì, yên lặng nhìn lướt qua Hứa Kha.

Doãn Văn Thừa đột nhiên thấp giọng ngạc nhiên: "Hay là anh...?"

Hứa Kha và Thẩm Mộ cùng quay ra nhìn anh ta, hay là cái gì?

Doãn Văn Thừa ha ha cười, nụ cười thật giống như ánh mặt trời, ý tứ hàm xúc rất sâu xa.

Hứa Kha lập tức đã hiểu. Thẩm Mộ cũng hiểu, sắc mặt tối đen như mực.

Tâm trạng Hứa Kha vốn vẫn tối tăm nặng nề nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt Thẩm Mộ, thật sự nhịn không được muốn cười to lên. Cô mím môi, rất "ngghiêm túc" gấp một sợi mì dài nhưng lại không cho vào miệng.

Dưới bàn chân cô bị ai đó đá nhẹ.

Cô giương mắt lên nhìn mới phát hiện, vẻ mặt Thẩm Mộ bình tĩnh hung tợn nhìn cô.

Hứa Kha hững hờ không nhìn vào trong mắt anh, lùi chân ra phía sau ghế, tiếp theo lại gấp một sợi mì nữa. Tâm trạng vốn ù dột và khó chịu lúc này lại bị mấy câu nói của Doãn Văn Thừa khiến cô thoải mái hơn nhiều. Anh chàng này còn có một tiềm năng rất dễ khiến người ta vui vẻ. (báo trước cho mọi người: Doãn Văn Thừa này chính là nam 2 nhé)

Ăn qua loa một chút đã xong bữa cơm chiều, cô căn bản là chẳng muốn ăn, Thẩm Mộ thì thích sạch sẽ, chỉ có Doãn Văn Thừa là ăn rất no.

Ba người quay lại bệnh viện.

Lê Cảnh Hoa nhìn thấy ba người đã về, liền đứng dậy nói: "Thẩm Mộ, con theo mẹ về nhà đi. Văn Thừa, cháu vất vả một chút nhé, ngày mai hoặc ngày kia, sẽ chuyển đi Thiệu tới bệnh viện tỉnh Y."

Thẩm Mộ bước lên dìu Lê Cảnh Hoa, ánh mắt lại nhìn Hứa Kha: "Anh có người bạn làm ở bệnh viện tỉnh Y, anh liên hệ xong sẽ gọi điện thoại cho em."

Hứa Kha vội nói: "Cảm ơn, không cần đâu. Tôi đã bảo Lâm Ca liên lạc với bạn trai của Mạc Tiểu Tiểu rồi."

Thẩm Mộ nhú mày, "Bệnh viện của anh ta chủ yếu là cho khoa sản và khoa nhi thôi mà."

Doãn Văn Thừa cũng nói: "Để anh rẻ sắp xếp đi, anh ấy quen biết rất rộng."

Vừa nghe hai chữ "anh rẻ", sắc mặt Thẩm Mộ lại tối om.

Lê Cảnh Hoa mỉm cười với Hứa Kha, hai người đi ra khỏi phòng.

Doãn Văn Thừa ngồi xuống bên giường: Dì, dì có muốn ăn chút hoa quả không?"

Thiệu Nhất Bình lắc đầu.

"Cháu đi lấy nước cho dì."

Doãn Văn Thừa cầm phích nước đi ra ngoài.

Hứa Kha nhịn không được khẽ hỏi: "Mẹ, sao mẹ và mẹ cậu ta lại quen nhau?"

Thiệu Nhất Bình không nói gì, rất lâu sau bà mới nói vài chữ: "Đều là chuyện đã qua rồi." Giấy lát sau, nước mắt của bà lại trào ra.

Hứa Kha vẫn chẳng hiểu gì, nhưng lại không dám hỏi tiếp, sợ làm cho cảm xúc của Thiệu Nhất Bình lên cao, đành phải thấp giọng an ủi nói: "Mẹ, bây giờ mẹ đang bị bệnh, cần tránh nhất là kích động. Mẹ có biết không lúc con nhận được điện thoại của dì Mạnh, sợ tới mức chân tay mềm nhũn cả ra."

Nói xong cái mũi của Hứa Kha lập tức chua xót, cô gồng mặt vào tay Thiệu Nhất Bình, thấp giọng nghẹn ngào: "Mẹ, con chỉ có mình mẹ là người thân, nhất định mẹ phải thật khỏe mạnh."

Ngón tay Thiệu Nhất Bình khẽ gạt gạt, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng của con gái, thấp giọng nói: "Tiểu Kha, mẹ sợ không kịp, việc hậu sự phải chuẩn bị trước."

"Mẹ, mẹ nói bây bạ gì thế?" Hứa Kha vừa kích động vừa sợ hãi, nhanh chóng nắm chặt lấy tay Thiệu Nhất Bình, gấp gấp nói: "bác sĩ nói mẹ chỉ cần làm phẫu thuật tim bắc cầu thì sẽ không sao nữa."

Thiệu Nhất Bình vô lực cong cong khóe miệng, "Ngộ nhỡ trên bàn phẫu thuật xảy ra chuyện thì sao?"

"Không có ngộ nhỡ." Bước mắt Hứa Kha lập tức trào ra, trong nháy mắt đã ướt đầm hai má.

Thiệu Nhất Bình thở dài, nắm chặt lấy tay cô.

Trong phòng quá im lặng, Hứa Kha nắm chặt lấy tay mẹ, tựa hồ muốn tất cả sức lực và cả mạng sống của mình truyền cho mẹ. Từ khi còn nhỏ cha cô đã mất, hương vị tình cảm của cô và Thiệu Nhất Bình là loại tình cảm của mẹ con nương tựa vào nhau, hơn nữa càng lúc càng sâu nặng hơn.

"Nước tới đây." Doãn Văn Thừa vừa cười bước vào.

Hứa Kha lau nước mắt đi, đứng dậy ra ngoài hành lang gọi điện thoại cho Lâm Ca.

Kì lạ, điện thoại gọi cho Lâm Ca báo máy bận.

Một lát sau, cô gọi lại, vẫn bận như cũ.

Hứa Kha cảm thấy kì lạ, điện thoại của Lâm Ca không phải quá mức bận rộn, hơn nữa, tính cách anh hướng nội, nói chuyện luôn ngắn gọn rõ ràng, cả kẻ cô phải có chuyện gì quan trọng mới nói, không có chuyện gì thì thời gian hai người nói luôn rất ngắn.

Mãi tới lần thứ ba, điện thoại của Lâm Ca mới gọi được.

"Lâm Ca, anh hôm nay đã liên lạc với Tiểu Tiểu chưa?"

"Rồi. Nhưng là bạn trai cô ấy hôm nay bận họp, di động vẫn tắt máy, anh đang định buổi tối liên lạc với anh ta sau."

"Ừm, không cần nữa. Nghe nói bệnh viện của họ chỉ chuyên khoa sản và nhi. Nếu vấn đề về bệnh tim thì vẫn nên đến bệnh viện tỉnh Y sẽ tốt hơn. Em sẽ chuyển mẹ tới bệnh viện tỉnh Y."

"Em liên hệ xong rồi?"

"Vâng."

"Tiểu Kha, có một chuyện" Lâm Ca muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì?"

Trong điện thoại, Lâm Ca chần chờ rất lâu, cuối cùng mới nói: "Lúc nào em về sẽ nói sau. Em chú ý sức khỏe, hiện tại y tế rất phát triển, em đừng lo lắng quá."

"Vâng."

Ngắt điện thoại, Hứa Kha vừa quay đầu lại đã thấy Doãn Văn Thừa tựa người vào tường, cười tủm tỉm nhìn cô.

"Cậu biết không, cậu và chị hai tôi, rất giống nhau."

Hứa Kha sững sốt, nhớ tới Chương Uyển Nhược.

"Nhưng cậu và chị ấy một chút cũng không giống nhau."

"Vừa thấy cậu đã biết cậu nhất định sẽ là mẹ hiền vợ đảm, một người có ba trái tim."

"Cái gì?" Hứa Kha nghi hoặc khó hiểu.

"Yên tâm, an tâm, đừng lo." (ba từ này phiên âm là Fàngxīn, ānxīn, shěng xīn, cuối của các từ đều là 3 chữ xīn mang nghĩa là tâm, trái tim) Anh dừng

một chút, lại như bình tĩnh đại ngộ nói tiếp: "À, đúng rồi, chị ấy cũng là một người ba trái tim Tham vọng, lo lắng, âm ỉ." (ba từ này thì là Yềxĩn, fãnxĩn, nào xĩn cũng kết thúc bằng ba chữ xĩn là tâm, cho nên mới nói là một con người có ba trái tim)

Hứa Kha nhìn không được bật cười, anh chàng này thực sự rất thú vị.

Đột nhiên ánh mắt anh ta sáng rực, rạng rỡ huy hoàng nhìn cô "Đúng rồi, cậu có bạn trai không?"

"Có."

Doãn Văn Thừa gãi gãi đuôi lông mày, cõi lòng đầy phiền muộn nhìn ánh trắng, thăm thò dài một hơi, "Vì sao, mỗi lần tình yêu nhất kiến chung tình của tôi đều không bệnh mà chết?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trở mặt

Anh nói như vậy, tuy rằng ngữ nghĩa thực ra chỉ là đùa giỡn, tự nhiên tùy ý, một chút cũng không khiến người ta khó chịu hay xấu hổ, chỉ có cảm giác như một cậu bé thích món đồ chơi nhưng lại bị người khác cướp mất, lầu bầu một tiếng mà thôi.

Hứa Kha nở nụ cười trên đùa lại anh: "Cậu đi nghỉ ngơi đi. Bên cạnh bệnh viện có một phòng tiếp khách đấy."

"Không cần đâu, tôi ở đây được rồi, cậu đi nghỉ ngơi đi."

"Tôi ở đây, chăm sóc mẹ tôi thuận tiện hơn." Hứa Kha cảm thấy để một người lạ ở lại chăm sóc mẹ mình vô cùng kì quặc. Sự xuất hiện bất ngờ của anh, cô vẫn chưa thể nói rõ là không thích hợp ở đâu, nhưng vì tình trạng hiện giờ của mẹ cô cho nên cô chẳng thể cứng nhắc mà hỏi bà lí do, vì thế một chút nghi hoặc trước mắt chỉ có thể giấu vào trong lòng.

Đêm nay, Hứa Kha ở trong phòng bệnh chăm sóc Thiệu Nhất Bình, giấc ngủ không hề yên ổn.

Trưa hôm sau, Lâm Ca vội vàng chạy tới đây. Qua một ngày đêm dùng thuốc, huyết áp và nhịp tim của Thiệu Nhất Bình đã ổn định hơn nhiều, tình trạng cũng đã khá quan hơn. Nhìn thấy Lâm Ca tới đây, tinh thần bà cũng sáng khoái hơn trò chuyện vài câu với anh.

Ánh nắng giữa trưa chiếu lên trên chiếc giường trong phòng bệnh rất dễ khiến người ta biếng nhác, Thiệu Nhất Bình bị ánh nắng ban trưa chiếu vào nên có vẻ hơi mệt mỏi uể oải, Hứa Kha lập tức chỉnh chắn lại thật tốt để bà nghỉ ngơi, cùng Lâm Ca đi ra ngoài hành lang.

Lâm Ca thấp giọng hỏi: "Đi khi nào mới tới tỉnh Y?"

"Bác sĩ bảo ngày mai."

Lâm Ca đưa một tấm thẻ cho Hứa Kha. "Nếu không đủ anh sẽ đi mượn thêm."

Hứa Kha cầm lấy tấm thẻ, trong lòng vô cùng ấm áp, nhưng cô lại đem tấm thẻ đặt vào tay anh.

"Em tìm Tiểu Tiểu vay cô ấy 10 vạn rồi, sau này sẽ bán nhà đi trả lại cho cô ấy."

Sắc mặt Lâm Ca có chút không được tự nhiên. Anh lại đem tấm thẻ đặt vào lòng bàn tay Hứa Kha, thấp giọng nói: "Em cứ cầm đi, có nhiều tiền vẫn tốt hơn mà."

"Không cần. Bác sĩ nói không quá 10 vạn đâu."

Lâm Ca im lặng không nói gì, nhìn xuống cây ngô đồng dưới sân, dường như có tâm sự.

Lúc này, Doãn Văn Thừa đã ăn cơm trưa ở bên ngoiaif xong, quay lại đây, nhìn thấy Lâm Ca và Hứa Kha ngồi cùng một chỗ, sừng sốt một chút rồi nở nụ cười đơn đả.

Hứa Kha đứng dậy giới thiệu: "Đây là bạn trai tôi Lâm Ca, đây là, Doãn Văn Thừa."

Cô cũng chẳng biết phải giới thiệu thân phận anh như thế nào, đành chỉ nói tên ra.

Lâm Ca đứng dậy mỉm cười bắt tay Doãn Văn Thừa, trong lòng lại thấy kì lạ. Chưa từng nghe Hứa Kha đề cập đến một cái tên như vậy bao giờ. Anh ta sao lại xuất hiện ở trước giường bệnh của Thiệu Nhất Bình?

Doãn Văn Thừa thoải mái ngồi xuống bên cạnh Hứa Kha, mở miệng hỏi: "Tiểu Kha, di động của cậu hết pin à ? Vừa rồi Thẩm Mộ gọi điện thoại cho cậu không được."

Hứa Kha cúi đầu lấy điện thoại di động ra, quả nhiên hết pin rồi.

"Anh ấy bảo, bác sĩ và phòng bệnh đã sắp xếp xong rồi. Sáng mai tới đón đi Thiệu, bảo cậu yên tâm."

Anh ở trước mặt Lâm Ca nhắc tới Thẩm Mộ, Hứa Kha thoáng có chút không được tự nhiên, thấp giọng ừ một tiếng.

Ba người ngồi trên hàng lang nói chuyện một lát, Thiệu Nhất Bình thức dậy. Ba người quay lại phòng bệnh, Doãn Văn Thừa nói những câu rất buồn cười, nụ cười Thiệu Nhất Bình mang theo vẻ hiền từ, ánh mắt nhu hòa như nước.

Hứa Kha nhìn Doãn Văn Thừa, lại có chút ghen tị với anh.

Mẹ cô dường như chưa bao giờ thích Lâm Ca tới như vậy, tuy rằng vẫn luôn nói anh ưu tú và hiểu chuyện, nhưng lại không coi anh như con ruột, chỉ là một cảm giác vừa ý từ đáy lòng thôi, rốt cuộc vẫn có chút khách khí, thiếu chút tình cảm. Còn lúc Thiệu Nhất Bình nhìn Doãn Văn Thừa, không chỉ là vừa ý mà là vô cùng yêu thương. Có lẽ bà hợp với anh chàng này hơn.

Có Lâm Ca ở đây, Hứa Kha cảm thấy thời gian có vẻ trôi đi rất nhanh, trong lòng cũng yên ổn hơn nhiều. Có đôi khi bản thân cô không tự giác luôn nghĩ mình rất kiên cường rất độc lập, nhưng khi thực sự gặp phải khó khăn, thực ra cô vẫn hi vọng ở sau lưng mình có một ngọn núi. Tuy rằng không phải để dựa vào thì đó cũng là một chỗ dựa vững chắc để khiến cô an lòng hơn.

Sáng hôm sau, tỉnh Y sắp xếp một chiếc xe cấp cứu tới đây đón Thiệu Nhất Bình đi. Một giờ sau, đã tới khoa ngoại của bệnh viện tỉnh Y.

Hứa Kha không ngờ Thẩm Mộ đã ở đây rồi.

Lúc anh nhìn cô, ánh mắt anh nhìn vẫn cứ bá đạo như thế, mặc dù là ở trước mặt Lâm Ca.

Hứa Kha thoáng có chút xấu hổ, nhìn thoáng qua vẻ mặt của Lâm Ca, anh dường như có chút không thoải mái. Cũng may, sau khi Thẩm Mộ giới thiệu chủ nhiệm Trương của khoa ngoại với cô xong thì anh cũng rời đi ngay.

Chủ nhiệm Trương cho Thiệu Nhất Bình làm một loạt kiểm tra, sau đó nghiên cứu cách chữa trị. Hứa Kha vừa nghe ông nói phải chiết đi 3 tĩnh mạch trên đùi của Thiệu Nhất Bình để ghép vào tim bà, lòng cô đã quay trở lại cảm giác kinh hoàng.

Đến lúc chập tối, y tá đến đưa cô đơn đồng ý làm phẫu thuật, để cô ký tên lên đó. Tay cô cứ run rẩy mãi, chỉ có hai chữ viết đơn giản bây giờ lại vô cùng khó khăn. Tình huống này xuất hiện ngoài dự đoán của cô, toàn bộ mọi thứ ở trước mắt đều thật mơ hồ.

Doãn Văn Thừa dè lên mu bàn tay cô, cười ha ha nói: "Đừng run, nếu không chữ sẽ rất xấu."

Vốn chỉ là một động tác vô tình của anh ta, nhưng sắc mặt Lâm Ca lập tức đã mất tự nhiên. Anh là một người rất bảo thủ, vẫn cảm thấy khi nam nữ đã dùng tới ngôn ngữ tay chân thì phải quan hệ vô cùng thân mật mới có thể.

Hứa Kha giờ phút này tâm tư sợ hãi, căn bản không để ý tới thần sắc của anh, nhưng Doãn Văn Thừa liếc mắt một cái đã có thể nhận ra, mỉm cười, giả bộ vô tình buông tay ra.

Chín giờ hơn tối hôm đó, bác sĩ sắp xếp cho Thiệu Nhất Bình rửa ruột, vì sáng sớm hôm sau đã phải chuẩn bị phẫu thuật rồi.

Theo như lời y tá, Hứa Kha vô tình mới biết, chủ nhiệm Trương vốn từ 1 tháng 5 đã đi nghỉ ở Hải Nam, nhưng Thẩm Mộ lại cương quyết giục ông từ Hải Nam trở về đây. Nghe thấy cái tên này, lòng Hứa Kha không phải là không cảm thấy biết ơn anh, nhưng lời cảm ơn đó cô lại yên lặng đặt trong lòng.

Cả đêm hôm đó, lòng cô đều không yên ổn, không thể ngủ nổi, trên đời này không có gì là tuyệt đối, ngay cả khi biết chủ nhiệm Trương là chuyên gia tốt nhất ở đây cô vẫn cảm thấy sợ hãi không thể kiên cường mà đối mặt.

Chưa đến 8 giờ sáng hôm sau, y tá đã tới đưa Thiệu Nhất Bình vào phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật này tới tận chiều mới xong.

Lần chờ đợi này lâu quá, Hứa Kha căng thẳng bóp chặt lấy bàn tay mình, ngón tay lạnh như băng, các đốt ngón tay trắng bệch. Đến 5 giờ chiều, Thiệu Nhất Bình từ phòng phẫu thuật được đưa tới phòng theo dõi. Hứa Kha vừa thấy bóng dáng của mẹ mình, nước mắt lập tức rớt xuống không ngừng lại được. Thiệu Nhất Bình cả người cảm rất nhiều ớn lạnh, miệng thì chụp bình ôxi, cơ thể mỏng manh như một chiếc lá sắp rụng, dường như chỉ có máy móc mới có thể cứu được mạng sống của bà.

Chủ nhiệm Trương đi tới, an ủi cô: "Ca phẫu thuật của bà rất thành công, cô cứ yên tâm. Bây giờ bà sẽ được người trong phòng theo dõi chăm sóc, cô không cần chăm sóc bà nữa, về nhà nghỉ ngơi chút đi."

Doãn Văn Thừa cũng nói: "Đúng vậy, Tiểu Kha cậu trở về nghỉ ngơi chút đi, mấy ngày nay cậu không ăn được không ngủ được, không khéo cũng ngã quỵ đấy, cậu về nhà đi, tôi ở đây chăm sóc bà được rồi."

Người trong phòng theo dõi không cho cô đi vào, bên trong có các y tá bác sĩ trực theo ca chăm sóc bà, Hứa Kha nghĩ ngợi, gật gật đầu đồng ý.

Trở lại căn nhà ở Hồ Tây, Hứa Kha bất ngờ phát hiện ra, Lý Bình Ngọc lại ở đây.

Lâm Ca cũng có chút bất ngờ, "Mẹ, mẹ tới đây lúc nào vậy?"

"Mẹ vừa tới lúc trưa, con không phải nói mẹ Tiểu Kha nằm viện sao, mẹ mang vài quả trứng gà tới đây rồi."

Hứa Kha vội nói: "Cám ơn dì, khiến dì phải lo lắng rồi." Nói thật, cô đối với việc Lý Bình Ngọc qua đây đã rất bất ngờ rồi nhưng càng bất ngờ hơn khi bà quan tâm tới bệnh tình của mẹ cô như thế.

Lâm Ca săn sóc nhìn cô "Tiểu Kha, em đi tắm rồi ngủ một giấc đi."

Lý Bình Ngọc cũng nói: "Mau đi đi."

Hứa Kha tắm xong, nằm ở trên giường ngủ được một chút, tỉnh lại vừa nhìn đồng hồ, đã là 7 rưỡi tối, liền nhanh chóng bước xuống giường.

Mở cửa phòng ra, trong phòng khách im lặng xem TV, đồ ăn đã nấu xong xuôi để hết trên bàn, ba mẹ con Lý Bình Ngọc rất im lặng ngồi trên sofa.

Hứa Kha có chút ngại ngùng, đi qua đó, "Dì, cháu xin lỗi, mọi người cứ ăn cơm trước, không cần chờ cháu đâu ạ."

Lý Bình Ngọc cười cười: "Cháu mấy hôm nay vất vả nhiều. Mau tới đây ăn cơm, xem thức ăn có hợp khẩu vị không."

Hôm nay Lý Bình Ngọc khiến Hứa Kha rất cảm động. Đây là lần đầu tiên cô ăn đồ ăn do bà nấu. Đồ ăn trên thật phong phú, cá pecca hấp, tôm nõn kho, trứng gà rán.

Nhưng không khí trên bàn cơm rất kì lạ, Lâm Dao ngày hôm nay chẳng nói lời nào, còn Lý Bình Ngọc lại nhiệt tình hơn rất nhiều so với mọi người, liên tiếp gấp thức ăn cho Hứa Kha.

Ăn cơm xong, Hứa Kha đang định đi rửa bát. Lý Bình Ngọc ngăn cô lại: "Để Lâm Dao làm đi, đi có chuyện muốn nói với cháu một chút."

Lâm Dao thu dọn xong vào nhà bếp ngay, không biết vì sao khuôn mặt cô ta lại rất nặng nề.

Lý Bình Ngọc cúi đầu thờ dài thật mạnh, nói với Hứa Kha: "Tiểu Kha, xin lỗi cháu, Lâm Dao đã làm sai một chuyện, dì cũng chẳng biết nên nói với cháu thế nào."

Hứa Kha ngăn người.

Lâm Ca yên lặng đứng dậy, đi vào trong phòng ngủ, một lát sau cầm một tập hợp đồng đi tới. Sắc mặt anh rất khó coi, muốn nói gì đó nhưng lại khó mở miệng, lúc đưa hợp đồng cho Hứa Kha có một loại xấu hổ không biết tay chân nên để đâu cho đúng.

Hứa Kha không hiểu sao cảm thấy căng thẳng, có một loại dự cảm không tốt lắm, đến khi cô cầm lấy hợp đồng, nhìn vào phòng tên người mua, dường như không thể tin được hai mắt mình nữa.

Lâm Dao.

Hứa Kha trong đầu âm âm một tiếng, nhất thời giận tới mức không nói nên lời. Nếu như, Lâm Dao viết tên người mua là Lâm Ca, cô cũng sẽ không tức giận đến thế. Số tiền mua căn nhà này có nửa chút nào liên quan tới Lâm Dao không? Cô ta sao có thể làm vậy?

Hai năm nay, rất nhiều việc như vậy cô đều có thể nhìn, nhưng hôm nay, Lâm Dao thật sự rất quá đáng. Tất cả các hợp đồng cô đều kí tên rõ ràng rồi, chỉ còn một việc đi quẹt thẻ trả tiền thôi. Nhưng cô thế nào cũng không ngờ tới, Lâm Dao thế mà lại làm ra chuyện như vậy. Tính cách cô ta luôn rất keo kiệt bủn xỉn, nhưng Hứa Kha vẫn thấy nhân phẩm cô ta không có vấn đề gì, vẫn cho rằng, cô ta không phải một người xấu, đó là nguyên tắc làm việc của mỗi người. Cho nên, cô chưa bao giờ để phòng cô ta, vẫn cố gắng đối xử với cô ta như người nhà, rộng lượng hết sức.

Lâm Ca thấp giọng nói: "Lúc Lâm Dao quẹt thẻ, phát hiện tên của tấm thẻ là của anh, vì thế đã đổi hợp đồng kí tên lại lần nữa."

Hứa Kha chán nản, kinh ngạc nhìn Lâm Ca.

"Đúng, tấm thẻ đó là của anh, nhưng tiền trong đó là của em, là tiền em chơi chứng khoán, và tiền mẹ em cho em, nó dựa vào cái gì mà làm như vậy, một câu cũng không hỏi?"

Lý Bình Ngọc vội nói: "Nó chỉ nghĩ đó là tiền của Lâm Ca. Hai ngày trước, nó thương lượng với Lâm Ca là tên người chủ nhà sẽ viết tên nó, Lâm Ca nói tiền mua nhà là của cháu, không thể làm như vậy. Kết quả hôm nay nó nhìn thấy, chủ thẻ là Lâm Ca, nghĩ là Lâm Ca lừa nó, nhất thời tức giận ngắt đầu, làm sai."

Hứa Kha nhìn tờ hóa đơn, càng tức giận hơn.

"Lúc đẩy cháu ngồi trên xe gọi điện thoại cho Lâm Dao, nói mẹ cháu bị bệnh phải dùng tới tiền, nhà ở tạm thời không mua nữa. Lâm Dao nói đã mua rồi. Nhưng trên hóa đơn này viết rõ ràng là 4 giờ chiều. Tại sao nó có thể làm như vậy? Cái này căn bản không phải do tức giận mà làm sai, căn bản là vấn đề nhân phẩm!"

Đột nhiên, Lâm Dao từ trong phòng bếp chạy ra, phần nộ chỉ chỉ vào Hứa Kha nói: "Hứa Kha, cô dừng cái việc đó lại đi, cô mới là người có vấn đề về nhân phẩm! Cô và Thẩm Mộ ôm hôn nhau đến nổi lên cả mặt báo, toàn thành phố đều biết rồi, cô còn có mặt mũi mà nói người khác ư!"

Sắc mặt Lý Bình Ngọc lập tức thay đổi.

Hứa Kha tức giận đến mặt trắng bệch, nhìn Lâm Dao, hôm nay thực sự là lần đầu tiên cô biết con người này, hiểu rõ con người này.

Lâm Dao xoay người từ trong phòng lấy ra một quyển báo, ném lên bàn com.

"Mẹ, mẹ đừng để anh con lừa, cô ta có ngốc đâu mà gửi tiền vào trong thẻ của anh con? Đó rõ ràng là tiền của anh con mà! Cô ta là một người phụ nữ gian xảo, mỗi ngày quần lấy anh trai con, ảnh chụp đã bị đưa lên báo rồi mà anh con vẫn còn bênh cô ta."

Hứa Kha tức giận đến mức toàn thân run rẩy, cô không ngờ tới hai năm nhún nhường của mình, đổi lại là một cái đánh giá như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người thân

Hứa Kha cuối cùng không thể nhịn được nữa, tức giận nói: "Lâm Dao, những thứ chị làm với em vẫn luôn vì nể mặt Lâm Ca. Chị đối tốt với em cũng bởi vì em là em gái Lâm Ca. Em làm ra chuyện như vậy, chị không ngại cùng em ra tòa đối chất đâu. Bất kể là cô gái bán nhà ở Duyệt Quân Thành, hay là vị viên chức ở Trung Hành kia, đều có thể là người làm chứng. May mắn là giấy chuyển khoản ở ngân hàng chị vẫn còn giữ lại. Em đừng nghĩ rằng người lương thiện chính là người ngu ngốc, có thể tùy ý mà bắt nạt."

Lý Bình Ngọc đứng bên cạnh, đọc xong bài báo, sắc mặt tối tăm đáng sợ. Bà lạnh lùng nhìn Hứa Kha cái nhìn như với người xa lạ, sự nhiệt tình và thân thiết trên bàn com mới ban nãy bây giờ không còn sót lại chút nào.

"Hứa Kha, cô đừng vội vàng. Tiền mua nhà này, tôi tin là tiền của cô, không phải tiền của Lâm Ca. Bây giờ tôi viết một cái giấy ghi nợ cho cô. Trong vòng 3 năm, tôi sẽ bảo Lâm Ca trả lại cho cô."

Bà nói xong, lấy giấy bút từ trong ngăn kéo ra, viết một tờ giấy ghi nợ, đập mạnh xuống trước mặt Hứa Kha, động tác dứt khoát mạnh mẽ, có hương vị giống như thanh toán xong tiền nong, cắt đứt hoàn toàn.

Hứa Kha nhìn tờ giấy ghi nợ, trong lòng lại se thắt từng cơn. Nàng mất 2 năm, e dè từng li từng tí để duy trì quan hệ với bọn họ, hy vọng có thể hòa thuận vui vẻ. Đáng tiếc dù có nhân nhượng để cầu hòa thì cũng không chống lại được chuyện thị phi và lợi ích, tất cả sụp đổ trong nháy mắt.

Hai ngày nay cả thể xác và tinh thần cô đã mỗi một tới cực độ, giờ phút này cơn giận đang đánh mạnh vào trái tim cô, cô cảm thấy bản thân mình sắp không thể chịu đựng nổi nữa, choáng váng đau đầu hoa mắt.

Cô dựa người vào tủ, không có sức lực bước rất chậm vào phòng mình, đóng cửa lại. Cô nhắm mắt thật chặt, vô cùng hy vọng tất cả những chuyện này chỉ là ác mộng mà thôi.

Mâu thuẫn như thế, quan hệ như thế, làm sao còn có thể tiếp tục làm người một nhà được đây? Lần đầu tiên cô cảm thấy mờ mịt, thất vọng và bất lực đến thế.

Không lâu trước đây, trong nhà chỉ có hai người, lạnh lẽo, im lặng, cô đơn tịch mịch. Cô vẫn hy vọng có thể có một gia đình vui vẻ mà ấm áp. Khi Thiệu Nhất Bình lấy Thẩm Tiểu Sơn, cô đã rất vui mừng, nghĩ tới mình sẽ có anh trai, có cả cha nữa, không ngờ cuối cùng hạnh phúc chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, tổn thương nối tiếp tổn thương. Lâm Ca tình tế ôn nhu nho nhã, làm cô rung động, cô lại một lần nữa ôm hy vọng quá lớn, muốn có một gia đình ấm áp đầy đủ, thì ra hết thảy mọi thứ đều khó khăn tới vậy.

Bạn đối xử tốt với người ta, chưa chắc người ta cũng sẽ đối xử tốt với bạn, ngược lại người ta lại cảm thấy bạn thật ngốc nghếch, lừa gạt bạn thật là dễ dàng.

Sự tin tưởng với người ta, ngược lại trở thành vũ khí làm bạn bị thương.

Lòng đau tới tận cùng, thật sự cô đang có một loại cảm giác trái tim mệt mỏi quá mức, thương tâm đến tuyệt vọng.

Lâm Ca nhẹ nhàng đi tới. Anh yên lặng ngồi trên ghế.

Một lát sau, anh thấp giọng nói: "Tiểu Kha, trước đây, anh không sống ngoài thị trấn mà sống trong núi. Cha anh là một người thợ mỏ, lúc ông chết, anh

chín tuổi, Lâm Dao sáu tuổi."

"Xí nghiệp và hăm mớ cho một ngàn đồng tiền trợ cấp. Mẹ anh khóc suốt một ngày đêm, ngày hôm sau, chôn cất cha anh xong, bà đem anh và Lâm Dao, cầm theo một ngàn đồng đó đi tới Bắc Kinh. Đó là lần đầu tiên anh được đi tàu hỏa, lần đầu tiên được tới Bắc Kinh. Mẹ anh cũng chưa đến đó bao giờ. Bà đứng ở cổng lớn của trường đại học Bắc Kinh, nói với anh, các con nhất định phải học thật giỏi, học đại học thì mới rời khỏi chốn núi rừng kia được. Nếu không tính mạng của các con sẽ chỉ đáng giá một ngàn đồng mà thôi."

"Sau khi mẹ anh trở về, lập tức chuyển nhà ra ngoài thị trấn, bà mở một cái quán nhỏ bán đồ dùng học tập bên cạnh một trường học, buổi tối, còn đi chăm sóc con cho nhà người ta. Bà rất tiết kiệm, rất vất vả nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ, liều mạng kiếm tiền cho bọn anh đi học. Học lực của Lâm Dao không bằng anh, hơn nữa nó cũng là con gái, mẹ anh cái gì cũng cho anh nhiều hơn, để anh theo học ở ngôi trường tốt nhất, dùng đồ tốt nhất, hao tốn tâm trí nuôi dạy anh."

Giọng nói của Lâm Ca có chút nghẹn ngào, chưa bao giờ anh nói những chuyện này ở trước mặt Hứa Kha.

"Anh tốt nghiệp xong đại học thì tiếp tục học nghiên cứu sinh, nhưng Lâm Dao tốt nghiệp xong lập tức phải ra ngoài làm việc. Nó vẫn luôn nói mẹ bất công, trọng nam khinh nữ. Từ nhỏ tới lớn, mẹ anh vẫn luôn cho anh những thứ tốt hơn, thiên vị anh hơn, xao nhãng nó, coi thường nó. Nó học ngành tài vụ và kế toán, bởi vì không có hộ khẩu thành phố nên tìm việc rất khó. Công việc của nhân viên tài vụ hiện nay là bạn bè anh giới thiệu cho, nếu có người gốc thành phố xin vào đó đảm bảo nó sẽ bị hất ra. Nó vẫn luôn muốn có một cái hộ khẩu thành phố, cho nên, rất muốn thông qua việc mua nhà lần này giải quyết vấn đề hộ khẩu. Hôm kia, mẹ anh tới đây chính là do Lâm Dao gọi bà tới để bàn bạc chuyện này. Anh không đồng ý, bởi vì, căn nhà này, dù sao tiền cũng là của em, anh không thể để nó đứng tên được. Mẹ anh rất tức giận, bảo anh thiên vị em, thực ra, anh chẳng thiên vị ai cả, chỉ là cảm thấy quá vô lý, nên chẳng thể mở miệng nói với em."

Hứa Kha đã hiểu vì sao ngày hôm đó, Lý Bình Ngọc đột nhiên lại tức giận đòi về nhà, thì ra mẹ con họ vì chuyện này mà tranh cãi nhau.

"Trong lòng anh, với mẹ, với Lâm Dao anh đều vô cùng áy náy. Đôi khi anh biết mẹ có chút khó tính, Lâm Dao cũng có chút quá đáng, nhưng anh vẫn chẳng có cách nào đứng trên lập trường công bằng được, bởi vì lòng anh vẫn luôn cảm thấy có lỗi với họ."

Lâm Ca đột nhiên rơi nước mắt. Lòng Hứa Kha chưa xót mà khổ sở, hai năm yêu anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh khóc.

"Lâm Ca, nếu anh nói sớm một chút, chuyện này ta em có thể đồng ý. Lâm Dao là em gái anh, việc này em có thể giúp, nhưng nó không nên làm như vậy. Người thân là thế nào, là chỗ dựa cuối cùng khi chúng ta phiền muộn, khi cuộc sống quá mệt mỏi có thể dựa vào, trước mặt người thân, không cần dối trá, không cần đề phòng. Em không bao giờ nghĩ rằng phải đề phòng người thân của mình như đề phòng với một tên trộm."

"Đúng, người thân là thế nào? Là không thể lựa chọn, không thể trốn tránh, huyết thống liên quan, suốt đời không thể đoạn tuyệt quan hệ. Trên đời này có rất nhiều thứ có thể lựa chọn, nhưng người thân thì không thể nào lựa chọn, chỉ có thể đón nhận."

Giọng nói của Lâm Ca mỗi một mà trầm thấp, mang theo một chút đau đớn và bất đắc dĩ sâu thẳm.

"Anh vẫn luôn rất cố gắng, nhưng cố gắng có đôi khi chưa hẳn đã mang đến tài phú. Anh cũng không phải là một con người quá coi trọng đồng tiền, nhưng thực sự anh không thể bỏ qua nó. Anh không thể cho em một cuộc sống anh muốn cho em, thậm chí, ngay cả một chỗ dựa an ổn anh cũng không thể cho em, anh rất khổ tâm, em có biết không. Lần này đi bị bệnh, anh rất muốn đem tất cả những gì anh có để có thể gánh vác mọi việc cùng em, nhưng anh không có khả năng ấy, nhiều lúc, loại bất đắc dĩ lực bất tòng tâm này tạo nên một loại áp lực khiến anh không thể thở nổi."

Mắt Hứa Kha đầy nước, hỏi: "Em làm anh áp lực quá à?"

"Không phải em, Tiểu Kha. Có rất nhiều chuyện, khiến anh mệt chết rồi."

"Em cũng vậy, mệt chết được."

Nói ra những lời này, lòng Hứa Kha dường như thoải mái hơn rất nhiều, áp lực chất chứa trong lòng hai năm nay, cô vẫn tưởng rằng vĩnh viễn chỉ có thể cất giấu trong lòng, không ngờ hôm nay cuối cùng cũng có thể nói ra.

Hai người yên lặng nhìn nhau, ánh mắt đều mang vẻ đau lòng mà bất lực.

"Tiểu Kha, tiền anh sẽ trả lại cho em."

Hứa Kha rơi nước mắt, "Lâm Ca, vấn đề không phải là tiền, đúng, mệt chết rồi, chẳng muốn đối mặt nữa."

"Tiểu Kha, em nghỉ ngơi đi." Lâm Ca chậm rãi đứng dậy, ra khỏi phòng.

"Lâm Ca, con chia tay với cô ta đi." Ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói của Lý Bình Ngọc.

"Cái khác đều có thể chấp nhận, vấn đề nhân phẩm thì tuyệt đối không thể nhượng bộ. Nó cùng người đàn ông kia rốt cục là xảy ra chuyện gì, tại sao con lại không hay biết gì, con có còn là đàn ông nữa không?"

Lý Bình Ngọc không biết có phải cố ý muốn để Hứa Kha nghe thấy hay không, âm lượng rất lớn, cách một cánh cửa phòng, lập tức xông thẳng vào tai Hứa Kha.

Lòng Hứa Kha đau đớn.

"Mẹ, không phải giống mẹ nghĩ vậy đâu." Giọng nói Lâm Ca rất nhỏ.

"Lâm Ca, chúng ta tuy là nghèo thật, nhưng nhất định phải cưới về một đứa con gái trong sạch. Tấm ảnh này đã bị đăng báo rồi, về sau con còn mặt mũi nào để nhìn người đời? Con không cần sĩ diện nhưng mẹ không muốn bị mất mặt. Nó rất xinh đẹp, nhưng là thứ con không thể nuôi dưỡng, lại càng không phải thứ con có thể nắm trong tầm tay được."

Hứa Kha rốt cuộc không được nhìn sự thất vọng và đau đớn trong lòng, nói ra một câu với Lý Bình Ngọc ở bên ngoài: "Dì, con sẽ chia tay với Lâm Ca, dì cứ yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bí mật

Lâm Ca kinh ngạc nhìn Hứa Kha. Sắc mặt anh trắng bệch, khiếp sợ, khổ sở, thương tâm và có cả bất đắc dĩ.

Đón nhận ánh mắt của anh, nhìn vào khuôn mặt anh, trong lòng Hứa Kha có một cảm giác đau nhức chầm chậm mà nặng nề. Hai năm yêu nhau chưa bao giờ cô nghĩ sẽ chia tay với anh nhưng giờ phút này chỉ trong giây lát ý niệm chia tay đã hiện sẵn trong đầu, thậm chí còn không có một chút do dự hay chần chừ nào, có thể nói ra miệng ngay được, chỉ có thể nói trong khoảng thời gian 2 năm này, cô vẫn đang dùng bản thân mình để lừa chính mình. Hoặc là, nhẫn nại đã tới cực hạn rồi, lại đúng lúc bị một ngọn lửa bén vào, rốt cuộc không thể chịu đựng thêm nữa, bùng cháy.

Cô đã đánh giá quá cao khả năng bao dung nhẫn nại của mình, đánh giá quá cao ấn tượng về cô trong con mắt của Lâm gia, đánh giá quá cao tình yêu của hai người, thứ duy nhất đánh giá thấp có lẽ chính là thể tục và sức mạnh của đồng tiền. Chỉ là 10 vạn đồng, cộng thêm một tấm ảnh nữa đã khiến tất cả lộ ra nguyên hình của nó, trong chốc lát đã hủy hoại sự cố gắng trong hai năm nay, cô không biết là nên cảm thấy may mắn hay buồn thương nữa.

Trong phòng khách im lặng khác thường, chỉ có tiếng kim đồng hồ treo trên tường, phát ra tiếng vang tích tắc tích tắc.

Lý Bình Ngọc dường như có vẻ bất ngờ với thái độ quyết tuyệt của Hứa Kha, im lặng ngồi một bên.

Lòng Hứa Kha đã mệt mỏi đến mức không muốn nói ra suy nghĩ của mình nữa, cũng chẳng muốn nghe Lý Bình Ngọc hay Lâm Dao nói bất cứ điều gì cả, vội vàng cầm áo khoác ngoài, cầm theo túi xách đi ra khỏi cửa.

"Tiểu Kha, em muốn đi đâu?" Lâm Ca kéo tay cô lại, khẩn trương dường như sợ cô một đi sẽ không trở lại nữa.

"Em tới bệnh viện."

"Anh đi cùng em"

Hứa Kha không đồng ý cũng không từ chối, yên lặng đi giày vào, đi ra khỏi căn phòng nơi duy nhất khiến cô an toàn trong thành phố rộng lớn này.

Hành lang tối om, một bóng đèn cảm ứng bỗng sáng lên, từng tầng từng tầng sáng trưng, sau đó từng tầng từng tầng lại tối om, giống như hành trình trong một đời người, một đoạn khó khăn, một đoạn bằng phẳng, một đoạn xám tối, một đoạn sáng rõ.

Ra khỏi hành lang, một cơn gió quạt thẳng vào người cô, lòng cô càng thêm thê lương hơn. Giờ phút này khi tình cảm đã đi tới son cùng thủy tận, thì thứ còn lại chỉ là bất đắc dĩ và đau lòng mà thôi.

Đột nhiên, Lâm Ca mạnh mẽ ôm lấy cô, chưa bao giờ ôm mạnh đến thế, giống như có một loại sức lực mới được sinh ra trong cơ thể anh. Một giọt nước mắt ấm nóng, rơi lên trên gáy cô.

Giọng nói của anh có vẻ nghẹn ngào, "Tiểu Kha, ngày mai là ngày 5 tháng 5."

Nước mắt Hứa Kha trong giây lát ngập tràn đầy khóe mắt.

"Tiểu Kha, chúng ta đừng chia tay."

Lòng Hứa Kha chợt mềm nhũn, khoảng thời gian đã qua khi ở bên anh lại tái hiện trong đầu cô một lần nữa. Nhưng dường như trong tất cả các hình ảnh, đều có bóng dáng của Lâm Dao, trong vài hình ảnh khác còn có cả sự xuất hiện của Lý Bình Ngọc. Thì ra, trong vô tri vô giác, tình yêu của hai người đã không phải đơn giản là của riêng hai người nữa, dần dần bị những người khác ngăn cách, khoảng cách càng lúc càng xa.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, yên lặng nâng tay lau nước mắt trên mặt anh.

"Không lâu trước đây, mẹ em lấy chiếc váy cũ của em làm lại thành một chiếc váy liền thân. Sau khi em mặc thử liền quay tròn một vòng. Mẹ em nhìn em, thì thào tự nói, con gái của bà là người con gái xinh đẹp nhất trên đời, nhất định phải được gả cho hoàng tử đẹp trai nhất. Mẹ em, lúc nào cũng luôn luôn như vậy. Rồi sẽ có một ngày, em được làm mẹ, em cũng sẽ muốn con em phải có được cô gái tốt nhất trên đời. Tình yêu như vậy vừa ích kỉ lại vừa vĩ đại. Em vẫn luôn rất hiểu mẹ anh, giống như vừa rồi, bà nói em như vậy, suy cho cùng em vẫn chỉ hơi thất vọng và tức giận chứ không hề oán giận bà."

"Vậy chúng ta đừng xa nhau."

"Xa nhau, là sự lựa chọn tốt nhất, bởi vì anh không thể vứt bỏ người thân của anh được, em cũng không thể. Em và anh ở bên nhau, mãi mãi cũng sẽ tạo ra những nghịch cảnh. Hôn nhân là để cho bản thân mình hạnh phúc chứ không phải để cho bản thân mình đau khổ. Em không muốn anh phải mệt mỏi như vậy, cũng không muốn chính bản thân mình mệt mỏi đến thế."

Trước kia, cô luôn dựa vào một loại nhiệt huyết để làm tê liệt bản thân, thuyết phục bản thân, cố ý coi thường loại tai hoạ ngầm không nhìn thấy này, mãi đến hôm nay, một khi đã bùng nổ rồi lại không có nhiệt huyết nào mà tiếp tục nữa, chỉ có thể rơi lệ. Cô hiện tại bây giờ chỉ muốn bỏ mọi áp lực trên người xuống, vui vẻ và làm mới chính mình.

Lâm Ca chậm rãi buông cô ra, trong lòng tình tảo khác thường cũng đau xót lạ thường. Hứa Kha là một người khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, anh vô cùng hiểu rõ điểm này, hơn nữa những việc làm của em gái anh và của mẹ anh đã bức anh đến con đường cùng, anh thậm chí không thể giữ lại phần tình cảm này nữa, bởi vì biết rõ sai lầm thuộc về người thân mình nhưng cũng không thể bỏ đi càng không thể mặc kệ. Cuộc sống luôn luôn là bất đắc dĩ như thế, bất người ta phải buông một thứ mà người ta không hề muốn buông tay.

Trong ngõ nhỏ đèn đường nhạt nhòa, kéo dài hai hình ảnh cô đơn ra.

Hai người cả đường đi đều không nói gì, cách không xa có một trạm xe buýt.

Trên xe trống không, cô và anh lặng lẽ ngồi vào bên trong.

Đoạn đường này rất dài, mà trong kí ức của anh chỉ còn lại một chút.

Trước cửa bệnh viện, Hứa Kha dừng chân, yên lặng nhìn anh, trước mắt có chút mờ hồ.

"Anh đi về đi, Vài hôm nữa, em sẽ tìm một căn nhà khác để chuyển ra ngoài."

Lâm Ca lại ôm chặt lấy cô, bỏ vào trong túi áo khoác của cô một thứ.

"Tiểu Kha, đây là lòng tự trọng cuối cùng của anh. Anh mãi mãi cũng sẽ không quên em, em là người thứ ba trên đời này anh chấp nhận thua."

Hứa Kha ôm chặt lấy anh, nước mắt đã chảy xuống. "Không, anh không thua em gì cả, em mãi mãi vẫn luôn cảm ơn anh, em đã từng khép kín như vậy, là anh, anh đã cho em dũng khí và sự tin tưởng."

Cô buông anh ra, quay đầu, vội vàng đi vào cửa bệnh viện. Cô không dám quay lại, rất sợ quyến luyến, rất sợ ỷ lại. Quen có một người bạn trong suốt hai năm qua, quen với sự ấm áp của anh, quen áp chế sự bức xúc của mình xuống, đột nhiên hôm nay được giải thoát, là thoải mái, nhưng cũng là không đành lòng. Trong khoảnh khắc buông anh ra đó, trong lòng chợt có cảm giác cô đơn không nơi nương tựa.

Ở góc hành lang có một người đang đứng đó. Hứa sợ hãi, không tự chủ được mà dừng bước. Cô nghĩ rằng khi cô đi rồi, Doãn Văn Thừa cũng sẽ về nhà nghỉ ngơi, không ngờ mãi đến bây giờ anh mới rời đi.

Anh có vẻ đã thấy hết mọi chuyện, nhìn cô thật sâu, ánh mắt khác thường, sâu xa đặc biệt.

Hứa Kha có chút xấu hổ, thấp giọng hỏi "Cậu không về nghỉ ngơi sao?"

"Tôi đang định về, không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Hứa Kha à một tiếng, cúi đầu đi vào trong.

Đột nhiên, Doãn Văn Thừa đưa tay ngăn cô lại.

"Tôi vẫn chưa ăn cơm, cậu có thể cùng tôi đi ăn một bữa không?"

Hứa Kha hơi chần chờ một lúc, gật gật đầu.

Hai người chậm rãi ra khỏi cửa bệnh viện. Lâm Ca đã đi rồi. Hứa Kha nhìn nơi anh vừa đứng, một trận hoảng hốt. Tay để trong túi áo khoác, chạm phải một chiếc thẻ ngân hàng nó vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể anh, anh nói đây là tự trọng cuối cùng của anh. Mũi cô chua xót, ngẩng đầu lên. Màn đêm dày đặc sao cũng chẳng có mây, ánh sáng nhạt nhòa lẻ loi.

Gần đây có một quán bán món cay Tứ Xuyên, đã qua giờ cơm lâu rồi, nhà hàng rất vắng vẻ.

Doãn Văn Thừa ngồi cạnh cửa sổ, gọi hai món ăn, sau đó gọi thêm một chai rượu vang nữa.

"Cậu còn uống rượu nữa à?"

"Ồ, gọi cả cho cậu mà."

"Tôi không uống đâu."

"Không sao, rượu vang không mạnh đâu." Anh không đồ dành nữa, rót một ly đưa cho Hứa Kha.

Ly rượu màu đỏ đậm, sóng sánh vài cái trong chiếc ly chân dài, rồi từ từ đứng lặng lại, dưới ánh đèn, màu đỏ sậm của ly rượu tỏa ra một loại mê hoặc kì lạ.

Hứa Kha nâng ly lên. Trong trí nhớ, Thẩm Mộ là người rất thích rượu vang, đã dạy cô cách thử rượu như thế nào. Cho nên, rất nhiều lúc cô không muốn động và rượu vang, một khi đã động vào, những lời anh đã từng nói này sẽ vang vọng bên tai cô, những kỉ ức không được chào đón sẽ lập tức xuất hiện ngay.

"Vừa rồi, tôi vô tình mới nhìn thấy hai người."

Hứa Kha thấp giọng ừ một tiếng, không ngờ anh sẽ chủ động nhắc tới, thoáng có vẻ xấu hổ.

"Cậu và anh ta định chia tay à?"

Hứa Kha nhấp một ngụm rượu, hơi gật gật đầu.

Doãn Văn Thừa mỉm cười: "Vậy hôm nay tôi đúng là phải uống rượu mừng rồi."

Hứa Kha cười chua xót, uống cạn số rượu còn lại trong ly.

Doãn Văn Thừa cười tủm tỉm nói: "Như vậy đi, tôi nói cho cậu một bí mật của tôi, đổi lấy một bí mật của cậu, thế nào?"

Giờ phút này tâm trạng cô rất rối loạn, không có vui vẻ với bất cứ điều gì, cùng anh tới đây ăn cơm tối cũng là vì hai ngày nay anh luôn ở bên Thiệu Nhất Bình, với bí mật của anh, cô cũng chẳng có chút hứng thú nào. Cho nên, thấp giọng nói đúng hai chữ: "Không đổi."

"Bí mật này, cũng es liên quan tới cậu đấy, có đổi không?"

Hứa Kha chuyển điểm nhìn từ ly rượu lên gương mặt anh. Hắc Thần sắc này rất nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn.

Cô cuối cùng vẫn cứ tò mò, tùy tiện nói: "Được, cậu nói đi."

Doãn Văn Thừa vươn ngón tay út ra, "Nào, ngoắc tay đi."

Hành động này trẻ con quá đi. Hứa Kha không khỏi mỉm cười, đưa ngón tay út ra ngoắc vào tay anh một cái, sau đó, nâng ly rượu lên, nhọt nhạt nhấp một ngụm. Tối nay, không biết vì sao trong tiềm thức cô rất muốn uống rượu, rất muốn say một lần.

"Lúc còn rất nhỏ, tôi đã biết tôi không phải con ruột của mẹ."

Hứa Kha suýt nữa bị sặc rượu, ánh mắt lập tức ngẩng lên nhìn Doãn Văn Thừa.

Anh nhẹ nhàng cười, thần sắc thoải mái, giống nh đang nói tới quá khứ của một người khác.

"Trước đây tôi rất bướng bỉnh, nhưng gia giáo nhà tôi thì lại rất nghiêm. Có một lần đánh nhau với người ta, bị thương nhưng không dám nói với người nhà, vụng trộm tự đi bệnh viện, lúc truyền máu, vô tình hỏi về nhóm máu của mình."

Anh gắp ly rượu lên, nhấp một ngụm, thờ dãi: "Vì thế, tôi không bướng bỉnh nữa, rất ngoan ngoãn, cũng rất hiếu thuận với mẹ tôi. Tôi học rất giỏi được ra nước ngoài du học, sau khi học xong mẹ tôi nói về nước chăm sóc một người."

"Đi Thiệu là ai, tôi không biết, mẹ tôi bảo tôi tới đây chăm sóc bà, tôi lập tức đi tới. Nhưng tôi chỉ liếc mắt một cái, nhìn thấy cậu tôi đã biết bà là ai."

Hứa Kha kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trong lòng bắt đầu bất an không yên.

Anh hơi nhướn mày: "Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?"

Hứa Kha kinh ngạc nhìn anh, giọng nói nhẹ bằng như không phải của mình, "25."

Doãn Văn Thừa mỉm cười: "Ừ, tôi cũng 25."

Lòng Hứa Kha bắt đầu sợ hãi.

"Sinh nhật tôi là 12 tháng 6, còn cậu?"

"Tôi cũng 12 tháng 6."

Anh mỉm cười, dường như chẳng có chút bất ngờ nào "Giờ nào thì tôi không hỏi nữa, cậu làm em gái tôi thì được rồi."

Hứa Kha cảm thấy đầu choáng váng, "Cậu đang nói lung tung vớ vẩn gì thế. Tôi về hỏi lại mẹ tôi."

"Cậu không cảm thấy lạ sao, mẹ tôi đột nhiên bảo tôi tới chăm sóc một vị ân nhân mà 20 năm nay tôi chưa bao giờ nghe thấy tên, còn mẹ cậu nhìn thấy tôi lại kích động như thế, một chút cũng không có cảm giác xa lạ với tôi."

"Hon nữa, cậu và chị hai của tôi giống nhau như vậy. Có điều cậu còn xinh đẹp hơn cả chị ấy. Chị ấy như một cái kim nhọn, còn cậu thì nhẹ nhàng giống một đám sương mù."

Hứa Kha cảm thấy trái tim đập mạnh như sắp muốn chui ra. Tay cô nâng ly rượu lên, rượu trong ly khẽ sóng sánh sóng sánh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nút thắt

Cô không tin Thiệu Nhất Bình không phải mẹ ruột của cô.

Bởi vì, tình yêu của Thiệu Nhất Bình với cô, là tình yêu cô thấy ở rất nhiều người mẹ khác, từ nhỏ tới lớn bà luôn quan tâm trân trọng chăm chút cho cô, ngay cả một tiếng quát lớn cũng chưa bao giờ nói với cô. Dù bà biết cô đã thất thân với Thẩm Mộ cũng không hề trách móc cô một câu nào, chỉ đem tất cả trách nhiệm đổ lên người Thẩm Mộ và lên chính mình. Nhưng trong lòng Hứa Kha hiểu rõ, nếu không phải chính cô đã từng có một chút lưu luyến si mê với Thẩm Mộ thì làm sao anh có cơ hội để trả thù chứ?

Đó cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều năm nay cô không hề hận anh, mọi việc đều có luật nhân quả, là chính cô trước đây si mê anh, cho nên sau này cô mới bị anh lừa gạt. Bắt đầu từ lúc đó, cô luôn dùng cách đóng chặt chính mình để tự bảo vệ, trái tim không rung động thì sẽ không thương tổn.

Doãn Văn Thừa khẽ mỉm cười, nâng ly chạm nhẹ vào ly rượu của cô.

"Vì chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm cho nên cùng ly đi."

Ngón tay bung ly của Hứa Kha có chút run rẩy. Cô vốn đã chẳng có tâm trí nào mà uống rượu lại bị Doãn Văn Thừa lôi kéo cho nên một chút sợ hãi ban đầu giờ như lá bị gió thổi bay, lan tràn khắp nơi, không thể chặn lại.

Sự thoải mái tự tại của anh càng khiến sự bất an của cô trở nên nhiều hơn, cô chưa bao giờ thấy một người nhẹ nhàng băng quơ khi kẻ về thân thể phức tạp của mình như thế, nên tin hay không đây?

Loại giống thật mà là giả, nửa tin nửa ngờ ấy càng giày vò lòng người mảnh liệt hơn.

"Tôi cảm thấy cậu suy nghĩ nhiều quá rồi. Trên đời này có rất nhiều người giống nhau." Cô không kìm được mà cao giọng nói với anh, nói với anh nhưng càng giống như đang nói với chính bản thân mình. Nhưng nhớ lại khoảnh khắc khi cô nhìn thấy Chương Uyển Nhược trước đó, khi ấy cô cũng rất bất ngờ, rất khó tin rằng trên thế gian này lại có người giống cô đến thế cơ mà.

Doãn Văn Thừa gật gật đầu, neho mắt lại khiến nụ cười của anh thật vô tội: "Chỉ mong vậy."

Câu nói "Chỉ mong vậy" nhẹ nhàng băng quơ đó lại giống như một tảng đá tạo nên những con sóng kích động trong lòng cô, giống như một chiếc lá cây trong phút chốc bị đẩy vào trong sóng to gió lớn, cô gắng thoát ra cũng vô ích. Cô bắt đầu không tự chủ được mà đoán mò, trái tim đã mệt mỏi lại càng rối loạn hơn.

Doãn Văn Thừa mỉm cười nâng cằm lên, "Bây giờ nên nói tới bí mật của cậu rồi. Cậu vì sao lại thích Lâm Ca thế?"

Câu hỏi của anh trực tiếp và bất ngờ như thế, mạnh mẽ đem suy nghĩ rối bời của cô kéo về một hướng khác cũng chẳng mấy tích cực hơn. Vì sao lại thích anh? Cô dường như chưa bao giờ cần thận suy nghĩ về vấn đề này.

Khi đó, cô ở mãi trong tổn thương mà Thẩm Mộ gây ra cho mình, không thể thoát ra, kháng cự tình cảm của người khác, sợ hãi, không tin tưởng vào bản thân, tự khép mình trong cô đơn. Trong số rất nhiều người theo đuổi cô, Lâm Ca là một im lặng chờ đợi, là người kiên trì tới phút cuối, cũng là người

giản dị đơn thuần nhất, nhưng chính sự giản dị đơn thuần ấy lại khiến cô cảm thấy an toàn, dần dần chấp nhận anh, vết thương cũng dần dần bình phục.

Cô đã tỉnh lại trong tình yêu say đắm với Thẩm Mộ, cô hiểu rằng đó là một cái đích quá xa, cô quá si tâm vọng tưởng, mơ ước quá xa vời, cho nên mới ngã đau đến vậy. Còn tình cảm của cô với Lâm Ca, êm đềm như suối, trong sáng như trăng, bình yên như gió, cô nghĩ rằng nó không mặn mà nhưng sẽ vững bền.

Tình yêu sâu sắc với Thẩm Mộ kia như sóng tràn bờ nhưng cứ bồng bềnh bồng bềnh, dường như đã hút hết nhiệt huyết và tâm lực trong tình yêu của cô, cô cảm thấy cô chẳng còn một chút sức lực nào để trải qua một quá trình dài với ba năm yêu thầm, từ thầm kín đến công khai, từ thiên đường lại rơi xuống địa ngục.

Cô tình nguyện cùng Lâm Ca sống một cuộc sống bình thản, chỉ là không thể ngờ rằng trong cuộc đời bình thản ấy sẽ có một loại trắc trở khác.

Cô im lặng nhất thời không thể nói đáp án cho Doãn Văn Thừa, anh chỉ là một người xa lạ mà thôi, anh không biết tới quá khứ của cô, cho nên không hiểu tại sao cô lại lựa chọn như vậy. Nhưng biết được bí mật này rồi, với anh, có ý nghĩa gì sao?

Doãn Văn Thừa lại lấy ly rượu chạm vào ly của cô, ra vẻ bất mãn, "Ồ, tôi đã nói ra bí mật của tôi rồi, nhưng cậu chưa nói mà, thế này không công bằng, vừa rồi đã ngoác tay rồi mà."

Hứa Kha nhọt nhọt nhấp một ngụm rượu, ngừng một lát rồi mới thấp giọng nói: "Tôi...thích sự bình thường trầm ổn của anh ấy, điều đó làm tôi cảm thấy an tâm. Có một câu nói, năm tháng tĩnh lặng, đời người an ổn, đó chính là điều trong lòng tôi muốn."

Doãn Văn Thừa đột nhiên nhú mày: "Vậy tại sao cậu lại tự ti như thế?"

Tự ti? Hứa Kha ngẩn người, nhướn mắt lên. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình tự ti.

Anh hít một hơi, lẳng lặng nhìn cô chậm rãi nói: "Bằng cấp của cậu, tính nết, công việc, về ngoài, đều rất tốt. Tôi không hiểu tại sao yêu cầu của cậu đối với tình yêu lại thấp như thế. Hoặc cậu tự ti, hoặc là từng có một chuyện gì đó khó quên."

Hứa Kha lại kinh ngạc lần nữa. Đôi mắt anh rất sáng, ánh mắt như sao đêm, nhưng lại không sắc bén đến mức khiến người ta phản cảm, là một loại thông hiểu rõ ràng.

Anh chậm chậm nói: "Không phải tôi muốn tìm hiểu đời tư của cậu, chỉ là muốn tháo gỡ nút thắt trong lòng cậu thôi. Tôi cảm thấy cậu tuy rằng dung gian như ngọc, nhưng tuổi của cậu thì không còn trẻ nữa. Tôi và cậu rất có duyên, có lẽ bởi vì cậu được di Thiệu nuôi lớn, trên người cậu mang theo hương vị của bà, còn tôi, trong người lại chảy dòng máu của bà."

Hứa Kha kinh ngạc nhìn anh, lòng cô hoảng sợ. Anh rốt cục cũng làm rõ sự suy đoán trong lòng cô, ý niệm này vẫn luôn tạo thành một loại áp lực với cô, bây giờ lại chảy mạnh ra như nước, nhưng lại không có cách nào ngăn chặn.

"Cậu dựa vào đâu mà khẳng định như thế?"

"Tôi hai mươi lăm tuổi, nhưng hoàn toàn khác cậu. Tôi đã biết lâu rồi, chỉ là giấu kín trong lòng."

Khẩu khí của anh rất nghiêm túc, giờ phút này, Hứa Kha thực sự cảm nhận được anh cũng hai mươi lăm tuổi nhưng trưởng thành hơn cô rất nhiều, nhưng về khẳng định của anh, lại làm cho Hứa Kha muốn trốn chạy theo bản năng.

Cô không muốn nói thêm điều gì nữa, tránh khỏi tầm mắt của anh, thấp giọng nói: "Tôi vào bệnh viện, cậu về nghỉ ngơi đi. Tất cả chờ mẹ tỉnh dậy rồi nói sau, tất nhiên nếu là bà muốn nói."

Doãn Văn Thừa với phản ứng của cô tuyệt đối không có chút gì ngoài ý muốn, anh đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi, còn cô, vừa mới nghe thấy tất nhiên không thể có được sự bình tĩnh này của anh.

Anh đứng dậy mở cửa đi tới quầy thu tiền, cùng Hứa Kha đi ra khỏi nhà hàng.

Gió đêm tấp vào mặt, Hứa Kha đột nhiên cảm thấy lòng buồn thương. Tối nay, đã có quá nhiều biến cố khiến cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chia tay với Lâm Ca, dĩ nhiên cảm thấy mất đi một chỗ dựa an ổn, nhưng giờ phút này thân thể của cô cũng lâm vào một màn sương mù dày đặc, nếu là sự thật, như vậy thì cô chỉ còn lại có bản thân mình. Cô không muốn tin, nhưng lý trí tỉnh táo lại nói với cô rằng, lời nói của Doãn Văn Thừa chính là sự thật.

"Tiểu Kha, cậu về nhà tôi nghỉ ngơi đi. Đêm nay không cần túc trực ở đây đâu."

Hứa Kha yên lặng lắng đầu, đột nhiên nhận ra bản thân cô chẳng còn nơi nào để về nữa cả.

Doãn Văn Thừa đứng bên cạnh cô, dường như cảm nhận được điều gì đó, đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai cô.

"Đừng lo, cũng đừng sợ. Cậu sẽ không mất đi điều gì đâu, mà còn nhận được nhiều thứ hơn, ví như anh trai là tôi này."

Hứa Kha quay đầu nhìn anh, anh không giống như đang nói giỡn, ngữ khí rất chân thành tha thiết.

Đột nhiên, điện thoại anh đổ chuông. Anh lấy điện thoại ra, cười cười với cô: "Là đi Lê."

"Cháu đang ở bên ngoài bệnh viện, Di Thiệu hiện giờ đang ở trong phòng theo dõi, hôm nay không cần túc trực, Hứa Kha à, cô ấy đang ở bên cạnh cháu."

Ngắt điện thoại, Doãn Văn Thừa nói: "đi Lê đến thăm mẹ cậu, bây giờ đang đứng ở đại sảnh tầng 1, chúng ta qua đó đi."

Hứa Kha im lặng không nói gì, đi sau anh quay lại bệnh viện, dọc đường lòng cô rất mâu thuẫn, không biết khi nhìn thấy Lê Cảnh Hoa, cô nên nói điều gì. Những ân oán khúc mắc đã qua đã khắc rất sâu vào trong trí nhớ của cô, bây giờ chợt hiện lên, cô thực sự không quen.

Đèn trong đại sảnh rất sáng, đã muộn thế này cho nên rất ít người. Hứa Kha liếc mắt nhìn một cái đã thấy Lê Cảnh Hoa đang ở đâu. Vóc dáng bà cao gầy, một mình đứng trong đại sảnh vắng vẻ, có chút cô đơn bất lực.

Ánh mắt bà từ trên mặt Hứa Kha rơi lên gương mặt Doãn Văn Thừa, rồi quay lại trên người Hứa Kha.

Doãn Văn Thừa mỉm cười qua đó, "Đi Lê đã muộn thế này rồi, đi vẫn chưa nghỉ ngơi sao?"

"Nghe nói phẫu thuật thành công lắm. Di tới xem một chút. Văn Thừa, cháu về nhà nghỉ ngơi trước đi, mẹ cháu sắp về nước rồi, cháu nên bảo quản gia dọn dẹp nhà cửa lại một chút."

Nói xong, bà lại nhìn Hứa Kha, "TA có chuyện muốn nói với cháu."

Hứa Kha lập tức ý thức được điều bà muốn nói, gất gao nắm chặt bàn tay nhưng cũng chẳng thể áp chế sự căng thẳng và bối rối trong lòng.

Doãn Văn Thừa gật gù đầu: "Vâng, tạm biệt đi Lê, Tiểu Kha, tạm biệt."

Lê Cảnh Hoa ngồi xuống hàng ghế dài trong đại sảnh. Hứa Kha cách bà một cái ghế, cũng ngồi xuống.

"Ta có một người bạn thân, tên là Chương Nguyệt Quang. Bà ấy thanh tao, trang nhã, vô cùng xinh đẹp. Mười bảy tuổi đã ra ngoài làm việc, được Doãn công tử nhất kiến chung tình. Doãn gia và nhà của ta là bằng hữu, Doãn lão gia là một người cực kì bảo thủ lạc hậu, gia giáo nghiêm ngặt, quan trọng nhất là môn đăng hộ đối. Doãn Triền Đồ trốn cha kết hôn với Chương Nguyệt Quang. Doãn lão gia vẫn không thừa nhận, đến khi cái bụng của Chương Nguyệt Quang không thể che giấu nữa, sinh ra hai đứa con gái, Doãn lão gia ngay cả họ Doãn cũng không chịu đặt cho chúng. Chương Nguyệt Quang cũng là một người phụ nữ tâm huyết, khi biết mình mang thai đứa thứ ba vẫn đi cùng Doãn Triền Đồ tới thành phố L. Lúc ấy, Thẩm Tiểu Sơn ở thành phố L, hùn vốn cùng doãn gia xây một công trình tên là Cẩm Tú Giang Sơn."

Bà thở dài thật mạnh, chậm chậm nói: "Nhưng không ai ngờ được, Doãn Triền Đồ bị tai nạn xe, còn rất trẻ đã qua đời."

"Doãn Triền Đồ là con trai độc nhất, cho nên Doãn lão gia càng tức giận hơn lại càng thêm oán hận Chương Nguyệt Quang, nếu không phải là bà ấy thì ông ấy sẽ không tức giận mà quyết định tới thành phố L để xây ra tai nạn xe. Doãn lão gia lúc ấy nói luôn, nếu cái thai thứ ba của Chương Nguyệt Quang vẫn là con gái, thì sẽ đem tất cả gia sản truyền lại cho cháu, không chấp nhận mẹ con họ."

"Khi đó, trong công trình xây dựng Cẩm Tú Giang Sơn có một người tên là Hứa Văn Cừ, ông ta mỗi ngày đều ở trong công trường lo lắng, sợ bệnh tim của vợ ông ta tái phát, hai cái mạng cả lớn cả nhỏ đều khó mà giữ được, cho nên, toàn bộ mọi người xây dựng công trình này đều biết vợ ông ta sắp sinh con."

Nghe thấy tên cha mình, tim Hứa Kha đập nhanh kì lạ, Lê Cảnh Hoa, quả nhiên là muốn nói chuyện về thân thế của cô.

"Thật bất hạnh, Chương Nguyệt Quang sinh con gái, còn vợ của Hứa Văn Cừ, được thông báo là bệnh tình trở nên nguy kịch khi sinh con."

"Lúc ấy, là ta, đi tìm Hứa Văn Cừ nói chuyện. Ta đưa ông ấy một vạn đồng, muốn lấy đứa con của ông ta. Còn ông ta thì cầm một vạn đồng kia đi để cứu vợ mình."

"Không ngờ, hai tháng sau, vợ ông ta tìm được ta, muốn lấy con về. Ta lúc ấy rất tức giận, nghĩ rằng nhà đó đã hứa mà không giữ lời, đã lấy tiền của người ta rồi lại còn lật lọng. Hoặc giả, họ đang muốn vùi thêm tiền. Người như vậy, ta đã thấy nhiều rồi. Lúc ấy ta còn trẻ rất dễ tức giận, nhọc nhằn bà một hồi rồi đuổi đi. Sau khi ta trở lại tỉnh nhà rồi ra nước ngoài luôn, chuyện này nhiều năm quá rồi, ta cũng lãng quên luôn."

"Mãi cho tới một ngày, Thẩm Tiểu Sơn đột nhiên bảo ta, muốn ly hôn với ta, lấy một người đàn bà tên là Thiệu Nhất Bình. Ta chưa từng nghĩ rằng có một ngày Thẩm Tiểu Sơn sẽ rời khỏi ta, mặc dù ta cũng chẳng hề yêu ông ấy. Lúc ấy ta từ nước ngoài trở về, lúc nhìn thấy Thiệu Nhất Bình, căn bản là không nhớ ra bà ấy là ai. Chuyện cũ kia đã xảy ra tận hai mươi năm rồi, ta làm sao có thể ngờ được bà chính là vợ của Hứa Văn Cừ."

Nghe tới đó, Hứa Kha đã cảm thấy chính mình sợ hãi đến mức sắp ngất đi. Cô nhanh tay nắm chặt tay ghế.

"Lúc ta tức giận mắng Thiệu Nhất Bình, bà ấy kích động, nói với ta vài điều. Lúc ấy ta vẫn chẳng nhớ bà là ai, lại còn hiểu lầm theo một hướng khác. Bà ấy nói, bà ấy đã sớm biết Thẩm Tiểu Sơn kết hôn với ta, lúc ở thành phố L, bà ấy còn nói, Hứa Kha, đứa trẻ này căn bản không phải họ Hứa."

"Vừa nghĩ tới bà mười mấy năm thủ tiết không lập gia đình, nhưng vừa gặp Thẩm Tiểu Sơn không bao lâu thì đã đồng ý kết hôn. Ta cho rằng khả năng duy nhất chính là bà chính là tình nhân của Thẩm Tiểu Sơn ở thành phố L hai mươi mấy năm về trước, hai người chỉ là nói lại tình xưa mà thôi. Còn cháu

ta tưởng cháu là con riêng của Tiểu Sơn. Sự tức giận và hận thù của ta lúc đó, cháu có thể tưởng tượng được không? Cả đời ta cao ngạo thanh tao, chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy, lại còn bị một người đàn bà như vậy cướp mất chồng."

"Trong bữa tiệc sinh nhật năm đó của Thẩm Mộ, ta mở champagne, trong lòng rất vui vẻ, không có chồng, nhưng ta còn có con. Nhưng câu nói đầu tiên của nó sau khi mở miệng ra chính là nó muốn ở cùng cháu. Lúc ấy, ly rượu trong tay ta loảng xoảng một tiếng rơi xuống nền đá cẩm thạch. TA vẫn còn nhớ rõ tâm trạng mình lúc đó, tức giận, tuyệt vọng còn có cả mất hết can đảm. Ta lái xe ra ngoài, đêm đó, tai nạn xe cộ xảy ra."

"Sau khi tỉnh lại, ta nói với Thẩm Mộ, trên thế giới này trừ cháu ra, nó lấy ai cũng được."

"Nó không tin muốn về nước tìm hiểu. Ta chỉ nói với nó một câu, ngày nào nó về nước ngày đó chính là ngày giỗ của ta."

Nước mắt của Hứa Kha không biết từ lúc nào đã rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chân tướng

"Thực ra, ta đã từng nghĩ cháu là con gái riêng của Thẩm Tiểu Sơn, nhưng cũng không thể chắc chắn điều đó. Nhưng kể cả xác suất cháu là con riêng của ông ấy chỉ có một phần vạn thì ta cũng không thể cho phép Thẩm Mộ lấy cháu. Thiệu Nhất Bình đã cướp đi chồng ta, con gái của bà ấy lại còn cướp đi con trai ta, chuyện này so với cái chết càng làm ta không thể dễ dàng tha thứ. Ta không cho Thẩm Mộ về nước, thực ra không phải chỉ là lời nói ngoài miệng, là thực sự lấy tử tương bức." (lấy tử tương bức: dùng cái chết để ép buộc người khác phải làm theo ý mình)

"Lấy tử tương bức", bốn chữ này bà chậm chậm nói ra từng chữ một, mang theo một chút sắc bén, một chút thê lương và cả một chút tàn nhẫn.

Hứa Kha cũng không quay đầu lại để xem vẻ mặt của bà thế nào, nhưng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc bà uy hiếp Thẩm Mộ đó. Nhất định bà rất cường thế, bá đạo, năm đó bà đại náo hôn lễ của Thẩm Tiểu Sơn và mẹ cô, đúng là đáng về cả chết lưới rách ngọc nát đá tan.

Lê Cảnh Hoa nói tới đây, thở phào nhẹ nhõm thật dài, đoạn quá khứ kia, giống như một khối đá nặng trong lòng bà, vì muốn giữ lấy tôn nghiêm của mình mà không thể chia sẻ với người khác, vẫn cứ chôn giữ trong lòng, không thể tiêu tán.

Bà từ nhỏ gia cảnh đã rất tốt, lại còn cao quý xinh đẹp hơn người, cuộc sống của bà, cho tới bây giờ vẫn luôn thuận lợi thăng quan tiến chức, vó ngựa thẳng tiến lên kinh đô. Nhưng không ngờ ngựa cũng có ngày bị mất móng, lúc xuống ngựa, bất ngờ không kịp chuẩn bị, tất cả tôn nghiêm và kiêu ngạo của bà lại bị người ta giẫm nát.

Khoảng thời gian đó bà không dám tham gia những bữa tiệc xã giao, không dám gặp bạn bè, không dám ra khỏi cửa. Bị Thiệu Nhất đánh bại, cảm giác lớn nhất của bà không phải là thương tâm mà là nhục nhã.

Thiệu Nhất Bình có cái gì? Bất kể là đáng người, tướng mạo, gia thế, bằng cấp, tuổi tác, năng lực, mọi thứ đều không cùng đẳng cấp với bà, nhưng Thẩm Tiểu Sơn lại đồng ý lấy bà ấy. Thái độ kiên quyết, thậm chí còn đồng ý từ bỏ tất cả gia sản của mình.

Bà chưa bao giờ lại gặp sự thất bại lớn đến thế, thậm chí còn chẳng biết tại sao mình lại bại trận. Cho nên, với Thiệu Nhất Bình và Hứa Kha, bà hận họ vô cùng, hận không thể đuổi tận giết tuyệt.

Khi bà nghe được Thẩm Mộ nói một câu như vậy, tuyệt vọng và khiếp sợ vô cùng, lấy tử tương bức không phải chỉ để hù dọa anh, là thực sự mất hết can đảm, không còn vui thú gì trên đời nữa.

"Ta lấy tử tương bức, tuy rằng ngăn được việc Thẩm Mộ về nước, nhưng lại không thể làm cho nó chết tâm. Ta biết trong lòng nó vẫn luôn nghĩ về cháu. Đột nhiên bệnh tình của Thẩm Tiểu Sơn trở nên nguy kịch cho nên ta chẳng có lí do gì để ngăn nó về nước nữa cả. Thẩm Tiểu Sơn nằm trên giường bệnh, ta hỏi ông ấy Hứa Kha có phải con gái của ông hay không. Lúc ấy ông không hề trả lời ta, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn ta một cái, chỉ kéo tay Thẩm Mộ nói đúng một câu."

"Ông ấy nói, nó chính là em gái của con, phải chăm sóc nó thật tốt."

Hứa Kha chấn động, quay đầu lại. Giờ phút này, suy nghĩ của cô đã hỗn loạn tới mức không biết mình đang nghĩ gì nữa, rốt cuộc, cô là con gái của ai, Thẩm Tiểu Sơn vì sao lại nói như vậy?

"Lúc ấy, Thẩm Mộ chết lặng, không nhúc nhích ngồi đó thật lâu, cuối cùng, nó nói tiếng vâng."

Lòng Hứa Kha rầu rĩ đau xót, thì ra câu nói đó của anh: trên thế gian này chỉ có một loại khả năng có thể khiến anh buông tay em, thì ra chính là khả năng này.

"Xác nhận được thân phận của cháu, ta càng hận cháu và Thiệu Nhất Bình hơn. Thảm Tiểu Sơn vừa chết, ta liền đuổi mẹ con cháu ra khỏi Vinh Đê. Kỳ lạ là, Thiệu Nhất Bình cái gì cũng không nói, cũng không tranh giành với ta, vô cùng bình tĩnh đem cháu đi. Lúc ấy, ta thấy rất kì lạ."

Thảm Mộ quay lại Canada, tính tình thay đổi rất nhiều, có một khoảng thời gian lúc nào nó cũng mơ mơ màng màng, sức khỏe trở nên rất kém. Ta rất lo lắng, giới thiệu cho nó không ít các cô gái, nó đều mặc kệ. Chỉ có, con gái thứ hai Chương gia theo đuổi nó là nó chấp nhận thôi. Lúc ấy ta cũng cảm thấy rất lạ, tuy rằng ta và Chương Nguyệt Quang từ lúc còn trẻ đã kết bạn, sau đó bởi vì Thảm Tiểu Sơn ly hôn với ta, dần dần ta không còn muốn gặp bạn bè nữa, con gái của bà ấy ta cũng chỉ gặp có vài lần. Ta cố gắng đi xem mặt con gái thứ 2 của bà ấy vì muốn biết loại con gái như thế nào mới có thể làm cho Thảm Mộ chấp nhận, bỏ qua mọi chuyện. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Chương Uyển Nhược đó, ta ngây dại. Ta đã hiểu được vì sao Thảm Mộ lại chấp nhận nó."

Tâm mắt Hứa Kha có chút mơ hồ, nhớ tới tấm ảnh kia, một thiếu niên mặc áo trắng trên thảm cỏ xanh mướt.

"Ngày đó lúc ăn cơm, vô tình Doãn Văn Thừa nói sắp tới sinh nhật của nó rồi. Nhìn thấy Chương Uyển Nhược, ta đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Càng nghĩ ta càng thấy lạ, vì thế cho người đi điều tra. Một tháng sau, cuối cùng ta cũng hiểu rõ mọi chuyện."

"Mấy năm nay, ta hận cháu, hận Thiệu Nhất Bình, nhưng một khắc kia, ta không còn hận ai cả. Cuối cùng ta cũng tin vào câu nói trên thế gian mọi điều luôn tuân theo luật nhân quả."

"Ta trở về lần này là muốn nói cho Thiệu Nhất Bình đã tìm thấy con trai của bà, vốn định để bà có niềm vui tuổi già, mẹ con đoàn tụ. Không ngờ bà ấy lại có bệnh tim."

Lê Cảnh Hoa thở dài, đứng dậy.

"Căn nhà ở Vinh Đê, vốn là Thảm Tiểu Sơn để lại cho mẹ con cháu. Sức khỏe của mẹ cháu như vậy, cháu vẫn nên ở lại đây tiện chăm sóc cho bà ấy. Cháu chuyển về đó đi. Thảm Mộ nó ngay từ đầu đã định để hai người về đó ở, nhưng nó hiểu rõ tính của cháu, cho nên tạm thời không đề cập tới. Hai ngày nay nó không ở trong thành phố này, nó thiếu chủ nhiệm Trương một ân tình, cho nên phải ở nơi khác giúp ông ta một chuyện. Nó bảo nó ở lại căn phòng ở Vân Đình cũng được, về sau nó sẽ chuyển về ở hẳn tại Vân Đình."

Bà đem một chùm chìa khóa đặt vào trong lòng bàn tay Hứa Kha, xoay người rời đi.

Hứa Kha nhìn theo thân ảnh chậm rãi rời đi của bà, lòng cô ngũ vị trộn lẫn. Là tuổi tác khiến tính cách con người thay đổi? Hay là vì áy náy nên mới làm vậy? Bà và hình ảnh người phụ nữ năm đó hoàn toàn khác nhau. Đã sáu năm rồi, cuối cùng cũng trả hết được những gì bà nợ Thiệu Nhất Bình.

Trong đại sảnh im lặng, ánh đèn màu xám trắng lạnh lùng yên tĩnh. Cô chậm rãi ngồi xuống, đại sảnh rộng như vậy, băng ghế dài như thế chỉ còn lại một mình cô. Những lời Lê Cảnh Hoa vừa nói đó, vẫn luôn trần trụi trong lòng cô. Ân ân oán oán của thế hệ trước, thân thế quá phức tạp, còn có sự trả thù của Thảm Mộ, tất cả tất cả, chân tướng đã được vạch rõ, là như vậy sao?

Quá bất ngờ và sợ hãi khiến cô cảm thấy giống như cơ thể mình đang ở trong tầng sương mù dày đặc, nhưng thân thể và ân oán đều mờ nhạt dần đi, thứ càng lúc càng rõ ràng hơn chính là một đoạn thời gian cùng Thảm Mộ kia.

Sau khi anh ra nước ngoài cũng không còn chút tin tức gì nữa, cô đau khổ chờ anh về, cô không tin một đêm ngày 21 tháng 5 đó chỉ là giấc mộng Nam Kha.

Nhưng, bệnh tình của Thảm Tiểu Sơn càng lúc càng nguy kịch, anh từ nước ngoài trở về, thái độ với cô thay đổi bất ngờ, giống như chỉ coi cô là bạn bình thường. Anh ở ngoài hành lang trong bệnh viện, dùng ánh mắt lạnh lùng khinh thường như vậy, còn có khẩu khí ngạo mạn tuyệt khinh khi, nói với Thiệu Nhất Bình một câu duy nhất, đi làm tổn thương người mà cháu yêu nhất, bây giờ cháu cũng cho đi nếm thử mùi vị đó.

Nói xong, anh lướt qua người cô đi mất, từ đầu tới cuối, ngay cả liếc cũng không thèm liếc cô một cái.

Cô chỉ nhớ lúc ấy, cô cảm thấy trời đất tối mịt, trước mắt chỉ là một màu trắng phiêu du hư không.

Nước mắt không biết từ lúc nào đã từ từ chảy xuống, một giọt rơi trúng mu bàn tay cô. Hứa Kha đứng dậy, chậm rãi đi vào thang máy.

Chuyện xưa đã sáu năm trôi qua rồi, đột nhiên bị người ta mở ra, phủ định toàn bộ suy nghĩ của cô, tâm tình cô phức tạp chẳng biết nên miêu tả thế nào, đứng trong thang máy, đầu có chút mê muội.

Cô đi vào khu theo dõi đặc biệt, từ ngoài cửa sổ nhìn vào trong. Thiệu Nhất Bình yên lặng nằm trên giường bệnh, cơ thể mỏng manh, giống như một chiếc lá mùa thu sắp rụng về cội. Thời khắc này, Hứa Kha chỉ cảm thấy rất yêu thương bà. Bởi vì hai mươi lăm năm qua sự trả giá của bà vì cô còn nhiều hơn một người mẹ ruột thật nhiều lần.

Cô không kim lòng mà nắm chặt chùm chìa khóa trong tay. Vinh Đê, vốn là Thảm Tiểu Sơn để lại cho hai mẹ con cô, nhưng năm đó lúc Thiệu Nhất Bình mang theo Hứa Kha rời khỏi, không hề có nửa phần lưu luyến, hai người đều là những người rất tự trọng. Hơn nữa Thiệu Nhất Bình lấy Thảm Tiểu Sơn không phải bởi vì gia sản của ông, không ngờ cuối cùng lại bị Lê Cảnh Hoa cố tình gây chuyện lăng nhục.

Nếu là Thiệu Nhất Bình không bị bệnh, có lẽ giờ phút đó Hứa Kha sẽ không nhận chùm chìa khóa này. Nhưng lúc này, cô cảm thấy tự tôn và cốt khí của mình, so với sức khỏe sau này cô mẹ cô có lẽ là không cần phải mang ra so sánh. Nơi đó, an ninh tốt, không khí tươi mát, có lẽ đó là nơi để tình dưỡng tuổi già tốt nhất. Đó là "nhà" Thảm Tiểu Sơn để lại cho Thiệu Nhất Bình.

Nghĩ đến đây, Hứa Kha đi ra khỏi bệnh viện. Ở cửa lớn, chặn một chiếc xe taxi lại. Cô phải về Vinh Đê, sắp xếp lại căn nhà đó giống như căn nhà ở tỉnh L, để tới khi Thiệu Nhất Bình được xuất viện, trở lại "nhà" này an hưởng tuổi già.

Xe taxi đứng ở bên ngoài biệt thự. Hứa Kha xuống xe. Đêm tháng năm, không khí trong lành mang theo mùi hương hoa hồng nhàn nhạt. Cô đi vào Vinh Đê, đứng ở trước cửa nhà họ Thẩm, lấy chìa khóa mở cửa sắt.

Đèn vẫn sáng, ánh sáng nhu hòa nhẹ nhàng, mặt cỏ bằng phẳng như một tấm thảm. Cách làn cỏ đó, căn nhà kia rất rộng, im lặng nằm trong màn đêm, giống như một cái mỏ neo bị lãng quên.

Hứa Kha đi trên con đường trải sỏi đầy lá rụng, chậm rãi đi vào.

Trên hành lang có vài chiếc đèn lồng, giống như ngày kết hôn đó Thẩm Tiểu Sơn rất vui vẻ mua về, tự tay treo lên.

Kỳ thực, Hứa Kha vẫn chưa hiểu được tại sao Thẩm Tiểu Sơn lại thích mẹ của cô. Hối Thiệu Nhất Bình bà chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

Mấy ngày trước, đã có một lần tới đây, nhưng lúc ấy ở bên cạnh Thẩm Mộ cô chẳng có tâm trạng nào nhìn kĩ cả.

Cô đi tới đầu cầu bật đèn của các căn phòng lên. Giống như tất cả những kỉ niệm trong quá khứ cứ theo ánh đèn đó mà sống dậy.

Phòng ở đã không còn giống như sáu năm trước nữa, nhưng cô cũng chẳng biết điểm khác biệt là gì.

Hứa Kha chậm rãi đi lên tầng hai, ở trước căn phòng năm đó, dừng bước.

Chần chờ một chút, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ ra.

Phòng trống rỗng, năm đó lúc rời đi, cô đã đem tất cả những thứ của mình đi hết. Trên giá sách vẫn còn vài quyển tạp chí, đã vàng ố hết rồi.

Cô tiện tay rút một quyển ra, lật giở, khi đó trên tivi chiếu phim Thần long hiệp nữ, trên tạp chí cũng là tấm ảnh chụp trên sân khấu của Dương Quá và Tiểu Long Nữ.

Nhớ rõ lúc ấy cô và Mạc Tiêu Tiêu cùng ở một chỗ xem tạp chí, vui vẻ, hứng khởi nói chuyện về mười sáu năm chờ đợi của Dương Quá, thốn thức mà hâm mộ.

Thẩm Mộ lúc ấy nói gì nhỉ?

Dường như anh cái gì cũng không nói, khinh thường nhìn hai cô lờm một cái, cho tay vào túi áo nói: "Lừa đảo mấy cô nhóc là dễ lừa nhất."

Nhưng rõ ràng, anh cũng xem.

Mùi cô đột nhiên chua xót, nhẹ nhàng buông quyển tạp chí xuống. Có một số việc, anh cũng thích nhưng lại đặt xuống tận đáy lòng. Sau năm nay, người vất vả nhất không phải cô ... mà là anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hoài niệm

Cô chỉ có hận, còn trên lưng anh lại đeo gánh nặng tâm lý nặng nề đến vậy, như vậy hiểu lầm với anh mà nói sẽ là giấc mộng đáng sợ thế nào, cô không dám tưởng tượng mấy năm đó anh đã vượt qua thế nào.

Một vài hình ảnh từ khi gặp lại anh tới giờ đột nhiên hiện lên trước mắt, anh gầy hơn trước, trầm lặng hơn trước, hành động càng khiến người ta khó đoán hơn, giống như đáy biển u tối, ngay cả mạch nước ngầm chảy mãnh liệt cũng mang một màu tối đen, không muốn để người khác biết.

Cô đẩy cửa sổ ra, đứng trên ban công đón gió, hít vào một hơi thật dài, một lần không khí tươi mới như muốn hòa tan nỗi chua xót trong lòng.

Thẩm Tiểu Sơn vì sao lại nói như vậy? Có lẽ vì ông hiểu rất rõ Lê Cảnh Hoa, ông biết sau khi ông mất đi, bà ta sẽ không từ bỏ ý định của mình, cho nên ông phó thác cô cho Thẩm Mộ bảo anh chăm sóc cô thật tốt. Cô sống tốt đương nhiên Thiệu Nhất Bình cũng sẽ sống rất tốt. Loại tình cảm của những người trung tuổi, âm trầm thực tế, nhưng ông lại không ngờ sẽ có một câu chuyện hiểu lầm như vậy, vốn là một ý định tốt đẹp như vậy cuối cùng lại trở thành nguyên nhân của mọi sự rắc rối.

Cô thẫn thức buồn bã. Đột nhiên, ngoài cánh cửa truyền đến một ánh đèn xe. Cô ngẩn người, trong lòng không hiểu sao lại kích động, là anh trở về đây sao? Lê Cảnh Hoa không phải bảo anh không ở trong thành phố này sao?

Cửa sắt mở ra, một thân ảnh cao gầy xuất hiện ở cạnh cửa. Cách một lớp cửa, ánh sáng mờ ảo nhưng cô vẫn có thể nhận ra hình ảnh của anh.

Dường như anh cũng rất bất ngờ vì trong phòng có ánh đèn, có người, yên lặng đứng chờ trên con đường rải đá một lát, sau đó, dọc theo con đường đó đi vào trong nhà.

Cô đứng trên ban công tầng hai, tim đập bình bịch theo bước chân của anh, căng thẳng.

Thân ảnh kia chậm rãi tới gần hơn, khuôn mặt cũng sáng rõ hơn, một cảm giác chan chất đau đớn đọng trên mi mắt cô lúc đó.

Anh có lẽ đã nhìn thấy cô, trên hành lang ngừng chân lại, ngẩng đầu lên.

Gió đêm thổi bao vạt áo somi của anh, tóc mái trên trán cũng nhẹ nhàng tung lên, dưới ánh đèn nhàn nhạt một cậu thanh niên đang đứng đó.

Những hình ảnh anh lúc trẻ tuổi, hăng hái, ngang bướng chợt hiện lên trước mắt cô. Lòng cô mềm nhũn đau đớn, từng có yêu, từng có hận, từng cố gắng quên đi. Nhưng bây giờ, khi chân tướng đã được vạch rõ, thì lại không hiểu được cảm giác trong lòng, là tiếc nuối hay buồn bã. Thời gian không tiếng động cứ lặng lẽ trôi đi, đủ để đem tình cảm thương hải biền vĩ tang điền (có ý là Cảnh đời luôn luôn biến đổi, không có gì gọi là bền vững vĩnh viễn).

"Tiểu Kha." Anh ngẩng đầu, nhẹ nhàng cất tiếng gọi cô.

Nước mắt cô dường như đang đứng chờ Cô luống cuống xoay người đi vào trong phòng, không muốn để anh nhìn thấy cô rơi lệ.

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân của anh, tiếng động trong trí nhớ của cô vài năm trước lại xuất hiện lần nữa. Cô ngày nào cũng làm một chuyện đó chính là nghe bước chân của anh, biết anh đã về nhà mới có thể an tâm mà đi ngủ.

Anh đẩy nhẹ cửa phòng ra, đứng ở cửa, nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, giống hệt như trong trí nhớ của cô. Cô có một chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại được. Thời gian đã qua, làm cách nào có thể lấy lại đây?

Cô cố gắng làm suy nghĩ của mình thật bình tĩnh, khiến cho giọng nói trở nên an ổn. "Hôm nay, mẹ anh tới tìm em. Em nghĩ anh không ở thành phố này, cũng sẽ không trở về."

"Anh ở thành phố M, gấp gấp trở về đây."

Anh đi vào trong, tầm mắt dừng lại trên quyển tạp chí kia, nhẹ nhàng lật giờ, sau đó nhìn cô.

"Mẹ anh đến tìm em rồi à?" Khoảng cách không xa, cô có thể thấy rõ ràng sắc mặt anh hôm nay hồng hồng, ánh mắt sáng ngời linh động hơn nhiều so với bình thường, dường như là có uống rượu.

Hứa Kha mím môi, nói: "Vâng, em đã biết hết rồi."

Thẩm Mộ chậm rãi đi đến trước cửa sổ, quay lưng về phía cô, thấp giọng nói: "Anh là người thân duy nhất của bà trên thế giới này, bà vì anh nên mới bị tai nạn xe. Bà lấy tử tuất bức, không chịu để anh về nước, em không thể biết được lúc đó anh có bao nhiêu đau khổ và tuyệt vọng đâu, còn có áp lực lớn như vậy trong lòng nữa. Câu nói của cha anh trước khi ông qua đời kia, cuối cùng cũng đưa anh vào cảm giác đau đớn tuyệt vọng chỉ muốn chết đi, anh nghĩ một mình anh gánh vác nó là đủ rồi, anh không muốn để em biết những chuyện này."

Lòng cô đau xót, từ lâu rồi cô đã không còn hận anh nữa, nhưng chưa bao giờ loại cảm giác đó lại hoàn toàn tan biến như lúc này. Bây giờ cô không còn nữa chút oán trách anh nào cả, chỉ có khoảng thời gian cô yêu anh kia mà thôi.

"Anh ở trước mặt em, nói câu đó với dì Thiệu chỉ là muốn em hận anh rồi quên anh đi."

Anh dừng một chút, thấp giọng nói tiếp: "Cũng là để giúp anh cố gắng quên em."

Cô không tự giác nắm chặt bàn tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau đớn rõ ràng như thể mới có thể khiến cô tỉnh táo để trấn áp cảm xúc của bản thân. Một mình anh phải gánh vác những chuyện đó rơi xuống vực sâu suốt đời không thể trèo lên, cảm giác thống khổ đó cô có thể hiểu được. Đau xót trong lòng cô bắt đầu hiện lên rõ ràng.

Anh xoay lưng lại, khuôn mặt cương nghị động lòng người, nhưng trong đôi mắt lại có một loại cảm xúc tang thương sâu sắc.

Lòng cô biết rõ, thống khổ của anh, mong chờ của anh. Nhưng đã sáu năm trôi qua rồi, cảnh còn người mất, cô chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Quá khứ thì cứ mặc kệ cho nó qua. Đừng nhắc lại."

Anh chặn ngang lời cô: "Đúng, anh cũng từng nghĩ như vậy. Anh về nước đã được một khoảng thời gian rồi, nhưng không đi tìm em ngay bởi vì, anh biết em đã có bạn trai. Đã sáu năm rồi, anh đối với em vẫn trước sau như một, nhưng em thì sao? Anh nghĩ chắc em phải hận anh thấu xương, nhưng em lại không hề hận anh. Có yêu mới có hận, em đối với anh lạnh nhạt như vậy, thậm chí anh còn nghĩ, nếu em thực sự yêu Lâm Ca, nếu Lâm Ca cũng thực sự yêu em thì anh đồng ý buông tay."

Hứa Kha yên lặng cắn môi.

"Nhưng em đối với anh ta, không hẳn là yêu, còn anh ta đối với em yêu cũng chưa đủ sâu. Anh biết vì sao em lại chọn anh ta, là vì em phải trải qua tổn thương nặng nề sáu năm trước, em đã không còn cảm giác an toàn nữa, không hề tin tưởng vào tình yêu của mình. Sợ hãi và trắc trở, gặp chuyện thì cố gắng chịu đựng. Còn Lâm Ca, trên lưng anh ta có rất nhiều gánh nặng, người thân với anh ta có tình có ân, còn anh ta đối với người thân, có trách nhiệm, có áy náy. Tình thân không thể buông, càng không thể bỏ qua. Loại tình cảm em mãi mãi cũng không thể sánh bằng."

Nhắc tới Lâm Ca, lòng Hứa Kha rất khó chịu, Chuyện của em và anh ấy, anh không hiểu được đâu."

Thẩm Mộ đi tới, chợt cầm lấy tay cô, "Anh nói rồi, trên thế giới này chỉ có một loại khả năng có thể khiến anh buông tay em, còn bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không buông em ra."

Hứa Kha chấn động. Anh cúi đầu nhìn cô chờ mong, vẻ tươi trẻ vẫn hiện lên trong đôi mắt anh, nhưng cô lại rất rõ ràng, mặc dù tất cả những hiểu lầm đã được dỡ bỏ, nhưng khoảng cách của sáu năm qua, đã khiến mọi thứ không thể trở lại như xưa.

Cô theo bản năng đẩy anh ra, bất đắc dĩ mà buồn bã, "Thẩm Mộ của sáu năm trước thích Hứa Kha của sáu năm trước, bây giờ anh không còn là anh của sáu năm trước, em cũng không còn là em của sáu năm trước."

Đột nhiên, anh ôm ngực, sắc mặt thay đổi, hai hàng mày đen đặc giao nhau tại một điểm.

Hứa Kha kinh ngạc sợ hãi: "Anh làm sao vậy?"

"Vừa rồi, tiếp rượu người ta." Anh dường như rất khó xử, cắn răng nói vài chữ, buông cô ra nhanh chóng bước vào toilet.

Cô nghe thấy vài tiếng nôn khan, sau đó là tiếng nước chảy.

Cô nhanh chóng bước qua đó, đứng cạnh cửa hỏi: "Anh không sao chứ?"

Anh hơi cúi lưng, thấp giọng nói: "Không sao. Bụng trống uống rượu, dạ dày khó chịu ấy mà."

"Anh chưa ăn cơm à?"

Anh ôm ngực, "Trong bữa ăn đều là uống rượu, nói chuyện."

Cô lập tức hiểu ngay, anh đi tới thành phố có lẽ vì chuyện của chủ nhiệm Trương. Bình thường một cuộc phẫu thuật như vậy, đều là phải chờ tới vài ngày mới có thể sắp xếp được, lại còn trùng đúng vào ngày nghỉ lễ 1 tháng 5 cho nên tìm người rất khó. Cuộc phẫu thuật của Thiệu Nhất Bình không có trở ngại gì như thế, tất nhiên là bởi vì anh và chủ nhiệm Trương có giao tình. Cô có chút áy náy.

"Em đi xem dưới bếp có gì ăn được không."

"Không cần. Anh chẳng muốn ăn gì cả, rót cho anh ly nước đi."

Hứa Kha xuống tầng dưới, rót một ly nước bùng lên cho anh.

Anh nửa dựa vào ghế sofa, trong giây phút đón nhận ly nước, ngón tay chạm vào đầu ngón tay của cô, như có một luồng điện chạy trong người khiến cô buông tay ra, cái ly rơi xuống, nước đổ lên ngực áo của anh.

Áo somi của anh có một mảng lớn bị ướt, cô vội nói: "Em đi lấy khăn"

Cô vội vàng đi sang phòng anh ngay sát bên cạnh, mở tủ quần áo ra.

Anh là một người rất gọn gàng cũng rất sạch sẽ. Trong tủ quần áo không nhiều lắm, nhưng xếp rất gọn. Khăn mặt sạch gấp gọn để một chồng bên cạnh.

Chính giữa thanh ngang treo quần áo, một chiếc váy trước lựa mỏng, im lặng đứng đó.

Cô kinh ngạc nhìn chiếc váy dài..

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phiên ngoại: Ngày 21 tháng 5

Sáu năm trước, ngày 21 tháng 5, chín giờ tối, tầng cao nhất, The Night

Tấm màn duy nhất ngăn cách không gian bên trong lồng lầy với màn đêm đầy sao bên ngoài, bầu trời đêm như được tráng một lớp men mỏng, ánh đèn mê ly lấp lánh, như mộng như ảo. Những ngôi sao thủy tinh giăng kín đầy trời, không biết là ngôi sao thật hay là phản chiếu của ánh đèn.

Trong phòng có bảy người. Hứa Kha, Thẩm Mộ, Mạc Tân Vũ, Mạc Tiểu Tiểu, Hoắc Minh, Vu Hoan, còn có một người con gái nữa... Tiểu Đậu Từ. Tên của cô vốn là Đậu Viện, nhưng bởi vì mái tóc ngắn, đôi mắt và khuôn mặt tròn tròn, vì thế mọi người đều gọi cô là Tiểu Đậu Từ.

Đây là những người bạn thường cùng nhau vui đùa, vì Thẩm Mộ sắp ra nước ngoài cho nên cả nhóm tổ chức cho anh một bữa tiệc chia tay. Ai cũng vui vẻ, chỉ có Hứa Kha trong lòng âm thầm đáng thương, nhưng cô lại không biểu hiện ra chút nào.

Yêu thầm... ngọt ngào mà ưu thương, giống như một ngôi sao mang cát giấu tận sâu trong lòng, im lặng không một tiếng động duy nhất chỉ chiếu sáng cho một người.

Hoắc Minh lấy trộm được bình rượu Mao Đài mà cha cậu đã uống suốt hai mươi lăm năm, kêu gào, "Thẩm Mộ sắp xuất ngoại, có hề uống say đến chết, chúng ta cũng không thể lạc hậu được, nào, hôm nay không say không về."

Mạc Tân Vũ lúc nào cũng rất lí trí, lập tức nói: "Vậy lát nữa ai lái xe đây?"

Hoắc Minh bừa bãi: "Tiểu Đậu từ và Mạc Tiểu Tiểu."

Tiểu Đậu Từ ở bên cạnh hừ một tiếng: "THảo nào lại bảo tớ đến, thì ra là bắt tớ lái xe à."

Mạc Tiểu Tiểu đoạt lấy bình rượu của Hoắc Minh, cười hi hi nói: "Chỉ uống rượu suông thì có ý nghĩa gì chứ, nào chơi trò chơi đi."

Sau đó, cô nhảy mất vài cái với Hứa Kha.

Hứa Kha lập tức căng thẳng hỏi: "TRò chơi gì?" Cô chỉ cảm thấy đêm nay Mạc Tiểu Tiểu có chút kỳ lạ, lúc đi trên đường, không biết tại sao cứ kéo tay cô đi tới bên cạnh Mạc Tân Vũ, lúc lên xe lại sắp xếp cho cô ngồi cạnh Mạc Tân Vũ.

Mạc Tiểu Tiểu cười rất thoải mái, "Ừm, chơi trò nói thật hay mạo hiểm đi." Sau đó, cười ha ha với Mạc Tân Vũ.

Mặt Mạc Tân Vũ ửng đỏ rất khả nghi. Mạc Tiểu Tiểu hôm nay phát hiện ra một tấm ảnh anh kẹp trong nhật kí, hỏi cung anh cả ngày trời. Anh cắn chặt răng, chết cũng không chịu nói.

"Được, hay lắm." Vu Hoan và Hoắc Minh lập tức vỗ tay tán thưởng.

Không ngờ, Thẩm Mộ thế nhưng cũng mỉm cười gật đầu: "Chủ ý này không tồi." Sau đó, nhìn thoáng qua Hứa Kha.

Lòng Hứa Kha có một tiếng nổ lớn.

Mạc Tiểu Tiểu từ dưới bàn lấy ra một bộ bài, nhào bài, từ trong đó rút ra một cây.

"Ở đây có bảy người, có bảy cây bài từ một tới bảy, người nào rút được lá bài số bảy sẽ được hỏi, người nào rút phải lá bài số một sẽ phải trả lời. Nếu như người bị hỏi không trả lời được, ha ha, thì người lấy được lá bài số bốn sẽ được yêu cầu người đó làm một chuyện."

Vì thế, mọi người hi hi ha ha xán tay áo bắt đầu chơi. Hứa Kha rất căng thẳng, trò chơi này, cô mới biết lần đầu, âm thầm cầu nguyện mình đừng là người thứ nhất.

Lần đầu tiên người rút được số bảy là Hoắc Minh, còn người rút phải lá bài số một là Tiểu Đậu Từ.

Hoắc Minh trợn mắt, nhìn chằm chằm vào Tiểu Đậu từ. Tiểu Đậu Từ cũng không yếu thế trợn mắt lại cậu ta.

Hoắc Minh hùng hổ hỏi: "Có phải cậu thích tớ hay không?"

Không ngờ, Tiểu Đậu Từ chỉ nhìn cậu ta rất khinh thường "Tớ không thích cậu."

Hoắc Minh ngẩn người, hùng hổ nhanh chóng biến thành "thẹn quá hóa giận", "Cậu nói dối, câu này không tính."

Tiểu Đậu Từ khoanh tay, mỉm cười: "Sao cậu biết tớ nói dối."

Hoắc Minh chán nản: "Cậu, hai ngày trước cậu mới nói thích tớ mà."

Tiểu Đậu Từ nở nụ cười vừa ngọt vừa xinh, "Đúng vậy, nhưng hai ngày nay tớ lại không thích cậu nữa." Dáng vẻ mỉm cười đáng yêu khiến người ta vừa yêu vừa giận.

Hoắc Minh hằm hừ, lập tức chán nản. Mọi người cười đến mức đau sát cả lưng. Cậu nhóc này cả ngày đều rất tự mãn, cảm thấy bản thân mình phong lưu phóng khoáng, ai gặp cũng thích, cho nên câu trả lời của Tiểu Đậu Từ khiến cậu chàng thất vọng.

Lượt thứ hai, người lấy được lá bài số bảy là Thẩm Mộ, còn người rút phải lá bài số một lại là Tiểu Đậu Từ.

Tiểu Đậu Từ quệt miệng, tròn mắt nhìn Thẩm Mộ.

Thẩm Mộ híp mắt, cười cười hỏi: "Vậy thì, hai ngày nay cậu không thích Hoắc Minh nữa thì đang thích ai?"

Tiểu Đậu từ mím môi nhìn anh, đột nhiên thân nhiên cười: "Tớ chọn mạo hiểm."

Vì sao cô ấy không nói? Hứa Kha rất ngạc nhiên, cô ấy thực sự trong vòng hai ngày nay đã thích một người khác sao? Hay là cô ấy chỉ cố ý trêu Hoắc Minh thôi?

"Yes!" hoắc minh ở bên cạnh lấy được lá bài số bốn như hỏ rình mồi đã chờ câu nói này từ lâu , vui vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác, ngoắc ngoắc tay với tiểu đậu từ, "Lại đây, ta muốn người hôn ta một ngụm."

Tiểu đậu từ đỏ mặt, "yêu cầu này không rinh, cậu nhân cơ hội trả thù phải không "

Hoắc minh ha ha cười không giải thích, ôm lấy tiểu đậu từ hôn xuống. Dám nói không thích tớ à, phải để cậu biết tớ lợi hại tới mức nào.

Hứa Kha mặt đỏ chuyển tầm mắt đi nơi khác. Chỉ nghe thấy tiếng Vu Hoan và Mạc Tiểu Tiểu cười đến mức không thể thở nổi nữa.

Lần thứ ba, lúc Hứa Kha rút được lá bài, đôi mắt lập tức tròn tròn lên. Số một!

Càng không ngờ rằng, người lấy được số bảy là Thẩm Mộ.

Nhìn lá bài của Thẩm Mộ ở trước mặt, lòng Hứa Kha lại nổ ồm một tiếng, không dám nhìn vào mắt anh.

Anh nheo mắt lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Cô cảm thấy mình căng thẳng đến mức sắp không thở nổi nữa.

Anh chậm chậm hỏi: "Người trong lòng em là ai?"

Trái tim Hứa Kha đập mạnh, sau đó bắt đầu hoảng hốt, mặt nóng ran, không biết nên đặt tiêu cự ở đâu. Cô không ngờ anh ở trước mặt mọi người có thể đưa ra câu hỏi này.

Đó là bí mật tận dưới đáy lòng, không ai biết.

Cô xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng nói: "Em, em chọn mạo hiểm."

Vu Hoan lập tức vui vẻ hỏi: "Ai, ai lấy được số bốn?"

Mạc Tiểu Tiểu ở bên cạnh ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, hưng phấn nói: "Ông trời giúp con đây mà, đa tạ ông."

Hứa Kha âm thầm thở phào, bạn thân sẽ không làm cô khó xử đâu.

Mạc Tiểu Tiểu cười ha ha nhìn Hứa Kha, cười đến mức không mở nổi mắt. "Tớ muốn cậu, hôn anh trai tớ một cái."

Ồ một tiếng, Vu Hoan và Hoắc Minh đều vui vẻ đập bàn ỳnh ỳnh. Bởi vì Mạc Tân Vũ đã hơn hai mươi tuổi rồi, nghe nói là anh ấy vẫn chưa có bạn gái. Hôm nay có trò vui để xem rồi.

Hứa Kha xấu hổ buồn bực lườm Mạc Tiểu Tiểu, bạn thân đây sao, dám mang cô ném xuống giếng?

Mạc Tiểu Tiểu cười vỗ tay: "Mau lên mau lên."

Mặt Mạc Tân Vũ so với Hứa Kha còn đỏ hơn. Mấy người bên cạnh đó đều reo hò, Hứa Kha bị bắt buộc bắt đắ dĩ, đứng lên, cô nghĩ chỉ như chuồn chuồn lướt mặt nước một chút, chắc là, chắc là không quá khó khăn.

Đột nhiên, Thẩm Mộ ở bên cạnh ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ cười của mọi người đều cứng lại.

Xung quanh yên lặng dường như không có ai tồn tại nữa.

Hứa Kha cảm thấy mình như đang ở trong một hoàn cảnh chỉ xuất hiện trong mơ, bồng bênh như mây, tim đập nhịp thở dường như không hề chân thật.

Cô không biết anh đã buông cô ra như thế nào.

Thẩm Mộ mỉm cười thân nhiên nói với mọi người: "Tôi thay cô ấy nói đáp án thật với mọi người."

Sau đó, cô cứ hoảng sợ như đang nằm mơ, trái tim vẫn đập, loại cảm giác lo lắng sợ hãi ngọt ngào không dám tin thật này giống như bông hoa đang hé mở một nửa, mông lung như đang say rượu.

Không biết ra khỏi the night thế nào, không biết trở về nhà thế nào, mãi đến khi vào trong Vinh Đê, mở cánh cửa của Thẩm gia ra, một luồng không khí ngập mùi cỏ tươi mát ập đến, mới giúp cô tỉnh táo lại.

Những chiếc đèn lồng treo trên hành lang, giống như những chiếc đèn trên con thuyền chài lướt trên dòng sông mùa xuân đêm hoa trắng, ánh trăng hòa cùng với ánh đèn, ánh sáng giao hoà tuyệt đẹp chiếu trên con đường trải sỏi, mặt cỏ bằng phẳng giống như làn nước trong vắt. Anh đi trước cô, cái bóng cao gầy của anh và cái bóng yếu điệu của cô, trên mặt đường thi thoảng chập vào nhau, thi thoảng lại tách ra. Như gần như xa, mông mông lung lung, giống như thái độ của anh với cô ba năm nay.

Ngày mai anh đi rồi, một cái hôn ban nãy, là giúp cô giải vây hay chỉ là một cái hôn đùa giỡn? Hoặc giả, anh cũng thích cô?

Có thể sao? Quan hệ của mẹ anh và mẹ cô nước lửa không thể dung hòa như vậy. Cô không dám hỏi anh, dường như nếu mở miệng thì giấc mộng kia sẽ bay đi như chưa từng tồn tại.

Trong phòng khách, Thẩm Tiểu Sơn nửa nằm trên ghế sofa nói chuyện với mẹ cô. Thiệu Nhất Bình nhìn thấy cô bước vào, lập tức vui mừng đứng dậy.

"Tiểu Kha, hôm nay mẹ mua cho con một cái váy, mau đến thử xem." Bà cầm trong tay một chiếc váy lụa mỏng màu trắng, nhẹ nhàng thuần khiết, giống như một đám mây trắng phiêu diêu.

Hứa Kha vui mừng đón lấy cái váy, thích thú không buông xuống. Bao lâu rồi, cô chưa được mặc thử cái váy nào đẹp như vậy.

"Nhanh mặc thử mẹ xem nào."

Hứa Kha cầm váy đi lên tầng hai, một lát sau, cô men theo cầu thang đi xuống dưới.

Chiếc váy này, hở vai, ngực thấp, phần eo thắt lại, vẻ nên dáng người thướt tha mềm mại thanh thoát động lòng người của cô. Đôi mắt sáng như viên ngọc, mi mắt đẹp như Viễn Sơn. Làn da trắng mịn mang theo chút hồng hồng. Cô trẻ tuổi mà thuần khiết, còn mang một chút như có như không hương vị của phụ nữ, quyến rũ khiến người ta phải động tâm.

Thiệu Nhất Bình dùng nhis mắt ngạc nhiên và vẻ mặt tự hào, lòng tràn đầy vui vẻ nhìn con gái, khen ngợi: "Con gái mẹ thật xinh đẹp."

Hứa Kha đỏ mặt, không tự giác ngẩng mặt nhìn Thẩm Mộ đứng bên cạnh.

Anh cúi đầu, căn bản không nhìn cô.

Sự vui vẻ trong lòng cô lập tức biến mất, giống như bị một làn gió lạnh trên đỉnh núi thổi bay mất.

Thiệu Nhất Bình vui vẻ hỏi, "Tiểu Sơn, Thẩm Mộ, hai người thấy Tiểu Kha mặc váy này có đẹp không?"

Thẩm Tiểu Sơn cười: "Rất xinh, Tiểu Kha đúng là trẻ tuổi, mặc gì cũng đẹp."

Thẩm Mộ thấp giọng vâng một câu thái độ lãnh đạm hờ hững.

Thiệu Nhất Bình cười cảm thán: "Lúc trước xem phim 《Cuốn theo chiều gió》，lúc mẹ nhìn thấy Scarlett mặc một chiếc váy rất đẹp nhanh nhẹn từ trên cầu thang bước xuống, mẹ lại tưởng tượng nếu con gái mẹ cũng có một ngày chói sáng xuất hiện trước mắt người khác như vậy, mẹ sẽ vui mừng đến mức nào, kiêu ngạo đến mức nào. Tháng sau là sinh nhật Tiểu Kha, mẹ cũng muốn tổ chức cho con một bữa tiệc sinh nhật như vậy, mời bạn bè của con tới để mọi người biết con gái mẹ xinh đẹp tới mức nào."

Hứa Kha đỏ mặt, ngượng ngùng lên trên tầng. Chân giẫm lên tấm thảm trải cầu thang, lòng cô có một chút mất mát, cô không muốn để người khác nhìn thấy. Thầm nghĩ chỉ cần cô xinh đẹp trong mắt anh là được rồi. Nhưng anh lại không thèm liếc cô một cái, lãnh đạm hờ hững như vậy, có lẽ cô chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Thẩm Mộ chúc ngủ ngon cha mình, đi theo sau Hứa Kha, lên tầng.

Thẩm Tiểu Sơn nhìn hai đứa trẻ trên cầu thang, cười nói: "Có trai có gái, thật là tốt."

Thiệu Nhất Bình gật đầu: "Đúng vậy, nhì nữ song toàn, ghép thành chữ hảo."

Hứa Kha đi vào phòng mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, ánh trăng chiếu nhẹ lên ban công, cô chậm chậm đi tới trước bàn, vặn mở đèn bàn. Phía dưới là chiếc đĩa CD mới mua.

Hôm nay cô đi trên đường vô tình nghe thấy bài hát đó, take a bow, lúc ấy cô cảm thấy thật khổ sở thiếu chút nữa đã ngồi xuống khóc bên đường. Ngày mai anh phải đi rồi. Làn yêu thầm này của cô, cuối cùng cũng chỉ là hoài niệm.

Cô bỏ đĩa CD vào, chỉnh tới bài hát kia. Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên. Lúc có nhiều người, sự khổ sở vì chia lìa bị một vài câu truyện cười che giấu đi, giờ phút này, chỉ còn lại một mình cô trong im lặng, âm nhạc bị màu đêm đen kịt nhuộm tạo thành một kiểu cảm giác thương cảm đau lòng. Sự khổ sở và buồn bã này, toàn bộ đều hiện rõ lên, nhưng trong bóng đêm yên lặng lại càng đậm màu hơn nữa.

Đột nhiên, có hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Hứa Kha mẹ mình, đi qua mở cửa.

Không ngờ Thẩm Mộ đang đứng ở cửa.

Trong tay anh bung một tách cà phê, nhàn nhả mà thoải mái. Áo sơ mi màu trắng càng làm nổi bật khuôn mặt sạch sẽ và anh khí bức người của anh.

Hứa Kha không ngờ lại là anh, có chút hoảng hốt, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Ừ, có chuyện muốn nói với em." Anh đóng cửa lại, ánh mắt từ khuôn mặt cô chuyển xuống gáy cô, dừng lại một lát.

Cô không hiểu sao lại căng thẳng, không biết anh muốn nói gì, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi.

Anh một tay bung cà phê, một tay ôm lấy cánh tay kia, không chút để ý nhấc một ngụm, thản nhiên nói: "Vừa rồi đi ở đây, anh ngại không nói... chiếc váy này... em mặc...rất..."

Lòng cô lập tức lắng lại, không biết tại sao lại chờ mong.

"Rất xấu."

Cô ngẩn người, thất vọng cực kì, còn hơi buồn bã. Đã muộn thế này còn sang phòng cô, cô tình nói với cô, cô mặc chiếc váy này thật xấu, không cần phải nói lời ác độc như vậy chứ?

"Lời nói ác độc" tiếp tục nói: "Scarlett mặc chiếc váy kia, bởi vì eo của cô ấy chỉ rộng có mười bảy inch, vô cùng thanh mảnh tinh tế, còn em mặc chiếc váy này phần eo có vẻ thô. Cánh tay để trần nhìn cũng thô."

Lời nói thực sự quá ác độc, cô vừa thất vọng vừa xấu hổ, còn không hiểu tại sao lại thương tâm và thấy oan ức. Chẳng lẽ trong mắt anh, cô thật sự xấu xí như vậy ư?

Cô nhắc váy lên giẫm lên chân anh một cái.

Cà phê, cứ như vậy rơi xuống váy cô, chiếc váy trắng tinh tươm như thế đột nhiên bị nhiễm bẩn, giống như một tờ giấy trắng bị một giọt mực đen vấy vào.

Anh không chỉ không nói tiếng xin lỗi mà ngược lại còn vô cùng vui vẻ cười to.

Cô càng giận dữ, "Anh có ý phải không?"

Anh đưa tách cà phê ra thuận tay đặt lên trên giá sách nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Ừ, anh có ý đấy!" Mắt anh sáng rực, âm thầm chớp một cái khiến người ta tâm hoảng ý loạn.

Cô bắt đầu khăn trương, hô hấp có vẻ hơi gấp gáp, mấy đường viền váy trước ngực rung mạnh, giống như những bông hoa ngậm sương chào đón nắng sớm.

Anh đột nhiên ôm chặt cô vào lòng, siết chặt lấy vòng eo thon gọn của cô.

"Anh không muốn để người khác nhìn thấy em. Em nói anh ích kỉ cũng được, bá đạo cũng được, dù sao, anh cũng không thích như thế."

Cô có chút mơ hồ, thổ lộ quá mức đột ngột giống như một cảnh tượng trong giấc mơ.

"Tiểu Kha, anh muốn em chỉ là của một mình anh. Anh không dám, bởi vì em quá chói mắt." Lời anh nói có một ma lực kì quái khiến cô si mê, lòng cô bắt đầu hoảng hốt.

"Rõ ràng là em thích anh, tại sao lại không nói? Con bé ngốc này, ngày mai anh phải đi rồi, em vẫn không định nói sao?"

Lúc này một vòng ôm khiến tình cảm như cây đậu phát triển rộ vào hai tháng mùa xuân, mềm mại như tơ lụa, rộng lớn như bãi trường ca của Trung Quốc, chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này, chính là người bạn yêu thầm, anh nói, anh cũng yêu bạn.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến cô trở tay không kịp, nước mắt trong khoảnh khắc trào ra. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, cô vui quá mà khóc.

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, sau đó, môi anh chuyển xuống môi cô. Cô cảm thấy bản thân yếu đuối như một gốc bèo và mềm nhũn như một cây dây leo, vòng eo được cánh tay mạnh mẽ có lực của anh ôm chặt. Da thịt anh rất nóng, nụ hôn cũng nóng điên cuồng, dường như muốn hòa tan cô ra.

Tình cảm nồng nàn kéo dài mà thản nhiên phiêu du trong không khí, ánh đèn nhẹ nhàng, hô hấp dồn dập, màn đêm dục hoặc càng khiến người ta lún sâu,

dục vọng của tuổi trẻ rất đơn giản, không hề quanh co, cũng có thể dự đoán được.

Sắp phải chia lìa, là sợ những biến cố sẽ xảy ra, là sợ mất đi, dường như chỉ cần có được nhau, sẽ là thiên trường địa cửu.

Không biết từ khi nào, chiếc váy trắng dài kia chậm rãi rút xuống theo đầu ngón tay anh, giống như một bông hoa, đám sương vây quanh bị vạch trần, nở rộ dưới ánh sáng mặt trời.

Anh quá vội vàng, cô quá hoảng sợ, không biết là nên hay không nên. Thỗ lộ của anh, tình yêu của anh, ôn nhu mà bá đạo, giống như một ngọn lửa lan ra làm cháy cả cánh đồng cỏ dường như khiến cô không thể bình tĩnh. Cơ thể chưa bao giờ được người khác vuốt ve giống như có một làn khói bao phủ tứ phía, chỉ cảm thấy nóng, giống như cơ thể đang ngâm trong chậu nước sôi, không biết phải làm sao mới có thể thoát ra.

Anh rất vụng về, không có quá trình, tình thế lại ép buộc. Ngượng ngùng của cô biến thành sợ hãi, tiến thoái lưỡng nan.

Không biết là vội quá hay mệt quá, anh đỏ mồ hôi, từng giọt từng giọt rút xuống cơ thể cô, giống như nước mưa.

Khoảnh khắc hai cơ thể dung hợp cùng một chỗ, hạnh phúc đến tận cùng cũng là đau đớn tới tận cùng. Không biết bây giờ là tối hay sáng, không biết là mê hay tỉnh, không biết là mất đi hay có được tất cả đều rất tự nhiên, dường như đã thỏa được mong ước.

Lời tác giả: trình độ có hạn, tôi ghen cả một ngày đấy, mệt quá, mọi người đọc có hiểu không?

Quên đi, tôi nói thẳng: hai người, OOOX

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cầu hôn

Cô không ngờ chiếc váy này lại ở chỗ của anh. Cô còn nhớ lúc cô chuyển ra khỏi Vinh Đế, cô mang đi tất cả số quần áo mình có, duy nhất bỏ lại bộ váy đẹp nhất này. Bởi vì nhìn thấy chiếc váy cô sẽ lại nghĩ về đêm hôm đó, cứ ngỡ là có được hạnh phúc, không ngờ đó chỉ là một trò đùa và một đòn trả thù. Nhưng hôm nay cuối cùng cô cũng biết chân tướng mọi chuyện. Đáng tiếc, không biết là do ánh đèn hay do thời gian tàn phá, chiếc váy đã không còn là màu trắng tinh khôi như trước, giờ đã chuyển sang ó vàng.

Con người cũng giống như quần áo. Trong khoảnh khắc này cô mới phát hiện ra thời gian vừa hữu tình lại vừa vô tình. Nó để cho chân tướng nổi lên mặt nước, nhưng mọi vật, mọi việc đã thay đổi trong yên lặng, không ồn không náo, nhưng cũng không một lời báo trước.

Cô cầm theo khăn mặt và một bộ quần áo mặc nhà đi sang phòng bên cạnh. Thầm Mộ tay trái kéo kéo chỗ áo somi bị ướt, tay phải đã nhanh chóng mở ba cái nút áo, làn da vùng ngực thoát ẩn thoát hiện.

Cô có chút không được tự nhiên, đưa khăn mặt và áo somi cho anh, quay người sang chỗ khác, đi ra ngoài ban công.

Một lát sau, anh đứng ở phía sau cô, nói: "Em đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai anh đưa em tới bệnh viện." Nói xong, anh mở cửa phòng, đi xuống tầng dưới.

Một lát sau, cô thấy anh đi ra ngoài hàng hiên, dọc theo con đường trải sỏi đi ra ngoài cổng lớn. Trong khoảng sân trống trải tĩnh lặng, hình ảnh cao gầy của anh cách cô càng lúc càng xa.

Cô theo bản năng, xoay người đi xuống dưới, đuổi theo.

"Thầm Mộ."

Anh dừng chân, quay đầu. Dường như có chút bất ngờ, lại như có chút vui mừng.

Hứa Kha chần chờ một chút, thấp giọng nói: "Anh uống rượu, không nên lái xe, hôm nay không cần quay lại Vân Đình nữa. Cứ ở tạm đây đi."

Anh không nói được, cũng không nói không, bóng đêm làm thoát ra ý cười nhẹ nhàng trong mắt anh.

Thấy ánh mắt anh, cô có vẻ hơi tự nhiên, vốn chỉ là sự quan tâm bình thường, lại bị anh nhìn bằng ánh mắt ý vị sâu sắc, kiểu đánh mắt đưa tình này dường như muốn kéo cô qua chỗ anh.

Cô xoay người vào trong, nhưng phía sau không có tiếng bước chân anh.

Cô thở dài, đành phải dừng chân lại nghiêm túc nói: "Ngày 1 tháng 5 cảnh sát sẽ kiểm tra gát gao lấm bẩn."

Thắm Mộ cười cười: "Anh có nói là sẽ đi đâu. Anh vẫn giống như trước ở ngay phòng sát cạnh em."

Trong lòng cô động dậy khác thường, im lặng quay vào phòng.

Lên tầng, cô đóng cửa phòng lại, nhốt hai tiếng "Ngủ ngon" ra ở ngoài cửa.

Đêm nay, cô thức đến rất muộn cũng không ngủ được. Ánh bình minh sắp chiếu vào cửa sổ, cô mới mơ hồ ngủ được.

Cho đến khi cô tỉnh dậy, trong giây phút mở mắt ra đó dường như thời gian quay lại sáu năm trước. Ánh mặt trời trên ban công im lặng chiếu lên trên bàn học, bụi bặm phiêu phiêu tán tán trong ánh nắng. Vì đã từng thân thuộc với cảnh tượng này cho nên người ta có cảm giác như thời gian đang quay ngược về quá khứ.

Sau khi cô xuống giường rửa mặt chải đầu xong mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi xuống tầng một.

Trong phòng bếp, Thắm Mộ yên lặng ngồi một chỗ đọc báo, bên cạnh tay anh là một tách cà phê nóng, khói còn bốc lên nghi ngút. Tất cả đều là đáng về của sáu năm trước.

Anh nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, cười nhẹ: "Anh đói quá, muốn chờ em để cùng ăn bữa sáng, kết quả lại chờ thành bữa cơm trưa thế này."

Hứa Kha nhìn sang chiếc đồng hồ bên cạnh bàn, không ngờ đã hơn mười một giờ. Cô xấu hổ nói đêm qua cả đêm cô không ngủ, rất xin lỗi rồi cúi đầu cười một cái.

Thắm Mộ bỏ tờ báo xuống, đứng dậy tự nhiên cầm tay cô.

"Đói quá, đi nào."

Hứa Kha ngẩn người, rút tay mình ra khỏi tay anh.

Anh cũng không miễn cưỡng, đem xe theo gara lý khai ra đến, vì Hứa Kha mở cửa xe.

Ra khỏi Vinh Đê, xe đi một chút đã thấy nhà hàng của Dung Dung, Hứa Kha đột nhiên nghĩ tới món cháo ở đây rất ngon, liền nói với Thắm Mộ: "Ăn cơm ở đây đi, ăn xong thì mua cho mẹ em ít cháo, để xem bà có ăn được hay không."

Thắm Mộ gạt đầu, đỗ xe ở dưới cửa. Giờ này thực ra vẫn chưa tới giờ cơm, nhưng ở đây đã có hai bàn có khách ngồi rồi.

Dung Dung nhìn thấy Thắm Mộ và Hứa Kha, dường như run run một chút, sau đó, dẫn hai người vào trong một căn phòng nhỏ. Cách bố trí của căn nhà vô cùng kì lạ, phong cách trang trí rất giống với căn nhà của Trương Dương ở Lục Đảo kia.

Thắm Mộ đưa menu cho cô, "Em muốn ăn gì?"

Hai mắt Hứa Kha nhìn menu nhưng lại không có khẩu vị, "Thế nào cũng được."

Thắm Mộ nhíu mày, lấy menu mở ra, gọi vài món ăn rồi đưa cho người phục vụ.

"Em so với trước kia gầy hơn nhiều." Mắt anh lưu luyến đặt trên khuôn mặt cô, sau đó lướt xuống phía dưới nơi xương quai xanh của cô, nơi đó rõ ràng hơn trước cũng quyến rũ hơn nhiều.

Cô bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Rửa tay, cô vừa ngẩng mặt lên đã phát hiện Dung Dung đứng ở phía sau cô, nhìn cô từ trong gương.

Sắc mặt Dung Dung có chút kì lạ, ánh mắt đoán khiến người ta không được thoải mái.

Hứa Kha xoay người mỉm cười với cô ta, định đi ra ngoài, hình như đây là lần thứ ba hai người gặp nhau.

Cô ta nheo đôi mắt lại, bên môi hiện lên một nụ cười cay đắng: "Hứa Kha, cậu so với sáu năm trước hấp dẫn hơn nhiều."

Hứa Kha đột nhiên ngừng ra, cô ta biết cô sao?

Dung Dung thở rất dài, dựa lưng vào vách tường, lăm bầm lâu bầu: "Cậu còn nhớ Tiểu Đậu Từ không?"

Hứa Kha sững sốt, gạt đầu nói: "Tiểu Đậu Từ, tôi tất nhiên còn nhớ, cô ấy là gì của cô?"

Dung Dung nghiêng đầu, nhìn thẳng vào cô, nhấn mạnh từng chữ từng chữ một "Chính là tôi đây."

Hứa Kha kinh ngạc a một tiếng, thực sự không thể tin nổi. Cô bé tóc ngắn, mặt tròn mắt tròn trước kia cùng với cô gái quyến rũ xinh đẹp trước mặt này, sao có thể là một người được chứ!

"Tôi biết Thẩm Mộ từ khi còn rất nhỏ, bắt đầu từ ngày quen biết anh ấy thì trong mắt tôi đã không còn chứa thêm một ai nữa. Nhưng vì gia đình cho nên tôi không có cách nào tiến vào trong cuộc sống của anh ấy. Tôi theo đuổi Hoắc Minh, thực ra chỉ là đi một đường vòng, muốn tiến vào trong cuộc sống của Thẩm Mộ. Trước ngày anh ấy ra nước ngoài, thực ra tôi đã muốn thổ lộ với anh ấy nhưng anh ấy lại ở trước mặt mọi người hôn cậu. Tôi rất đau lòng tuyệt vọng, vì muốn làm bản thân bận rộn để không có thời gian đau buồn cho nên tôi tham gia một cuộc thi sắc đẹp, chỉ lấy có sáu người, bởi vì khuôn mặt tôi không ăn ảnh cho nên tôi quyết định đi phẫu thuật thẩm mỹ, mài bớt mặt. Nhưng không lâu sau tôi lại nghe thấy Hoắc Minh nói, Thẩm Mộ căn bản là không cùng với cậu. Tình yêu thầm kín của tôi với anh ấy như tro tàn bùng cháy, đuổi theo anh ấy ra tận nước ngoài. Tôi biết, theo tính cách của anh ấy, nhất định sẽ không chấp nhận người con gái từng qua lại với HOắc Minh, cho nên, tôi thay tên đổi họ tiếp cận anh ấy. Không biết vì sao, thời gina đó anh ấy rất suy sụp, rất cô đơn, chỉ biết sống trong mơ màng mà qua ngày. Tôi mở một nhà hàng món Trung Quốc gần nhà anh ấy, anh ấy rất hay đến ăn cơm tôi nấu đặc biệt là món cháo."

"Tôi biết anh ấy thích một cô gái hiền thực dịu dàng cho nên tôi liều mạng thay đổi bản thân mình. Dần dần trở thành bạn bè của anh ấy, tôi từng nghĩ không lâu nữa tôi sẽ trở thành bạn gái anh ấy, nhưng chỉ còn kém một bước nữa. Sau rồi, anh ấy nói anh ấy đã có bạn gái rồi, tên là Chương Uyên Nhược. Tim tôi chảy máu đầm đìa, vậy mà còn phải miễn cưỡng mỉm cười mời họ tới chỗ tôi ăn cơm, tôi chỉ là muốn nhìn cô ấy một chút."

"Lúc nhìn thấy cô ấy tôi suýt nữa tưởng là cậu. Nhưng vừa thấy lời nói và hành động tôi mới biết đó là hai người khác nhau. Lúc đó tôi mới hiểu ra, thì ra trong lòng Thẩm Mộ anh ấy vẫn luôn nhớ cậu. Lúc ấy tôi vừa ghen tị lại vừa tuyệt vọng, định buông tay mọi thứ. Nhưng không ngờ, Chương Uyên Nhược rất nhanh đã chia tay với anh ấy, tôi vẫn cho rằng tôi còn cơ hội, nhưng không ngờ cuối cùng cậu và anh ấy lại về bên nhau."

Hứa Kha kinh ngạc nghe cô ta nói giống như nghe một câu chuyện đã xa xưa lắm rồi. Lòng cô nhói nhói đau, nhớ tới ba năm yêu thầm của chính mình, vậy mà thời gian Dung Dung yêu thầm Thẩm Mộ đã tính tới hơn mười năm rồi. Con người si tình này cô không biết nói gì, chỉ cảm thấy lòng vô cùng khổ sở.

Dung Dung chưa chút mỉm cười, "Tình yêu của tôi với anh ấy lúc đó vừa hy vọng lại vừa tuyệt vọng. Sau khi anh ấy về nước, tôi nói với chính mình, cho bản thân nửa năm, sau nửa năm đó tôi hoàn toàn có thể buông tay. Đã sắp bốn tháng rồi, bây giờ, cậu nói đi, có hay không, để cho tôi buông tay hoàn toàn?"

Dung Dung trước mặt đã không còn một chút bóng dáng nào của Tiểu Đậu Từ xưa kia, hoàn toàn là hai người xa lạ.

Hứa Kha trong lòng chưa chút êm, không có vẻ vui sướng như khi gặp người quen cũ, chỉ là một loại cảm giác không thể nói rõ được. Đã từng là bạn, vậy mà đã gặp tới ba lần cũng không thể nhận ra cô ấy, thực sự đã thay đổi quá nhiều. Si tình và kiên trì như vậy thật khiến người ta phải cảm động, sự dũng cảm của cô ấy vẫn giống như năm đó khiến người ta bội phục, cô đưa ra yêu cầu như vậy khiến người ta không muốn từ chối, thậm chí là không thể nào từ chối.

Hứa Kha hơi mỉm cười, thấp giọng nói: "Đậu Viên, tôi và anh ấy, không bao giờ có thể bên nhau nữa, cậu muốn làm thế nào tôi cũng không có tư cách ngăn trở, đó là chuyện của cậu và anh ấy."

"Được rồi, cảm ơn cậu, Hứa Kha." Dung Dung nói xong liền xoay người rời đi. Dài váy dài dưới chân cô lộ ra một hình ảnh, hình như là một đóa sen nở rộ.

Hứa Kha kinh ngạc nhìn bóng dáng cô ta nhạt dần ở cuối hành lang, trong lòng có một loại cảm giác không thể nói rõ. Tình cảm của cô ấy với Thẩm Mộ vô cùng sâu nặng, cũng không kém gì so với cô năm đó. Nhưng tình cảm rất dễ thay đổi, khó có thể nắm bắt, cho dù là tình cảm đến từ cả hai phía thì trong đó vẫn có nhiều thứ ngăn trở khiến người ta trở tay không kịp.

Cô ngần ngừ đứng đó một lát rồi mới chậm rãi quay lại căn phòng. Đồ ăn đã được mang lên, là những món ăn cô thích. Bên cạnh còn có một cặp lồng giữ nhiệt.

Thẩm Mộ nói: "Anh đã gọi một phần cháo, nhưng có lẽ ngày đầu tiên sau phẫu thuật thì chưa chắc đã ăn được, một lát nữa mang qua đó hỏi bác sĩ xem"

Hứa Kha ừ một tiếng, không có tâm trạng ngồi đối diện anh. Không biết là vô tình hay hữu ý lại chạm phải tầm mắt của anh, nhìn thấy khuôn mặt anh tuần của anh, ánh mắt thâm tình, cô lại nhớ tới Đậu Viên, Dung Dung hiện tại và Tiểu Đậu Từ năm xưa.

Ăn cơm xong, hai người lên xe. Hứa Kha cầm trong tay giữ cặp lồng giữ nhiệt, Thẩm Mộ liền cúi người xuống thắt dây an toàn cho cô, giống như việc này anh đã làm vô số lần, vô cùng tự nhiên. Cô tránh cũng không thể tránh, thân thể căng cứng đặt cặp lồng giữ nhiệt vào khoảng trống giữa hai người.

Nhìn sang anh ngồi bên cạnh, cô mơ màng nhẹ giọng nói: "Anh còn nhớ Tiểu Đậu Từ không?"

Thẩm Mộ ngồi thẳng dậy, dường như có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô nhắc tới cái tên đó, "Nhớ, sao em đột nhiên lại nhắc tới cô ấy?"

Không biết mà xui quỷ khiến thế nào cô lại hỏi câu nữa, "Anh thích người con gái như vậy sao?"

Thẩm Mộ nhíu mày, không hồn giận, "Anh thích mẫu người nào, em không biết ư?"

Hứa Kha theo bản năng bật ra một câu "Em không biết", dường như chỉ có như vậy mới có thể khiến cho quan hệ giữa hai người trong sạch. Bởi vì cô có một chút áy náy với Chương Uyên Nhược và Đậu Viên, vốn cô định không quan tâm tới, cũng không cảm kích anh, nhưng không biết từ lúc nào cô lại bị kéo vào trong tình cảm của anh, nhận vai một nhân vật khiến người ta oán hận.

Thắm Mộ nhú mày, nhìn cô, đột nhiên, anh chống tay lên ghế phó hung hăng hôn cô một cái.

Cặp lông giữ nhiệt trong tay Hứa Kha thiếu chút nữa rơi xuống.

Nụ hôn của anh dùng lực rất mạnh, cọ sát thân mật, giống như là một hình phạt mà cũng giống như một đáp án.

Xe khởi động, đi rất nhanh. Anh hình như đang tức giận, khuôn mặt u ám chẳng nói chẳng rằng.

Đến cửa bệnh viện, anh dừng xe lại, nghiêm túc hỏi: "Em chọn một ngày đi."

"Ngày làm gì?"

"Kết hôn."

Hứa Kha kinh ngạc mở to mắt nhìn anh, một việc quan trọng cả đời người như vậy anh tùy tiện nói ra như đang đùa giỡn, giống như chưa từng tồn tại khoảng thời gian xa cách sáu năm này.

Hứa Kha nhú mày: "Anh đùa giỡn gì vậy."

Về mặt Thắm Mộ rất bình tĩnh: "Anh không đùa giỡn, anh hẳn là phải có trách nhiệm với em."

Cô lập tức nhớ tới đêm hôm đó, mặt nóng rực, lập tức quay đi.

"Không cần anh phải có trách nhiệm."

Cô cời dây an toàn, bước xuống xe.

Anh kéo cánh tay cô lại, nghiêm mặt nói: "Vậy được, thế thì em phải có trách nhiệm với anh."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ba người

Còn có cả việc chịu trách nhiệm với đàn ông sao? Không phải lừa bịp đấy chứ?

Hứa Kha tránh khỏi cánh tay anh, nghiêm mặt ném lại một câu "Việc gì cũng phải có giới hạn của nó", sau đó vội đi vào trong bệnh viện. Dọc đường mặt cô đỏ bừng, trái tim thỉnh thoảng đập mạnh chỉ sợ anh đuổi theo. Chỉ là vài câu đối thoại ngắn ngủi vậy mà lại khiến cô như hoa rơi xuống nước, chạy vội đi, đúng là không phải đối thủ của anh.

Vào bệnh viện, Thiệu Nhất Bình vẫn đang ở trong phòng theo dõi, không cho thăm hỏi. Hứa Kha đứng ở cửa hỏi bác sĩ về tình trạng sức khỏe, lòng cũng an ổn hơn.

Chủ nhiệm Trương nhìn cặp lông giữ nhiệt trong tay cô mỉm cười: "Hôm nay vẫn chưa thể ăn cơm. Hai ngày này cô không cần phải túc trực ở đây đâu. Sau khi bà ấy trở về phòng bệnh thường, sau này mỗi ngày đều cần cô chăm sóc, cô nên dưỡng sức trước đi."

Hứa Kha gật đầu, đứng ngoài cửa sổ phòng theo dõi nhìn một lát sau đó xoay người đi đến thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, người đi ra chính là Doãn Văn Thừa. Anh vừa nhìn thấy Hứa Kha lập tức nở một nụ cười sáng lạn.

"Thế nào rồi?"

"Cậu đừng vào nữa. Tôi vừa vào rồi, vẫn không được vào thăm đâu. Có lẽ ngày kia mới được thăm."

"Ồ, sức khỏe tốt chứ?"

"Bác sĩ nói rất tốt."

Hứa Kha anh xuống thang máy, đi đến cửa bệnh viện. Doãn Văn Thừa chỉ vào chiếc Land Rover của mình, hỏi: "Cậu muốn đi đâu, tôi đưa cậu đi."

Hứa Kha nhìn chiếc Land Rover của anh, ngại ngùng hỏi: "Cậu có thể giúp tôi chuyển nhà không?"

Doãn Văn Thừa nhìn cô, nghiêm trang nói: "Có thể, nhưng không miễn phí, chuyển xong thì phải mời tôi ăn cơm."

Hứa Kha cười đồng ý. Có lẽ đúng như Doãn Văn Thừa đã từng nói, cô là do Thiệu Nhất Bình nuôi lớn, còn trong người anh lại chảy dòng máu của Thiệu Nhất Bình, cho nên cô có một loại cảm giác huyết mạch tương thông với anh, tuy rằng lúc đầu là không hề quen biết, chỉ vài ngày tiếp xúc đã nhanh chóng có cảm giác thân thuộc, giống như đó là anh em bị thất lạc nhiều năm. Lúc ở cùng với anh so với lúc ở cùng với Thẩm Mộ tự nhiên thoải mái hơn nhiều.

Xe chạy vào trong ngõ nhỏ ở Hồ Tây, Doãn Văn Thừa vừa cẩn thận lái xe, vừa bày ra vẻ mặt đau khổ lắm lắm: "Chút nữa mà đổ xe thì xấu mặt lắm đây."

Hứa Kha cố nén cười: "Không sao, tôi sẽ không nói với ai đâu."

Xe dừng ở bên dưới, Hứa Kha chậm rãi bước lên cầu thang, tâm trạng đột nhiên nặng nề, u ám hẳn đi. Chỗ này cô đã ở hai năm rồi, không thích, nhưng cũng có tình cảm, hai căn phòng trong nhà kia đã từng là nơi cô chịu rất nhiều oan ức, cũng là nơi cô chờ đợi rất nhiều.

Đứng trước cửa, mặc dù là cô có cầm chìa khóa, nhưng vẫn gõ nhẹ vài tiếng lên cánh cửa. Chỉ một vài giây sau, cửa mở ra, là Lâm Dao.

Cô ta nhìn thấy Hứa Kha và Doãn Văn Thừa, rõ ràng là run rẩy một chút sau đó xoay người đi thẳng vào phòng, ngay cả một câu cũng không thêm nói với Hứa Kha, lạnh lùng như với người xa lạ.

Hứa Kha nói với Doãn Văn Thừa đứng ở phía sau: "Cậu chờ tôi một lát nhé."

Cô đi vào trong phòng mới phát hiện Lý Bình Ngọc vẫn còn ở đây, lại còn ở trong phòng của cô nữa. Cô rất buồn nhưng vẫn cố nén xuống, chỉ mỉm cười với Lý Bình Ngọc, "Dì, cháu tới lấy chút đồ."

Lý Bình Ngọc khách khí gật gù đầu, chỉ vài thùng giấy nhỏ ở góc phòng: "Tôi đã bảo Lâm Dao giúp cô thu dọn xong rồi."

Bà dường như đang chờ Hứa Kha đến chuyển đồ đi, kiểu thái độ không thể chờ đợi nổi của bà khiến lòng Hứa Kha càng buồn hơn, chẳng có ai lại thích người khác động vào đồ đạc của mình. Hơn nữa, nơi đây cô cũng từng là chủ nhà. Thế mà bây giờ, cô lại giống như bị đuổi khỏi nhà vậy. Ngay cả giường cũng đã bị Lý Bình Ngọc chiếm dụng.

Lòng cô có chút bị thương, giờ phút này chẳng còn tâm trạng ở lại đây thêm chút nào, thầm nghĩ nhanh chuyển đi thôi. Lúc mới lên đây, cô còn sợ gặp phải Lâm Ca, sợ chứng kiến tâm trạng của anh, giờ phút này những sợ hãi đó dường như đã tan biến hết.

Lâm Ca mãi mãi vẫn là con của Lý Bình Ngọc, là anh trai của Lâm Dao, loại này quan hệ máu mủ ruột già này không thể vứt bỏ, hơn nữa Lâm Ca luôn là một người lương thiện như vậy, rất có trách nhiệm với gia đình. Giờ này khắc này cô vô cùng thấu hiểu câu nói đau ngắn còn hơn đau dài, nếu còn lưu luyến, những năm tháng sau này chỉ là thống khổ vô tận, cô và Lâm Ca cả hai đều sẽ như vậy.

Cô cố nén giận, ôm lấy một thùng giấy, nói với Doãn Văn Thừa đứng ngoài phòng khách: "Văn Thừa, cậu vào đây bê giúp tôi chút."

Doãn Văn Thừa đi tới, cười cười với Lý Bình Ngọc, sau đó ôm lấy hai thùng giấy.

Ra tới cửa, Hứa Kha nghe thấy Lâm Dao nói một câu.

"Mẹ nhìn đi, cô ta lại đi tìm người khác rồi, thật là một người phụ nữ lẳng lơ."

Hứa Kha cuối cùng không thể nhịn được tức giận trong lòng nữa, xoay người bỏ thùng giấy xuống, quay đầu lại rồi tiến tới.

"Lâm Dao, cô nhanh nhanh bán nhà để trả tiền cho tôi đi. Mẹ tôi bị bệnh, tôi phải mượn tiền của Mạc Tiểu Tiểu, tôi không muốn vì loại người như cô mà thiếu ân tình của Mạc Tiểu Tiểu."

Lâm Dao mở to hai mắt nhìn: "Mẹ tôi viết giấy ghi nợ cho cô rồi, cô còn muốn gì nữa?"

Sự giận dữ của Hứa Kha lên tới đỉnh điểm: "Vì Lâm Ca, tôi đã muốn quên chuyện này đi. Nhưng bây giờ, tôi lại cảm thấy con người như cô không đáng để tôi đem tiền cho cô vay. Nếu cô không làm, chúng ta sẽ gặp nhau trên tòa."

Lý Bình Ngọc lập tức khản trương, đứng lên nói: "Được, chúng tôi cũng chẳng muốn thiếu nợ cô. Tôi sẽ bảo Lâm Dao nhanh chóng giải quyết."

Hứa Kha vội vàng xoay người bước đi, tức giận đến mức run rẩy. Lâm Dao con người này cuối cùng cô cũng nhìn rõ. Hy vọng cô ta nhanh chóng xử lý cho xong chuyện căn nhà, cô không bao giờ muốn gặp mặt con người này lần nữa.

Đi xuống dưới, Doãn Văn Thừa nhìn cô, không nói gì, xếp đồ cho cô xong mới khe khẽ thở dài: "Tiểu Kha, cậu thật biết nhẫn nhịn, giống hệt mẹ tôi."

Hứa Kha giật mình, Chương Nguyệt Quang, bà là một người thế nào?

"Lúc tôi còn nhỏ, ông nội tôi không ngày nào là không ***** mắng bà, không có một việc gì là không đổ lỗi cho bà. Ngay cả việc tôi đi đánh nhau với người khác, ông ấy cũng chẳng mắng tôi, chỉ mắng mẹ tôi. Bà rất nhẫn nại, một người phụ nữ có ba đứa con, lại còn phải ra bên ngoài làm việc, đường

như tôi chưa bao giờ thấy mẹ cười. Mãi đến khi ông nội tôi qua đời, bà mới dần vui vẻ lên."

Nói tới đây, Doãn Văn Thừa thở dài, "Mẹ thực sự rất vất vả."

Hứa Kha vẫn im lặng. Tuy rằng bà là mẹ đẻ con, nhưng khi cô nghe những chuyện xưa kia của bà thì lại không quá xúc động.

Khẩu khí Doãn Văn Thừa có chút khản khản: "Tôi rất yêu bà, mặc dù tôi biết bà không phải là mẹ ruột của tôi. Ngày mai bà tới đây rồi. Tiểu Kha, cậu đừng hận bà, được không?"

Hứa Kha yên lặng ngồi trên xe, nỗi bất an trong lòng dâng lên. Gặp bà, phải nói gì đây? Cô hận bà ư? Hình như không hận, cô thậm chí còn ngậm cảm thấy may mắn khi được đổi cho Thiệu Nhất Bình, có thể được hưởng một tình thương sâu nặng như vậy.

Xe đến Vinh Đê, Doãn Văn Thừa giúp Hứa Kha chuyển đồ lên tầng hai. Anh đánh giá xung quanh một chút, đứng trên ban công nhìn lớp cỏ xanh rờn phía dưới, cười tủm tỉm nói: "Nơi này thực sự rất tốt, rất thích hợp để mẹ cô nghỉ ngơi."

Hứa Kha trong lòng lộp bộp một chút, sau đó thấp giọng nói: "Văn Thừa, tôi có thể xin cậu một việc không?"

Doãn Văn Thừa quay đầu đáng vẻ sợ sệt, "Xin? Cậu đừng làm tôi sợ, có việc gì thì cứ sai bảo."

"Sau khi mẹ tỉnh lại, cậu có thể gọi bà là mẹ không?"

Doãn Văn Thừa cứng đờ, nhưng chỉ mỉm cười: "Được. Nhưng gọi như thế sẽ lẫn lộn, gọi mẹ Thiệu, có được không?"

Hứa Kha cười gật đầu.

Doãn Văn Thừa đột nhiên nghiêm mặt nói: "Căn nhà lớn như vậy, cậu ở một mình sẽ rất sợ, hơn nữa bây giờ cậu không có xe, không có phương tiện mà đi ra ngoài. Tôi chuyển tới đây sống cùng mọi người, có thể làm chân chạy vặt."

Hứa Kha suy nghĩ một chút, cười gật gật đầu. Anh nói rất có lí. Quan trọng là, Thiệu Nhất Bình chắc chắn rất muốn sống cùng anh ta. Tìm được đứa con thất lạc hơn hai mươi năm này là việc vui nhất lúc già của bà. Nếu Doãn Văn Thừa có thể làm bạn ở bên cạnh mẹ cô thì không còn gì tốt hơn nữa.

"Đúng rồi, đồ của mẹ vẫn chưa chuyển tới đây sao?"

Hứa Kha cười nói: "Nếu hôm nay cậu rảnh rồi, cùng tôi đi về tỉnh L một chuyến chuyển đồ của mẹ tới đây."

"Được, nhưng không miễn phí đâu. Cậu phải mời tôi xem phim."

Hứa Kha ra vẻ không hồn giận, quệt miệng nói: "Thật đúng là không muốn chịu thiệt. Chuyển nhà giúp mẹ cũng tính phí."

Doãn Văn Thừa giả vờ giả vịt gật đầu: "Ồ, người làm ăn, cậu biết mà."

Hứa Kha xì một tiếng.

Một giờ sau, hai người tới tỉnh L. Hứa Kha thu dọn một vài món đồ dụng hàng ngày và quần áo của Thiệu Nhất Bình xong chuyển ra ngoài cốp xe. Chiếc Land Rover của Doãn Văn Thừa rất lớn, cốp xe rộng như một căn phòng. Nhìn căn nhà trống rỗng chỉ còn vài món đồ, lòng Hứa Kha có chút buồn buồn.

Vườn rau phía sau nhà có vẻ đã khô héo rồi. Cô đi tới đó, nhổ một vài gốc rau lên, để vào trong một chiếc túi plastic to.

Doãn Văn Thừa khó hiểu nhìn cô: "Cậu muốn làm gì?"

"Bỏ đi tiếc lắm, mang về nấu ăn."

Doãn Văn Thừa khoa trương nhìn cô: "Sau này cậu chắc chắn sẽ là mẹ hiền vợ thảo, gia đình hạnh phúc nha."

Hứa Kha đỏ mặt lườm anh một cái: "Buổi tối mời cậu ăn cơm, dùng rau này nấu."

Luc quay lại Vinh Đê đã hơn sáu giờ tối. Doãn Văn Thừa giúp cô sắp xếp gọn gàng đồ đạc của Thiệu Nhất, trời đang tối dần.

Hứa Kha ngồi nghỉ trên ghế sofa một lát, đang định đi nấu cơm, đột nhiên ngoài cửa có tiếng xe ô tô. Một lát sau, Thẩm Mộ mở cửa ra, đi vào.

Anh nhìn thấy Doãn Văn Thừa, lông mày nhíu lại, hình như có chút bất ngờ. Còn Hứa Kha nhìn thấy anh, cũng có chút bất ngờ.

Doãn Văn Thừa cười ha ha đi tới: "Ồ, di Lê nói anh sẽ ở lại Vân Đình mà, không phải à?"

Thẩm Mộ buông chìa khóa trong tay xuống, nói: "Tôi sợ Hứa Kha một mình ở đây không có phương tiện đi lại, cho nên tôi tới xem sao."

"Không sao, em đã nói qua với Tiểu Kha rồi, em ở lại đây chăm sóc mẹ con họ."

Thẩm Mộ ngẩn ra, ánh mắt quét tới đây. Hứa Kha tránh tầm mắt của anh, xoay người vào phòng bếp, "Tôi đi nấu cơm, hai người nói chuyện nhé."

Hứa Kha vừa mới nấu xong nồi cơm, Thẩm Mộ đi tới.

Lòng cô không hiểu sao lại hoảng hốt, cúi đầu xuống rửa rau. Số rau mới hái từ vườn rau của mẹ, nhỏ hơn ngoài chợ rất nhiều nhưng tất cả đều mang hương vị của thiên nhiên.

Anh đứng phía sau cô, rất lâu cũng không lên tiếng. cô càng ngày càng cảm thấy không tự nhiên, giống như có cái kim chọc vào lưng.

Đột nhiên, anh hỏi khẽ: "Trong lòng em, anh ngay cả Doãn Văn Thừa cũng không bằng sao?"

Cô nhìn dòng nước trong bồn rửa, nhất thời không biết nói gì. Thời gian như nước, chỉ trong nháy mắt đã trôi qua. Trước đây trong lòng cô anh quan trọng gần bằng Thiệu Nhất Bình, nhưng bây giờ, đã sáu năm xa cách, cảm giác với anh đã chôn vùi trong khoảng thời gian đã qua, nhất thời không biết tìm ở đâu, cũng không thể tìm về được. Anh còn quan trọng không? Cô không tìm được đáp án, lòng mơ hồ không rõ.

"Chuyển nhà gọi nó, ở đây cũng là em với nó. Em coi anh là cái gì?"

Giọng nói anh mang theo vẻ tức giận rõ ràng. Cô càng không biết nói gì, xét theo khía cạnh nào đó, bây giờ quan hệ của anh với cô thực sự không gần gũi bằng quan hệ của cô với Doãn Văn Thừa.

Cô đành thấp giọng nói: "Không phải. Cậu ấy đúng lúc rảnh rồi, hơn nữa, cậu ấy là con của mẹ em, em nghĩ cậu ấy ở đây mẹ em sẽ vui vẻ."

"Em có ý chọc tức anh phải không?"

Giọng nói anh cao vút, có vẻ không giận hờn. Hứa Kha quay đầu nhìn qua mới biết anh đang hung hăng lườm cô.

"Không hiểu." Cô quay đầu đi thấp giọng lầm bầm một cái, tức giận gì chứ.

Anh im lặng một lát rồi đột nhiên hung dữ nói một câu: "Được, vậy anh cũng ở đây."

Cô sững sốt, kim lòng không được quay đầu lại. Có vẻ anh một chút cũng không hờn giận, dưới hàng mi đen dày là đôi mắt kiên định mà chân thật đáng tin.

Dáng vẻ bá đạo không biết đúng sai này, thực sự giống hệt với sáu năm trước. Cô có chút bất đắc dĩ, định mặc kệ, coi như không nghe thấy.

"Có gì cần tôi giúp không?" Doãn Văn Thừa đúng lúc không bình thường xuất hiện ở cửa bếp, cười tủm tỉm nhìn Hứa Kha, hóa giải cục diện bế tắc, cum sóng ngầm mãnh liệt gầm gừ trong phòng bếp.

"À, không cần, sắp xong rồi."

"Thẩm Mộ, chúng ta đi chơi cờ đi."

Thẩm Mộ nhìn Hứa Kha rồi đi ra ngoài.

Trên bàn cơm, Doãn Văn Thừa khen tay nghề của Hứa Kha không dứt miệng, khoa trương phong tặng cô danh hiệu "Ngon hơn cả khách sạn", mẹ hiền vọt đầm điển hình.

Hứa Kha được khen có chút xấu hổ, sắc mặt ửng hồng càng khiến cô trở nên xinh đẹp động lòng, lông mi thật dài động đậy dưới ánh đèn, giống như đôi cánh bướm.

"Mắt anh luôn rất chuẩn." Thẩm Mộ từ đầu vẫn im lặng nghe lời khen của Doãn Văn Thừa, giờ phút này đột nhiên phun ra một câu ý vị sâu xa như vậy, giống như lãnh đạo phát biểu lời tổng kết, hàm nghĩa sâu sắc.

Doãn Văn Thừa sững sốt, mặt Hứa Kha lập tức từ hồng biến thành đỏ.

Không khí trên bàn cơm đột nhiên rất kì lạ, Doãn Văn Thừa dường như có chút bất ngờ, giờ phút này đột nhiên nhạy cảm, cố ý vô tình nhìn Hứa Kha rồi lại nhìn Thẩm Mộ, dáng vẻ như bưng bình đại ngộ.

Hứa Kha ngẫm giận Thẩm Mộ phá hỏng không khí, khiến quan hệ giữa anh và cô thêm ái muội. Hơn nữa, lòng cô còn hơi lo lắng, sau này, ba người sẽ cùng ở đây tình trạng sẽ thế nào đây? Haiz, đau đầu.

Ăn cơm xong, Doãn Văn Thừa rửa bát, xong rồi cười nói với Hứa Kha: "Tiểu Kha, cậu không phải muốn mời tôi đi xem phim à, bây giờ đi nhé?"

"Được rồi, xem xong đi tới bệnh viện thăm mẹ luôn." Hứa Kha thuận miệng đồng ý luôn. Mấy ngày nay đầu óc vẫn căng thẳng, trải qua cuộc phẫu thuật nguy hiểm của mẹ, chia tay Lâm Ca, trong hoàn cảnh bao nhiêu chuyện như vậy Thẩm Mộ lại còn bắt cô chịu trách nhiệm, lòng cô thật sự hỗn loạn lắm, bây giờ đi thả lỏng một chút cũng tốt.

Không ngờ Thẩm Mộ buông tờ báo trong tay xuống, đứng lên nói: "Anh cũng đi."

Ba người... đi xem phim sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lại một lần nữa

Thẩm Mộ chân dài bước từng bước ra cửa lớn, khoe miệng Doãn Văn Thừa co rút, cũng đi theo ra ngoài.

Hứa Kha kinh ngạc nhìn bóng dáng cao gầy tuấn dật của hai người, mà xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ tới một câu cực kì không hợp thời...

Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn

(Đây là một câu trong đoạn hát Kinh Kha từ giả Thái Tử Đan để đi hành thích Tần Thủy Hoàng trong Thích Khách Liệt Truyện trong cuốn Sử kí của Tư Mã Thiên, tìm hiểu về Kinh Kha thì vào đây)

Hai người đi được vài bước, cùng lúc quay đầu lại, nhìn cô.

"Sao em/cậu không đi?"

Hứa Kha đành phải cố chịu đựng bước ra ngoài.

Bởi vì xe của Thẩm Mộ chỉ có thể chứa được hai người cho nên ba người lên xe của Doãn Văn Thừa.

Đến rạp chiếu phim, Doãn Văn Thừa nhìn mấy phim được thông báo trước trên màn hình lớn, hỏi Hứa Kha: "Cậu muốn xem phim nào?"

Hứa Kha tùy tiện chọn một bộ phim văn học, ba người đi vào trong phòng chiếu. Ngày 1 tháng năm, người đi xem phim rất đông chủ yếu là những cặp đôi yêu nhau. Lúc ba người bước vào, mọi người trong phòng chiếu đều quay ra nhìn bộ ba một nữ hai nam này, có vẻ kì lạ hiếm thấy.

Doãn Văn Thừa đi trước, tìm được vị trí rồi ngồi xuống. Hứa Kha đi phía sau, cô đi theo Doãn Văn Thừa, chọn một ghế rồi ngồi xuống, không ngờ tới móng lại đặt lên đùi một người.

Cô sợ hãi nhảy lên, nhìn lại, Thẩm Mộ đã ung dung ngồi ở giữa.

Anh nhanh thế cơ à! Hứa Kha đành phải lùi về bên trái, ngồi ở mép bên trái. Sau khi ngồi xuống, mặt vẫn còn nóng rực, vừa rồi móng cô chạm vào chân anh chỉ trong một giây thôi nhưng thực sự đã chạm vào rồi. Con người này, thật quá đáng.

Sau khi bộ phim bắt đầu, trong phòng chỉ còn một màu tối đen. Hứa Kha đang xem phim rất nhập tâm, đột nhiên, bàn tay đặt trên tay vịn bên phải của ghế bị Thẩm Mộ nắm rất chặt. Cô bất ngờ, chưa kịp phòng bị gì nên rất hoảng sợ, thiếu chút nữa thì kêu lên. Vừa liếc sang đã thấy anh nghiêm trang nhìn màn hình chiếu, giống như bàn tay kia không phải của anh vậy.

Cô cố né tránh, nhưng lại không thể dùng lực quá mạnh, bàn tay không có dấu vết gì là sắp rút được ra. Cô có chút nóng nảy, biên độ của động tác có vẻ mạnh, Doãn Văn Thừa bên đường như cũng cảm nhận được điều gì đó, nghiêng đầu nhìn sang.

Cô nhanh chóng ngừng động tác lại, giả bộ chăm chú nhìn lên màn hình.

Thẩm Mộ ghé mắt cười cười, đôi môi mỏng cong lên như không có chuyện gì xảy ra.

Cô càng tức giận, lại bắt đầu muốn rút tay ra. Doãn Văn Thừa ngồi bên kia định đi sang chỗ cô. Khóe mắt dư quang của cô vừa nhìn thấy Doãn Văn Thừa động dậy liền nhanh chóng bất động.

Ép buộc vài lần như thế, cô mệt mỏi giận dữ, tâm trạng xem phim cũng mất luôn, quyết định đứng dậy. Thẩm Mộ cũng đứng lên luôn, may mắn là lúc này anh đã bỏ tay cô ra rồi

"Em đi toilet." Cô thấp giọng nói một câu, lách người đi ra khỏi phòng chiếu. Không ngờ vừa quay đầu lại, Thẩm Mộ cũng theo đi ra.

Hứa Kha thật không còn gì để nói, đứng ngoài hành lang quay đầu lườm anh.

"Anh vừa rồi làm gì vậy?"

"Không làm gì, chỉ nắm tay em thôi."

Hứa Kha nhất thời chán nản, "Trò đùa của anh thật vớ vẩn."

Thẩm Mộ mỉm cười, rất lâu sau mới nghiêm trang hỏi: "Em muốn gọi 110 à?"

Hứa Kha với sự vô lại của anh có chút bất lực.

Lúc này, di động trong túi cô rung lên, cô lấy di động ra, nhìn thấy số gọi tới là của Lâm Ca, chần chờ một chút mới bắt máy.

"Tiểu Kha, mấy ngày nay anh thường nghĩ, nếu anh có rất nhiều tiền, một lần có thể mua ba cái nhà, một cái chúng ta ở, một cái đưa cho mẹ, còn lại là của Lâm Dao, chúng ta có phải sẽ không chia tay không?"

Giọng nói của anh rất khàn, trong đó còn mang theo bi thương và bất đắc dĩ sâu sắc, giống như người lắm bầm lâu bàu khi bị người ta phá tan giấc mộng.

Lòng Hứa Kha xót xa, im lặng không nói gì. Chia tay với anh, điều bất đắc dĩ và bất ngờ đến thế, ảnh hưởng lớn nhất của việc đó tới bây giờ là phá tan tình yêu thành từng mảnh nhỏ. Vừa nghĩ tới thái độ của Lý Bình Ngọc và Lâm Dao hôm nay khi cô đến chuyển đồ đi, cô biết vấn đề không còn là tiền bạc nữa, mà vấn đề là nhân phẩm và tính cách con người, thứ khó có thể sửa đổi được. Nhưng những lời nói như vậy, cô không muốn nói ra, anh đã từng nói người thân là thứ không thể lựa chọn, cho nên cô cũng không muốn nói nhiều hơn về người nhà của anh, dù sao đó cũng là tôn nghiêm của anh.

"Tiểu Kha, có tiền, người ta sẽ sống rất thoải mái, lúc đó mới có thể nắm hạnh phúc trong tay. Em thấy đúng không?"

Hứa Kha thở dài: "Trên đời này có rất nhiều vấn đề tiền bạc không thể giải quyết được."

Cô không phải là người coi trọng đồng tiền, nhưng lại gặp người nhà của anh, những người coi trọng đồng tiền. Mọi mâu thuẫn chung quy cũng chỉ vì nó mà bùng nổ, khiến người ta không thể cầm lòng.

Giọng nói Lâm Ca có chút ghen ngạo, "Tiểu Kha, hai năm nay, anh đã nợ em quá nhiều. Lúc nào em cần đến anh thì anh vẫn luôn ở đây."

Hứa Kha kiểm chế chua xót và khổ sở trong lòng, chầm chậm nói: "Lâm Ca, những ngày sau này, anh là người thân của em, là bạn bè của em."

Ngắt điện thoại, trong lòng cô không hề khó chịu. Có lẽ áp lực từ khi ở bên cạnh Lâm Ca đến giờ đã tích tụ quá nhiều, chia tay dù đau khổ nhưng từ sâu thẳm bên trong lại có một cảm giác được giải thoát. Cô thậm chí bắt đầu hoài nghi cô đã từng yêu Lâm Ca chưa? Hay chỉ là cảm giác yêu chính bản thân mình, chỉ mong một loại an ổn không tranh cướp với người đời, cứu nhau trong lúc hoạn nạn? Chia tay với Lâm Ca thực sự có cảm giác đau lòng, nhưng không hề giống với cảm giác đau đớn tận tâm can, mất hết can đảm khi bị Thẩm Mộ lừa gạt năm đó. Loại tuyệt vọng ấy giống như cả thế giới đều bị một câu nói của anh làm cho u ám, hơn nữa còn không có một tia sáng ấm áp nào.

Thẩm Mộ im lặng một lát, nhẹ giọng nói: "Anh tuy rằng đã đoán trước được kết quả, nhưng anh không ngờ em thương tâm khổ sở đến thế."

Hứa Kha hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Nhớ tới vài lần gặp mặt trước đây, ngữ khí anh luôn chắc chắn, khẳng định cô sẽ không ở bên Lâm Ca, vì sao có thể chắc chắn như thế?

Cô theo bản năng hỏi một câu: "Anh thì biết cái gì chứ?"

"Chuyện của em, anh đều biết hết. Anh trở về lâu như vậy rồi mới đi tìm em, là vì anh nghĩ anh ta có thể cho em hạnh phúc. Đáng tiếc, sau khi biết được, vẫn là người ngoài tính toán người trong cuộc ư ơ." "

Cô không hiểu sao lại có chút tức giận: "Anh điều tra em à?"

Anh dừng một chút, "Không phải điều tra, chỉ là quan tâm. Sau đó là không thể buông tay, không thể yên tâm."

Giờ phút này, ngoài hành lang im lặng, cũng chỉ có hai người họ. Anh dừng lại ở đôi mắt cô, dường như muốn từ đó nhìn thấu lòng cô hoặc là muốn bản thân mình nhập được vào lòng cô.

Ánh mắt như vậy khiến cô không tự chủ được mà cảm thán trong lòng. Cô đón nhận ánh mắt của anh, nhẹ giọng nói: "Thẩm Mộ, chúng ta không thể quay lại đâu."

Anh im lặng không nói gì, vẫn gắt gao nhìn sâu vào mắt cô. Nhất thời, ngoài hành lang yên tĩnh như ban đêm trên ngọn núi cao.

Cô từ từ nói: "Sáu năm, một khoảng thời gian dài như thế. Chúng ta đều đã thay đổi rất nhiều, không còn khả năng ép cảm giác dừng lại ở sáu năm trước nữa. Có lẽ, anh đang áy náy hoặc muốn có trách nhiệm với em thật ra, không cần thiết."

Anh hít một hơi, nghiêm mặt nói: "Được, vậy chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Tối nay, coi như chúng ta mới quen nhau."

Hứa Kha cứng đờ, không ngờ anh sẽ nói như vậy, loại ánh mắt bắt buộc này của anh giống hệt như đêm vào sáu năm trước ấy, trong ấn tượng của cô anh là người muốn gì là phải dốc toàn lực để có được, dường như bao giờ buông tay. Giờ phút này cô có cảm giác mình đang bị ánh mắt của anh thu hút, cô tránh khỏi ánh mắt của cô, mím môi lướt qua người anh.

Bộ phim này, cô không còn tâm trạng để xem, hơn nữa, để tránh lại bị đánh lén lần nữa, hai tay cô vẫn đặt trong túi áo, che giấu mồ hôi trong lòng bàn tay.

Sau khi bộ phim kết thúc, ba người tới bệnh viện thăm Thiệu Nhất Bình một chút rồi mới lái xe quay lại Vinh Đề.

Vào cửa, Thẩm Mộ liền nói với Doãn Văn Thừa: "Văn Thừa, tầng 1 và tầng 3 đều có phòng dành cho khách, cậu ở tầng mấy?"

"Ồ, sau khi mẹ về chắc chắn sẽ ở tầng 1 cho tiện lợi, em cũng ở tầng một."

"Được. Vậy cậu đi nghỉ sớm đi." Nói xong, anh quay đầu nhìn Hứa Kha cười cười: "Tiểu Kha, chúng ta đi lên nghỉ ngơi đi."

Lời này của anh sao lại có vẻ ái muội vậy nhỉ?

Cô bước nhanh lên tầng, vào phòng.

Một lát sau, Thẩm Mộ gõ cửa tiến vào.

Hứa Kha đang ngồi trên giường thu dọn quần áo của mình, ngẩng đầu tùy ý hỏi: "Có việc gì?"

Anh chấp tay sau lưng đi tới, đầu tiên là mỉm cười với cô, sau đó đặt vài món nội y lên trên giường của cô, nghiêm trang nói: "Tiết kiệm là đức tính tốt, vứt đi tiếc lắm."

Hứa Kha vừa thấy, mặt đã nóng rực lên, nội y này chính là nội y anh tặng cô lần trước.

Anh đưa xong rồi vẫn không chịu đi, chỉ vào nội y nói: "Anh chưa từng theo đuổi con gái, không biết tặng đồ như thế nào. Nhưng anh cảm thấy như thế rất thực tế, em xem trên này cái nào cũng có ren, cho dù em có cúi thấp xuống, ngực cũng không bị lộ ra ngoài."

Hứa Kha không thể nhịn được nữa, mặt đỏ bừng quát khê: "Thẩm Mộ anh đi ra ngoài."

Anh có vẻ không hiểu gì, đứng lên đi ra ngoài, đến cửa lại còn quay đầu nói một câu: "Có việc gì gọi anh."

Hứa Kha cắn răng nói: "Em không có việc gì."

Anh đóng cửa lại rồi đi ra ngoài. Hứa Kha đặt bữa đồ nội y kia vào tủ quần áo, vừa bực mình lại vừa buồn cười. Anh nói anh chưa từng theo đuổi con gái, nhưng thực sự chính là như vậy. Cô còn nhớ khi đó cô thường xuyên thấy những bức thư màu hồng nhạt trong thùng thư, còn thường xuyên nhận được những cuộc điện thoại của các cô nữ sinh tìm anh. Có một lần buồn cười nhất, có một cô gái và Mạc Tiểu Tiểu nhất khiến như cổ (vừa gặp đã thân), hai người trở thành bạn thân, kết quả Mạc Tiểu Tiểu đã phát hiện cô nàng này thân với mình là có mục đích, vô cùng tức giận.

Anh vĩ đại như vậy tất nhiên là không thiếu con gái theo đuổi, cho nên cũng chẳng cần hao phí tâm tư mà nghĩ cách để theo đuổi người ta, ngược lại phải làm sao để cự tuyệt người ta mới làm anh đau đầu.

Nhưng cho dù là như thế, cũng không đến mức mang nội y ra làm quà tặng chứ, hơn nữa còn suy nghĩ rất chu đáo, lo lắng cái gì cúi người cũng không bị hở ngực, thật sự khiến người ta đau răng.

Hứa Kha thu dọn quần áo xong rồi đi tắm rửa, vừa cởi quần áo lập tức phát hiện không ngờ đã tới vòng kinh nguyệt mới, hơn nữa màu sắc cũng không giống bình thường, có vẻ đậm màu hơn.

Cô đành phải mặc quần áo lên, lúc này đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, trong phòng này có lẽ không có những thứ như băng vệ sinh.

Tình thế cấp bách, cô gửi cho Mạc Tiểu Tiểu một tin nhắn.

"Cậu về nhà chưa?"

Nghỉ lễ 1 tháng 5, Mạc Tiểu Tiểu cùng Trương Phi đi du lịch ở Lư Sơn.

Một lát sau, Mạc Tiểu Tiểu mới trả lời: "Vẫn ở Cửu Giang."

Hứa Kha thầm than trời, xem ra không thể tìm cô ấy mượn băng vệ sinh được rồi. Cô suy nghĩ một chút, vừa rồi trên đường cô có đi qua siêu thị Hoa Liên, không biết giờ này đã đóng cửa số.

Cô ra ngoài cửa, hơi do dự, khẽ mở cửa phòng Thẩm Mộ ra. "Em muốn ra siêu thị một lúc."

"Giờ này đóng cửa rồi mà, em muốn mua cái gì? Ngày mai được không?"

"Không được."

"Em muốn mua cái gì?"

Cô xấu hổ không thể nói ra thứ mình muốn mua, lại hỏi tiếp: "Quanh đây có hàng tạp hóa nào không?"

"Gần nhà hàng của Dung Dung có một cái."

"Ừ, được rồi. Em tự đi cũng được." Nhà hàng của Dung Dung cách nơi này không xa, đi tới đi lui có lẽ cũng tìm được.

"Muộn rồi, anh đi với em."

Thẩm Mộ đi xuống dưới, xe rất nhanh đã đi tới hàng tạp hóa.

Hứa Kha thừa dịp anh dừng xe, nhảy xuống dưới, lo lắng thế nào lại quay lại nói một câu: "Anh chờ em ở đây."

Cô vội vã đi vào. Chủ tiệm là một bà đi hơn bốn mươi tuổi, vừa xem tivi vừa ngủ gật, nhìn thấy Hứa Kha bước vào mới giật mình.

"Cháu muốn mua gì?"

"Có băng vệ sinh không ạ?"

Bà đi từ trong quầy hàng đứng lên, chỉ vào cái giá ở phía bên kia, "Có, có. Ở bên kia."

Hứa Kha đi qua lấy một gói, đi ra tính tiền.

"Ai da, không có tiền lẻ trả lại tờ 100 đồng của cháu rồi."

"Cháu cũng không mang tiền lẻ." Vừa rồi vội vã ra ngoài, Hứa Kha không mang cả ví tiền, tiện tay lấy đúng 1 tờ 100 đồng.

Thẩm Mộ đi tới, mở ví tiền ra đặt tờ 50 đồng lên mặt bàn

Mặt Hứa Kha lập tức nóng rực, anh vào đây từ khi nào? Hay rồi, băng vệ sinh trên mặt bàn kia càng chói mắt hơn.

Chủ tiệm từ trong ngăn kéo lấy ra tờ 10 đồng đưa cho Hứa Kha, tiếp tục về mặt đau khổ: "Ai da, đến giờ đóng cửa rồi, tiền lẻ cũng hết mất rồi, hay là cháu lấy thêm thứ gì đi."

Hứa Kha nhìn trái nhìn phải, thật sự không cần thứ gì ở đây cả.

"Cái này đi, vừa đủ tiền."

Di bán hàng đi sang giá đồ tiện tay cầm hai món bỏ vào trong túi plastic.

Hứa Kha cúi đầu nhìn vào sắc mặt đỏ rực.

Di bán hàng thả vào túi một hộp kẹo cao su và một hộp áo mưa.

Thẩm Mộ bình tĩnh nhắc túi plastic lên rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Gặp mặt

Hứa Kha xấu hổ đi sau lưng anh lên xe. Quay về nhà, đúng lúc Doãn Văn Thừa tắm rửa xong đi ra ngoài, anh vừa giữ tóc, vừa tò mò nhìn túi plastic trong tay Hứa Kha, thuận miệng hỏi: "Ra ngoài mua đồ ăn vặt à?"

Thẩm Mộ lập tức cười thành tiếng.

Hứa Kha đỏ mặt lên gác, vào phòng ngủ lập tức vứt hộp "áo mưa" (nghĩa bóng nhé) vào thùng rác. Vì sao khi cô ở cùng Thẩm Mộ thì luôn bị xấu hổ trước mặt anh.

Cô chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, chưa kịp tắm xong đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô cuống cuống mặc áo choàng tắm, ra mở cửa phòng.

Thẩm Mộ cầm trong tay một chiếc thảm màu xanh lục, nghiêm trang đưa cô.

"Dùng cái này đi, anh nhớ trước kia dì Thiệu cũng đưa em một cái tương tự mà."

Mặt Hứa Kha lập tức đỏ lựng lên, bực mình nói: "Thẩm Mộ hôm nay anh có phải là đàn ông không thế?"

Lúc ngủ cô luôn thích lăn qua lăn lại, mỗi lần tới mấy ngày này luôn bị thấm ra ngoài giường, Thiệu Nhất Bình luôn trải lên giường cô một tấm thảm màu cà phê. Còn nhớ có một lần cô vội vàng đi học quên không cuộn thảm lại, không may lại bị Thẩm Mộ nhìn thấy, lúc ấy của sắc mặt anh giống hệt với cô, đỏ lựng lên...

"Em nói anh không phải đàn ông ư?"

Anh có vẻ tức giận, theo đuổi con gái không phải là sở trường của anh, hơn nữa còn là trong cuộc sống "đặc biệt" kia, hao tổn tâm tình, quan tâm săn sóc, thế mà còn bị tình nghi không phải là đàn ông. Anh chịu đựng "oan ức" trải thảm lên giường cô. (mặt anh vẫn dày)

Hứa Kha tiến lên ngăn tay anh lại, đỏ mặt hừ hừ mấy chữ "Bà mẹ già". Chuyện này thậm kín quá mức, dùng quan hệ của hai người trước đây mà nói, bị anh công khai "Săn sóc" như vậy, trong sự xấu hổ của cô còn có chút buồn bực.

Bà mẹ già! Bây giờ thì anh giận thật, lập tức quăng cô lên trên giường, trợn mắt với cô: "Con bé này không thấy được lòng tốt của người ta à, đã ngốc lại còn bướng."

Khẩu khí này rất giống với sáu năm trước kia, khi đó anh giống hệt bây giờ, rõ ràng trong lòng rất thích, ngoài miệng thà chết cũng không chịu nhận, đã thế lại còn nói lời ác độc cay nghiệt nữa chứ. Biết rõ cô yêu thầm anh, lại còn giả vờ không biết gì, có chết cũng không chịu mở miệng. Nghĩ tới đây, cô hơi tức giận, dùng sức đẩy anh ra, quát: "Buông ra."

Anh chống tay ép cô vào lồng ngực mình. Đang cười, bỗng nhiên không cười nữa.

Cô giãy dụa vài cái, áo choàng tẩm ướt cuống, xương quai xanh lộ ra, lộ ra cả vết chu sa nhỏ trên ngực. Một nốt đỏ đậm nổi bật trên làn da trắng muốt, đột nhiên lặng yên châm lên một ngọn lửa trong lòng anh, trong giây lát cơ thể anh đã không khống chế được mà nảy sinh phản ứng.

Cô cảm nhận được mặt càng đỏ, lại thêm xấu hổ đẩy mạnh anh một cái.

Hơi thở của anh gấp gấp hơn, trong ánh mắt ẩn chứa khát vọng không thể che giấu. Không khí trở nên xấu hổ ái muội, cô cảm thấy tim đập rất nhanh, cảm giác của đêm sáu năm về trước đột nhiên hiện lên rõ ràng vô cùng.

Anh đứng dậy chạy nhanh ra ngoài. Nửa ngày sau cô mới bình ổn được hơi thở, lúc đó mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mộ đi làm, trước khi đi còn trịnh trọng nói với Hứa Kha: "Trưa hôm nay anh muốn mời em ăn cơm." Thái độ chuyên chú trang trọng, giống như hẹn gặp một đối tác quan trọng vậy.

Hứa Kha sửng sốt, đột nhiên nhớ tới một câu nói của anh ở rạp chiếu phim tối hôm qua "Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, tối nay coi như chúng ta mới quen nhau."

Vì thế, đây là bắt đầu hẹn hò?

Cô hơi đau đầu, cúi đầu ấp úng nói: "Hôm nay em đi bệnh viện, chắc là không có thời gian."

"Không sao anh tới đón em."

Khẩu khí của anh không cho người khác cơ hội cự tuyệt, ánh mắt không đi cũng phải đi, dùng hai mắt uy hiếp cô rồi nhanh chóng bước đi.

Hứa Kha ăn bữa sáng qua loa, nửa tiếng sau Doãn Văn Thừa mới thức dậy.

Anh bước vào phòng ăn vô cùng vui mừng: "Ha ha, có đồ ăn ngon."

Anh không chút khách khí tiêu diệt hết phần ăn sáng mà Hứa Kha làm cho mình, vẫn còn thấy đói.

Hứa Kha kinh ngạc nhìn anh: "cậu có thể ăn nhiều thế à?"

Thẩm Mộ cao hơn anh ta, nhưng lượng cơm ăn cũng chỉ bằng một nửa anh ta.

Doãn Văn Thừa làm bộ ưỡn ngực, vén tay áo làm lộ ra cơ bắp săn chắc. (ấy, đừng show hàng Doãn ca ơi)

"Cậu nhìn đi!"

Hứa Kha mỉm cười, cúi đầu ngại ngùng nhìn qua. Hình như đàn ông ai cũng thích kiểu khoe khoang này, ngay cả Lâm Ca con người nhả nhặn như thế cũng mua tạ luyện tập trong phòng ngủ.

Sau khi ăn xong, hai người đến bệnh viện, ngồi ngoài hành lang phòng theo dõi một lát. Chủ nhiệm Trương đi qua đó, Hứa Kha chạy tới hỏi tình hình.

Doãn Văn Thừa ra ngoài nghe điện thoại. Một lát sau, anh đi tới nói với Hứa Kha: "Tiểu Kha, mẹ và hai chị đã về nước rồi, họ vừa xuống máy bay xong, muốn gặp cậu ngay lập tức. Cậu cùng tôi về nhà một lần được không? Cậu cũng lâu lắm rồi chưa về nhà mà."

Tim Hứa Kha đập mạnh, sắc mặt không tự giác mà đổi màu. Cô biết Chương Nguyệt Quang nhất định sẽ về gặp cô, nhưng thực sự lần gặp gỡ này cô có quá nhiều loại tâm trạng, giật mình không biết phải làm sao, không biết phải dùng ánh mắt nào để nhìn bà thế nào? Hơn nữa cô nên gọi bà thế nào?

Doãn Văn Thừa nhẹ giọng nói: "Tiểu Kha, mấy hôm trước tôi đã nói chuyện này với cậu, chính là muốn để cậu chuẩn bị tâm lý trước. Cậu không giống như tôi đã biết chuyện này từ lâu. Mẹ năm đó thực sự có nỗi khổ riêng, cậu đừng trách bà nhé, chút nữa tôi gặp bà một lần được chứ?" Doãn Văn Thừa cẩn thận mỉm cười, khuôn mặt trong sáng mang vẻ đợi chờ và không yên lòng, khiến người ta không thể cự tuyệt.

Không muốn cũng phải đổi mặt, cô hít sâu một hơi, khẽ gật đầu. Doãn Văn Thừa cũng thở phào một hơi, dường như anh rất sợ cô không đi gặp.

Không ngờ Doãn gia cách Vinh Đê không xa, có lẽ chỉ 15 phút đi đường. Cách một con sông nhỏ, Hứa Kha từ trong xe nhìn sang bờ bên kia sông, bên đó là một màu xanh vô tận, còn có một nhà xưởng rất lớn.

Doãn Văn Thừa chỉ vào căn nhà xưởng kia: "Ông nội bắt đầu lập nghiệp từ nhà máy đó, giữ lại đến tận bây giờ, tôi cũng có thể làm ăn ở đó."

Xe đi qua một cây cầu nhỏ, chậm rãi dừng lại ở trước một căn biệt thự độc lập.

Doãn Văn Thừa chạy xe vào gara, sau đó đi thang máy trong gara lên thẳng phòng khách bên trên. Phòng khách lớn như một tòa cung điện, xa hoa, tráng lệ. Tay vịn của bộ sofa phong cách Châu Âu được chạm trổ tinh tế, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ lớn sát đất chui vào phòng.

Trong lòng Hứa Kha không khỏi cảm thán sự giàu sang của Doãn gia, giàu có hơn cả Thẩm gia.

Doãn Văn Thừa ngừng đầu gọi với lên tầng 2 một tiếng, "Mẹ, chúng con về rồi."

Rất nhanh, trên cầu thang tầng 2 xuất hiện một con gái rất trẻ, có lẽ chỉ tầm 30 tuổi. Chị vui vẻ nhìn Hứa Kha, cười rất thân thiết: "Là Tiểu Kha hả? Dịu dàng thanh nhã quá. Mẹ, mẹ đến đây đi."

Rất nhanh, bên cạnh chị xuất hiện một người phụ nữ tầm 50 tuổi, bà hình như còn đang thay quần áo, vội vàng, tay vẫn còn đang đóng cúc áo.

Hứa Kha chăm chú nhìn hai người đứng trên tầng 2, tuy rằng đã ép mình phải thật bình tĩnh, nhưng dù sao khi nhìn thấy người thân của mình tim vẫn đập nhanh khác thường.

Chương Nguyệt Quang có lẽ đã năm mươi rồi, nhưng năm tháng luôn phá lệ mà ưu ái với hồng nhan (hồng nhan: người phụ nữ đẹp), bà vẫn xinh đẹp như thế. Chương Phiến Nhược rất có khí chất, nhưng dung mạo cũng thường thường.

Hai người rất nhanh đi xuống cầu thang. Một lát sau, Chương Uyển Nhược cũng xuất hiện trên cầu thang, cô nhìn qua Hứa Kha, chậm rãi đi xuống dưới.

Lúc Chương Nguyệt Quang đi đến trước mặt Hứa Kha, trong mắt đã chứa đầy nước mắt. Bà đưa tay chùi nước trong khóe mắt, lông mi trong nháy mắt đã ẩm ướt. Lòng Hứa Kha đau xót, cảm thấy hốc mắt mình cũng đau đau.

Bà nhìn Hứa Kha, môi run rẩy, ánh mắt giống như tấm lụa mịn màng, gắn chặt lên gương mặt Hứa Kha dường như không muốn bỏ qua một chiếc lông tơ hay một xentimet da thịt.

Hứa Kha chưa từng gặp qua ánh mắt như vậy, chăm chú quá mức khiến cô thấy không tự nhiên. Chương Nguyệt Quang tuy rằng tuổi không còn trẻ nữa nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo như trước, đôi mắt bà giống hệt với đôi mắt của Hứa Kha và Chương Uyển Nhược, giờ khắc này nó là bằng chứng chứng minh huyết thống so với cái gì cũng thuyết phục hơn.

Chương Phiến Nhược đứng bên cạnh thở dài: "Em út giống hệt với Uyển Nhược."

Doãn Văn Thừa gật đầu: "Ừ, giống lắm."

Chương Uyển Nhược cứng như khúc gỗ đứng bên cạnh, dường như tất cả đều không liên quan tới cô ấy.

Chương Phiến Nhược cười nói: "Mẹ, mẹ nhìn đi, thật bất công, sinh con giống cha quá, chả xinh đẹp chút nào."

Chương Nguyệt Quang nước mắt ướt đầm, đảo quanh trong hốc mắt. Bà rất muốn nắm tay Hứa Kha nhưng lại sợ cô không cho, ngón tay chạm đến tay Hứa Kha lại chậm rãi không dám tiến lên tiếp.

"Tiểu Kha."

Hứa Kha mơ hồ, giờ khắc này cô không biết phải xưng hô với bà thế nào. Nhìn ngón tay run run của bà, Hứa Kha không đành lòng, cuối cùng vờn tay, khẽ nắm lấy tay bà.

Nước mắt Chương Nguyệt Quang lập tức từ hốc mắt mãnh liệt rơi xuống, bà không ngờ mình lại thất thố như vậy, bà vai run run thấp giọng nức nở, cắn

chặt môi.

Hốc mắt Chương Phiến Nhược đỏ hồng, chị ôm của bà vai bà, nói khẽ: "Mẹ, đừng kích động."

Doãn Văn Thừa cũng thấp giọng nói: "Để mẹ khóc thoải mái một chút đi."

Câu nói này làm Chương Nguyệt Quang rất cuộc không thể khắc chế được tình cảm của mình, ôm Hứa Kha khóc lớn lên. Đã bao nhiêu năm, bà chỉ có thể rơi nước mắt trong đêm tối, dường như mọi hi vọng ái ố đã trôi qua hết thảy rồi.

Nước mắt Hứa Kha cũng không kìm được mà rơi xuống.

Rất lâu sau, Chương Nguyệt Quang mới ngừng khóc, kéo tay Doãn Văn Thừa nói: "Con, mẹ phải nói chuyện quá khứ với con và Tiểu Kha."

Doãn Văn Thừa mỉm cười vỗ vỗ tay bà, "Mẹ, mẹ không cần nói gì cả, con từ mười ba tuổi đã biết sự thực rồi. Con mãi mãi vẫn là con của mẹ."

Chương Nguyệt Quang cứng đờ.

Doãn Văn Thừa kéo cổ tay Chương Phiến Nhược, giống như không có chuyện gì, nói: "Chị cả chị hai chúng ta đi ra ngoài, để mẹ và Tiểu Kha nói chuyện đi."

Chương Phiến Nhược gật gật đầu với Hứa Kha, cùng Doãn Văn Thừa và Chương Uyển Nhược ra khỏi phòng khách.

Chương Nguyệt Quang lau nước mắt trên mặt, thấp giọng nói: "Con chờ một chút, mẹ muốn cho con xem thứ này."

Bà vội vàng lên lầu, một lát sau cầm xuống một quyển album.

"Tiểu Kha, đây là cha con." Mắt bà đầy nước đưa quyển album cho Hứa Kha.

Hứa Kha nhận lấy, chậm rãi mở ra.

Trang đầu tiên, có hai tấm ảnh. Bên trái là một tấm ảnh đen trắng. Chương Nguyệt Quang mười bảy, mười tám tuổi đôi mắt trong sáng tinh thuần giống như mạch nước ngầm trong núi. Bà mang vẻ tự nhiên, sạch sẽ tự tại, tuy rằng mặc quần áo cũ nát nhưng không giấu được vẻ xinh đẹp. Hứa Kha dường như thấy chính mình ba mươi năm trước trong hình ảnh của bà. Khi đó Chương Nguyệt Quang thực sự xinh đẹp long trời lở đất, không phải tục trần.

Tấm ảnh bên phải là ảnh chụp chung của bà và một người con trai. Trên tấm ảnh này, bà mặc một chiếc váy dài màu trắng, trong tay đang cầm một bó hoa, tươi cười ngọt ngào. Bên cạnh bà là Doãn Triền Đồ dung mạo bình thường, càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp thanh tú của bà.

Chương Nguyệt Quang thấp giọng nói: "Đây là cha con. Ông ấy chưa kịp nhìn thấy con đã qua đời mất rồi." Giọng nói của bà trở nên nghẹn ngào, "Nếu không phải ông ấy ra đi sớm như thế, mẹ sẽ không đem con đổi lấy Văn Thừa."

Hứa Kha thấp giọng nói: "Con nghe di Lê nói rồi."

"Tiểu Kha, tấm ảnh này là ảnh năm mẹ mười tám tuổi, đó là lần đầu tiên được chụp ảnh. Trước đây, khi còn nhỏ, nhà mẹ ở tít sâu trong núi, muốn đến trường phải đi bộ 10 cây số đường núi. Bà ngoại con mỗi sáng đều thức dậy làm cho mẹ ba nắm cơm. Một nắm là bữa sáng, hai nắm là của bữa trưa. Ăn xong nắm cơm kia thì mẹ phải tới trường, đi xa, lúc tới được trường thì bụng đã đói meo. Mỗi sáng mẹ đều mong nhanh đến trưa để có thể nhanh chóng ăn hai nắm cơm kia. Buổi tối ăn qua loa rau dại, mẹ lên giường đi ngủ rất sớm, bởi vì khi ngủ say sẽ không biết đói nữa. Đến lúc mười bảy tuổi, rất cuộc khó khăn qua, mẹ ra ngoài làm thuê. Đó là lần đầu tiên mẹ được đi ra ngoài, lần đầu tiên được ngồi ô tô, lần đầu tiên được ăn bánh bao, cũng là lần đầu tiên chụp ảnh."

Bà vừa nói vừa khóc, nghẹn ngào đến độ không nói được nữa. Hứa Kha nghe những lời này, trong lòng xót xa khác thường.

"Lúc mẹ lấy cha con không có một chút do dự, tuy rằng ông ấy hơn mẹ mười tuổi, tuy rằng dung mạo ông ấy rất bình thường. Bởi vì mẹ biết, lấy ông ấy mẹ sẽ không bao giờ lâm vào cảnh cùng quẫn ấy nữa. Đáng tiếc, ông trời thật là quá khắc nghiệt với mẹ, cho nên mới cướp đoạt của mẹ như thế. Đến lúc mẹ có được tình yêu của cha con thì lại không được ông nội chấp nhận. MẸ một lòng muốn sinh con trai để ông nội con vui lòng nhưng lại sinh ra ba đứa con gái."

Bà nức nở, nước mắt vẫn không ngừng rơi, dường như muốn phát tiết tất cả những oan ức bà đã phải chịu đựng mấy chục năm nay.

"Lúc cha con vừa mất, mẹ cảm thấy trời đất đều đang sụp đổ. Tiểu Kha, mẹ rất sợ mẹ không muốn con của mẹ phải sống một cuộc sống như thế. Mẹ nghĩ rồi một ngày nào đó ông nội con không còn nữa, mẹ sẽ tìm con về, đền bù cho con." Bà nắm chặt lấy tay Hứa Kha, dường như sợ cô sẽ lại bỏ đi.

"Chục năm đầu, mẹ vẫn không dám tìm con, sợ ông nội nghi ngờ. Đến khi ông nội qua đời, mẹ lại không có tin tức của Hứa Văn Cừ nữa. MẸ không ngờ sau khi ông ta chết hai người lại chuyển nhà, bật vô âm tín."

Nước mắt Hứa Kha chậm rãi rơi xuống, khoảng thời gian đó cũng là khoảng thời gian khó khăn nhất của mẹ con cô. Thiệu Nhất Bình vì muốn để cô được học hành tốt đã thuê nhà trên tỉnh, muốn cô đỗ vào trường thứ nhất trên tỉnh.

"Tiểu Kha, con hận mẹ cũng không sao. Mẹ chỉ mong con cho mẹ một cơ hội đền bù cho cô. Hai mươi mấy năm qua, không có ngày nào mẹ quên con

cả. Mẹ yêu Uyển Nhược gấp đôi, nuông chiều nó đến như vậy là bởi vì, mẹ luôn nhớ về con."

Hứa Kha yên lặng lau nước mắt, khẽ mỉm cười với bà: "Ta Con không hận mẹ, cũng không trách mẹ. Thật đó."

Chương Nguyệt Quang ôm lấy Hứa Kha, bà còn tưởng rằng con gái nhất định sẽ hận bà, trách bà, không ngờ thái độ của Hứa Kha lại như vậy. Cô vui mừng sung sướng, nước mắt chảy xuống không ngừng, nhanh chóng lau ướt đầm vai áo Hứa Kha.

Rất lâu sau bà mới bình tĩnh được, quan tâm hỏi thăm cuộc sống đã qua của Hứa Kha. Hứa Kha nói về những gì mình đã trải qua, từ thơ ấu tới bây giờ. Chương Nguyệt Quang rất chăm chú lắng nghe, ánh mắt không di chuyển chỉ nhìn cô, có lẽ bà muốn hình dung về những ngày tháng đã qua của cô.

Không biết từ lúc nào, đề tài đã chuyển tới hiện tại.

Chương Nguyệt Quang thân thiết hỏi: "Con có bạn trai không?"

Hứa Kha dừng một chút nói: "Vâng, từng có nhưng chia tay rồi."

Chương Nguyệt Quang thờ dài: "Ba đứa con gái không có bạn trai, Văn Thừa cũng không có bạn gái. Không sao, sau này mẹ để ý giúp con."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cầu hôn

Vừa nghe bà muốn quan tâm tới chuyện này, Hứa Kha vội nói: "Bây giờ con chưa muốn nghĩ đến chuyện này, con rất lo lắng cho bệnh tình của mẹ con."

Cô thấy lạ, lần trước khi gặp Chương Uyển Nhược cô ấy vẫn là bạn gái của Mạc Tân Vũ, vì sao Chương Nguyệt Quang lại nói cô không có bạn trai, hay là đã chia tay với Mạc Tân Vũ rồi? Hay là ép Mạc Tân Vũ không được nói ra quan hệ của hai người, căn bản là Chương Nguyệt Quang không biết?

Tuy rằng biết Chương Uyển Nhược chính là chị gái mình nhưng Hứa Kha vẫn như trước hy vọng Mạc Tân Vũ có thể tìm một cô gái dịu dàng đáng yêu và yêu anh thật lòng.

Chương Nguyệt Quang thờ dài: "Con hiếu thuận với bà ấy là phải rồi, bà ấy mới là mẹ con. Mẹ không mong con hiếu mẹ, thậm chí có thể để mẹ thường xuyên gặp con, có thể đền bù cho con một chút là được rồi."

Hứa Kha chân thành nói: "Mẹ không cần đền bù gì cho con cả, thật đấy. Mấy năm nay con sống tốt lắm. Mẹ con, bà đối xử với con còn tốt hơn cả con gái ruột của bà, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ mắng mỏ con một câu, bất luận là chuyện gì, đều đặt con lên đầu tiên. Sau khi cha qua đời, có một chú họ Vương rất thích bà, bà cũng động lòng muốn đi bước nữa. Nhưng con gái của chú Vương kia có một lần động thủ đánh con, bà lập tức không muốn lập gia đình nữa, mãi đến khi con lớn rồi, bà mới gặp được chú Thẩm."

"Bà ấy thật tốt. Mẹ cảm ơn bà ấy rất nhiều. Năm đó thật có lỗi với bà ấy, ngay từ đầu lúc đổi lấy Văn Thừa, mẹ nghĩ là bà ấy phải cảm ơn mẹ, sau đó được nghe kể lại lúc bà ấy nằm viện chồng bà phải công bà đi. Sau đó bà ấy đi tìm di Lê đòi lại đứa con, lúc ấy, mẹ đã bế đứa trẻ về đây rồi, mọi người đều biết là mẹ sinh con trai, nếu lại đòi con về, mẹ không biết phải ăn nói thế nào trước mặt ông nội con cả."

Chương Nguyệt Quang thờ một hơi thật dài: "Mẹ rất thương yêu Văn Thừa, cũng là bởi vì mẹ luôn hổ thẹn với mẹ thẳng bé. Đến khi nào có thể vào bệnh viện thăm mẹ con, mẹ sẽ ở trước mặt bà ấy thẳng thắn nói lời cảm tạ."

Nghe tới đó lòng Hứa Kha đột nhiên rất khó chịu, tất cả những vui buồn ân oán của thế hệ trước trải qua vài chục năm tới luyện dần dần đã phai nhạt. Chỉ còn có Thẩm Mộ và cô hai người mới là người phải chịu quả đắng của câu chuyện hai mươi năm trước. Hiểu lắm, khiến anh phải đau khổ sáu năm trời, khiến cô hiểu lắm anh sáu năm trời. Đến hôm nay rốt cuộc đã lộ chân tướng, chiến tranh biến thành hòa bình, anh và cô lại không thể quay lại năm đó. Sáu năm thời gina đẹp nhất đã bị bỏ qua, gấp lại, chỉ giống như người xa lạ, thứ có được chỉ là ký ức, như vậy, phần quả khứ này có thể một lần nữa cứu vớt được một chút tình cảm sao?

Cô không khỏi thờ dài, cảm thấy thật khó khăn.

Lúc này, Doãn Văn Thừa từ bên ngoài đi vào.

"Mẹ, mười một giờ, ra ngoài ăn cơm chứ ạ? Con đi đặt bàn."

Chương Nguyệt Quang nắm tay Hứa Kha, thấp giọng nói: "Tiểu Kha, con ở lại ăn bữa cơm trưa được không? Mẹ muốn tự nấu cho con một bữa. Con lớn như vậy rồi, mẹ chưa bao giờ nấu cho con một bữa cơm nào."

Nói xong, hốc mắt bà đã hồng hồng, Hứa Kha không thể cự tuyệt, gật gật đầu.

Chương Nguyệt Quang vui vẻ không ngừng, hỏi Doãn Văn Thừa: "Hai chị đâu?"

"Hai chị vào nhà máy chơi, chút nữa mới về."

"Được rồi, con ngồi cùng với Tiểu Kha một lát."

Doãn Văn Thừa cười hì hì nói: "Mẹ, bao nhiêu năm rồi mẹ không nấu cơm, mẹ làm được không?"

Chương Nguyệt Quang rung rung sáng giọng: "Thằng bé này."

Lúc này, di động Hứa Kha đổ chuông. Cô lấy di động ra vừa nhìn thấy ba chữ kia, lập tức nhớ tới Thẩm Mộ buổi sáng đã hẹn ăn cơm trưa.

"Tiểu Kha em ở đâu?"

Cô hơi hơi thấy có lỗi, thấp giọng nói: "Trưa nay em tới nhà Văn Thừa ăn cơm."

Khẩu khí Thẩm Mộ có vẻ hơi giận: "Em đồng ý anh trước mà."

"Lúc ấy em không nói đồng ý." Anh nói xong bước đi luôn, cô quả thực là không đồng ý.

"Lúc đó em cũng không phản đối, coi như là ngầm đồng ý rồi."

Hứa Kha không nói gì, bên này Doãn Văn Thừa đến gần tai cô, nói vào trong điện thoại: "Thẩm Mộ, mẹ em về nước, tối đây ăn cơm đi. Chị hai em cũng..."

Câu cuối cùng anh cố tình kéo dài âm điệu, ý vị sâu xa mang theo vẻ châm chọc, nói xong, anh còn nháy mắt vài cái với Hứa Kha.

Hứa Kha nhin không được cười một tiếng.

Thẩm Mộ trong điện thoại có phần phẫn nộ, "Em cười cái gì?"

"Em không cười gì cả."

"Được, lát nữa anh qua đó."

"Anh dám đến thật sao?" Hứa Kha thuận miệng hỏi lại một câu, trong tiềm thức lại nghĩ, nếu anh không tới, thì sẽ phải thanh minh thế nào?

"Có gì anh không dám? Em chờ xem." Nói xong, anh nhanh nhẹn ngắt điện thoại, nhưng thực ra lại có ý hồ trên núi không sợ gì hết. Thái độ thản nhiên này của anh khiến lòng cô sinh ra một loại cảm giác vui vẻ nhàn nhạt.

Doãn Văn Thừa cười ha ha nói: "Tôi đi bảo mẹ nấu nhiều món ăn một chút."

Hứa Kha đứng lên nói: "Tôi đi xem có phải giúp gì không."

Chương Nguyệt Quang đang ở đứng trong phòng bếp cùng hai người giúp việc chuẩn bị thức ăn. Bà buộc tóc, đeo tạp dề, giây phút đó bóng dáng của bà giống hệt với hình bóng của Thiệu Nhất Bình. Một loại cảm giác thân thuộc nhẹ nhàng nảy nở trong lòng Hứa Kha.

"Mẹ, lát nữa Thẩm Mộ cũng tới đây ăn cơm, mẹ nấu nhiều một chút."

Chương Nguyệt Quang quay đầu, cười vui vẻ: "Được rồi."

Hứa Kha hỏi: "Có gì cần giúp đỡ không ạ?"

"Không cần, Tiểu Kha con nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa là xong rồi."

Doãn Văn Thừa dẫn Hứa Kha đi ra khỏi phòng bếp, vừa ngồi xuống, Chương Phiến Nhục và Chương Uyển Nhục cùng đi tới. Dung mạo của Chương Phiến Nhục rất giống Doãn Triển Đồ, tuy rằng tư chất cũng chỉ thường thường, nhưng phong thái sáng sủa, minh bạch. Ngũ quan của Chương Uyển Nhục vốn đã không thể bắt bẻ, nhưng đáng về lại vô cùng kiêu căng ngạo mạn. Hai người khi cùng đứng chung một nơi thì Chương Phiến Nhục lại có vẻ đáng yêu hơn.

Chương Phiến Nhục rất thân thiện với Hứa Kha, ngồi vào bên cạnh cô, tìm chủ đề nói chuyện. Còn thái độ của Chương Uyển Nhục lại rất bình thản, chỉ ngồi nghe.

Bốn người nói chuyện được một lúc, Thẩm Mộ đã tới.

Anh nhìn thấy Chương Uyển Nhược rất tự nhiên hào phóng gật gật đầu, còn thần sắc Chương Uyển Nhược có vẻ không được tự nhiên lắm, ngồi thêm một lát rồi nói với Doãn Văn Thừa: "Chị phải ra ngoài không ăn cơm ở nhà."

Chương Phiền Nhược dường như hơi tức giận, đầu mày nhăn lại, nhưng cũng không nói gì.

Một giờ sau, Chương Nguyệt Quang nấu xong cơm trưa.

Hứa Kha đi vào phòng ăn, phát hiện món ăn trên bàn vô cùng phong phú, có khi phải đến hơn hai chục món, không có vẻ là chỉ nấu nướng trong một lát như vậy.

Doãn Văn Thừa sợ hãi than thở: "Mẹ, mẹ thật lợi hại, làm nhiều món ăn như vậy."

"Có hai dì giúp đỡ, tất nhiên là nhanh."

Chương Nguyệt Quang kéo tay Hứa Kha ngồi ngay bên cạnh mình, sắp cho cô một bộ bát đĩa, chăm sóc cô như một đứa trẻ. Hứa Kha nhìn tay bà, màu da trắng nõn nhưng khớp xương thì lại không nhỏ. Cô nhớ tới Mặc Tiểu Tiểu từng nói qua một câu, để biết một người phụ nữ có xuất thân cao quý hay không, sống an nhàn sung sướng hay không thì phải nhìn tay họ trước.

Sau khi bà kể về quá khứ ba năm cơm kia dường như luôn tồn tại trong đầu Hứa Kha, rất khó chịu.

Chương Nguyệt Quang chỉ vào đồ ăn trên bàn, giọng nói hơi nghẹn ngào: "Tiểu Kha, mẹ xin lỗi con, hai mươi lăm năm qua chưa từng nấu cho con một bát cơm nào, chưa từng chúc mừng sinh nhật con. Đây là hai mươi lăm món ăn, đó là tâm ý của mẹ, con phải ăn nhiều một chút, lòng mẹ mới thoải mái được."

Nói xong, nước mắt của bà liền trào ra. Lòng Hứa Kha chua xót, mỉm cười với bà: "vâng."

Nói thật, hương vị món ăn không phải là tuyệt vời, trình độ không hơn Thiệu Nhất Bình là bao nhiêu, có món mặn, có món đậm. Chương Nguyệt Quang chỉ ngồi nhìn cô ăn như thế, đáng về mẹ muội không rời mắt.

Hứa Kha ăn một chút, hốc mắt dần nóng lên, thấp giọng hỏi: "Mẹ sao lại không ăn?"

Chương Nguyệt Quang giật mình như đang ở trong mơ há một tiếng, nhắc đôi đũa lên chọn một miếng trong đĩa cơm chay trước mặt sau đó đặt vào trong bát.

Doãn Văn Thừa nói: "Mẹ mấy năm nay tín Phật, vẫn luôn ăn chay."

Lòng Hứa Kha đầy đầy, chau xót không ngừng, mấy năm nay bà cô đơn một mình, chịu đựng vì các con, chỉ được cái không phải lo cơm áo gạo tiền. Về ngoài thì là cuộc sống giàu sang vương giả, nhưng không biết thực ra bà đã dùng bao nhiêu nước mắt để đổi lấy. Chồng mất cũng không dám tái hôn, sống một cuộc sống nom nớp lo sợ, cái gọi là tìm người được người, tuy rằng bà có được vài thứ nhưng thực ra lại vô cùng đáng thương.

Trên bàn cơm mấy người cũng chẳng ai nói gì nữa, im lặng ăn cơm xong, Hứa Kha và Thẩm Mộ đứng dậy xin phép.

Chương Nguyệt Quang tiễn hai người xuống gara phía dưới, chỉ vào một chiếc Toyota mới tinh nói với Hứa Kha: "Tiểu Kha, mẹ bảo Văn Thừa mua cho con chiếc xe này chỉ là muốn con thuận tiện hơn một chút, con đừng từ chối được không?"

Hứa Kha ngần ra, không ngờ lần đầu tiên gặp mặt bà lại tặng cô món quà lớn như vậy, nhất thời không biết phải từ chối thế nào.

Doãn Văn Thừa thấp giọng nói: "Tiểu Kha, chiếc xe này coi như đưa cho mẹ. Sức khỏe bà không tốt, sau này khi cần tới bệnh viện hay đi đâu đó, cậu có thể lái xe đi rất tiện lợi. Mẹ sợ cậu từ chối cho nên bảo tôi mua một cái xe rẻ thôi, cậu đừng bận tâm quá, chỉ là công cụ thay cho việc đi bộ thôi mà."

Hứa Kha rất mâu thuẫn, trong mắt họ xe rẻ cũng phải hơn mười vạn, cô chưa từng nhận một món quà lớn như thế, từ chối thì khiến bà rất khổ tâm, nhận lấy thì có vẻ giá trị lớn quá.

Thẩm Mộ nói: "Dì, như vậy đi, chỗ con có dư một chiếc xe, để Tiểu Kha tập trước đã, chờ cô ấy lấy được bằng rồi nói sau."

Doãn Văn Thừa kinh ngạc trừng mắt nhìn Hứa Kha, "Cậu vẫn chưa có bằng?"

Thẩm Mộ gật đầu: "Nghe nói, đã đi thi 2 lần mà không qua."

Mặt Hứa Kha đỏ lên, "Anh nghe ai nói vậy?"

Thẩm Mộ bình tĩnh nhìn cô một cái, "Hoặc Bằng."

Hứa Kha không nói gì, Hoặc tổng mà say rượu thì chắc chắn cái gì cũng phun ra hết.

Doãn Văn Thừa cười nói với Hứa Kha: "Vậy lúc nào tôi rảnh sẽ đưa cậu tới khu khai phá ..."

Thẩm Mộ nói tiếp, "Không cần, để anh đưa cô ấy đi."

Chương Nguyệt Quang nói: "Tiểu Kha, vậy chiếc xe này cứ đặt tạm ở đây, chờ lấy được bằng lái con tới đây mang về nhé?"

Khẩu khí của bà gần như cầu khẩn, lòng Hứa Kha mềm nhũn, gật gật đầu, nói: "Mẹ lên nhà nghỉ đi, ngồi máy bay lâu thế, mệt chết được."

Chương Nguyệt Quang mím môi, mắt rung rung, "Tiểu Kha, con chăm đến chơi, được không?"

Hứa Kha không dám nhìn vào mắt bà, thấp giọng vang một tiếng, lập tức lên xe Thảm Mộ.

Xe rời khỏi Doãn gia, Hứa Kha thở phào nhẹ nhõm. Tiếp xúc với Chương Nguyệt Quang, tâm trạng cô rất phức tạp và nặng nề, chưa nói tới yêu hận gì, chỉ là cảm thông.

Thảm Mộ chạy xe qua cây cầu nhỏ, đột nhiên nói: "Vừa rồi anh đã gọi điện cho Hoắc Bằng rồi, giúp em xin phép. Anh ấy nói em có thể vay trước mười ngày nghỉ nữa. Anh hỏi anh ta có thể cho em nghỉ hơn một tháng không, em đoán xem anh ta trả lời thế nào?"

"Trả lời thế nào?"

"Anh ta nói, anh ta thân là tổng giám đốc, phải xử lý công bằng, không thể đối xử đặc biệt với ai cả. Bằng không sau này rất khó để người ta phục."

Hứa Kha à một tiếng, cô cũng đang buồn rầu vì chuyện này, mấy ngày nghỉ lễ 1 tháng 5 đã hết, nếu phải đi làm ngay thì sao có thể chăm sóc Thiệu Nhất Bình đây?

"CƠ mà anh có một chủ ý. Em có thể nghỉ hẳn nửa năm."

Hứa Kha vui vẻ vội hỏi: "Chủ ý gì?"

Thảm Mộ tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, "Bình thường, công nhân viên chức nữ còn có một thời gian nghỉ một tháng để kết hôn và ba tháng nghỉ đẻ, người kết hôn muộn giống em còn có thể nghỉ thêm một tháng nữa. Cho nên, nếu em có thể đi lấy chồng trong mười ngày nghỉ này, lại có con luôn thì có thể nghỉ một tua dài nửa năm"

Tại Hứa Kha nóng lên, chủ ý này quá mức không thực tế.

Thảm Mộ dừng xe, cười cười nhìn cô: "Em có thể suy nghĩ một chút không? Anh rất sẵn lòng."

Hứa Kha lại vừa bực mình lại vừa buồn cười, đỏ mặt lườm anh một cái. "Anh lại bày trò."

Thảm Mộ nghiêm mặt nói: "Haiz, anh đang cầu hôn mà." (cầu hôn part 2 hà anh zai)

"Thảm Mộ, anh có thể thật lòng hơn một chút được không." Có kiểu cầu hôn như vậy sao?

"Anh rất thật lòng. So với mấy người trên tivi cầm hoa hồng quỳ xuống còn thật lòng hơn nhiều."

Hứa Kha quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu sau mới khẽ nói: "Em không có tâm trạng suy nghĩ mấy chuyện này."

"Được, vậy anh sẽ đợi. Sau khi hết mười ngày nghỉ vay trước này, chúng ta kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Mâu thuẫn

Hứa Kha không nói gì chỉ nhìn anh một cái, nghiêm túc nói: "Em tới bệnh viện, anh đi đâu thế?"

"Anh đưa em đi. Sau đó chúng ta đi tới khu khai phá tập xe."

Nhắc tới xe, Hứa Kha thở dài: "Em thực sự không muốn lấy chiếc xe kia nhưng lại cảm thấy không thể từ chối."

Thảm Mộ thuận miệng nói tiếp: "Hai ngày nữa anh sẽ đưa em một chiếc, như vậy em có thể từ chối được rồi."

Cô tiếp tục im lặng, mấy lời đề nghị của anh hôm nay đều không thể suy nghĩ tới.

Sau khi hai người tạt qua bệnh viện, Thẩm Mộ chạy Porsche đến gara của Vân Đình, sau đó xuống xe, chỉ vào một chiếc xe đỗ trên đường cách đó không xa: "Chiếc xe cũ đó em tập trước đi."

Hứa Kha nhìn chiếc xe màu đen trên đường kia, một chút cũng không thấy nó có vẻ gì là cũ kĩ cả, đến gần cô vừa vận nhìn thấy, Mercedes - Benz! Nhất thời cô không biết nói gì.

Thẩm Mộ mở cửa xe, nói: "Anh không thích chiếc xe này, bắt quá đôi khi cần nói chuyện làm ăn thì lại phải dùng tới."

"Anh có chiếc xe nào cũ hơn không?"

"Anh đâu có mở công ty cho thuê xe làm sao có nhiều xe thế chứ, tạm tạm bằng cái này đi."

Hứa Kha cảm thấy lấy Mercedes Benz ra đường tập xe có vẻ áp lực quá, nhưng việc học lái xe bây giờ đã trở nên gấp rút hơn. Ở Vinh Để, mọi thứ đều rất tốt, cho nên có một chiếc xe để đi cũng rất tiện lợi, vì Thiệu Nhất Bình cô mau chóng học lái xe mới được.

Xe chạy đến khu khai phá, tìm mãi mới thấy một khoảng đất rộng rãi bỏ hoang, Thẩm Mộ đổi vị trí cho Hứa Kha.

Hứa Kha vừa chạm vào vô lăng, sắc mặt đã nhanh chóng trở nên căng thẳng, dáng vẻ giống như bày trận sẵn sàng chờ quân địch tới.

Thẩm Mộ cười nói: "Đừng căng thẳng quá. Bình tĩnh một chút, giống như lúc anh mua cho em cái đồ kia vậy."

Mặt Hứa Kha đỏ lên, lờm anh một cái.

Thi hai lần vẫn chưa qua được, tất cả cũng chỉ vì căng thẳng quá, Hứa Kha vừa thấy mấy chú cảnh sát xì mặt ở trường thi thì đã sợ lắm rồi. Hơn nữa, bây giờ có nhiều người học lái xe, việc thuê xe cũng khó khăn hơn, đôi khi cuối tuần ở trên đó cả một ngày nhưng thực tế cũng chỉ có mấy tiếng được trực tiếp chạm vào xe thôi.

Xe vừa khởi động, Thẩm Mộ nhìn động tác của cô, bình phẩm: "Em có vẻ rất ngược ngạo, phải tập nhiều."

Nói nhảm.

"Bắt quá cho dù em có bằng lái nhưng mù đường như thế thì sao có thể đi đâu? Anh đang lo em sẽ bê mặt mà đứng im trên cầu vượt."

Lời nói ác độc.

"Đúng rồi, nếu em đi xe thì lúc ra đường phải mang theo vài ngàn đồng phòng bị, vạn nhất bị cảnh sát giao thông phạt này, lại còn phải đền bù vì tông vào đuôi xe người khác nữa này."

Cái miệng như quạ đen.

Cô vốn đã căng thẳng, anh còn ở bên cạnh nói nhảm quấy rối cô, Hứa Kha cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trừng mắt lờm anh một cái.

Thẩm Mộ cười cười nhìn cô, "Bình tĩnh, lái xe kiên nhẫn nhất là nôn nóng hấp tấp."

Có phải anh đang trêu chọc cô, sau thử thách sự bình tĩnh của cô phải không? Nhưng không thể phủ nhận, có anh cùng tập xe, Hứa Kha tập một chút nhưng cũng đã tiến bộ rất nhiều, ít nhất cũng không tông vào vật gì cả.

Lúc bốn, năm giờ gì đó, di động của Hứa Kha đổ chuông. Con dừng xe lại, lấy điện thoại ra vừa vận nhìn thấy Lâm Ca.

"Alo."

"Tiểu Kha, bây giờ em có rảnh không? Anh có việc muốn nhờ em."

"Anh nói đi."

"Ồ, anh ở quán trà Hương Xả chờ em. Quán trà chúng ta vẫn hay đến đó."

"Vâng, lát nữa em qua đó."

Ngắt điện thoại, cô quay đầu nhìn thấy Thẩm Mộ đang hí hóp nhìn cô. Cô hơi mất tự nhiên, cúi mặt xuống nói: "Lâm Ca tìm em có chuyện, phiền anh đưa em tới đó đi. Quán trà Hương Xả ngay ở bên ngoài đường khu Hồ Tây thôi."

Anh không có trả lời, nghiêng người, cách cô càng lúc càng gần. Cô hơi khản trương, anh định làm gì?

Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, đôi môi mấp máy nói: "Có vẻ như trong lòng em, anh rất độ lượng."

Yết hầu anh giật giật, vì thế tim cô cũng đập nhanh hơn, ánh mắt và tư thế này của anh dường như có ý đồ muốn "Gây rối".

Tay anh nhanh chóng phủ lên lưng cô, hai má dường như sắp chạm vào làn da cô. Tim cô càng đập mạnh hơn, nhiệt độ trên mặt lập tức lên cao.

Kết quả, anh cũng chẳng làm gì, chỉ là mở dây an toàn của cô ra, còn mỉm cười với cô: "Đổi vị trí nào, em định "chờ" anh vào trong thành phố hả?"

Cô nhẹ nhàng thở phào, lập tức mở cửa xư đổi vị trí với anh.

Xe dừng ở cửa quán trà, Hứa Kha xuống xe, nói với Thẩm Mộ nói: "Anh về trước đi, chốc nữa em bắt xe đi về cũng được."

Thẩm Mộ mỉm cười nhìn cô, không nói gì.

Hứa Kha đi vào quán trà, liếc mắt một cái đã thấy Lâm Ca ngồi ở vị trí gần cửa sổ, đang đọc báo.

Cô khẽ khàng tới trước mặt anh.

Lâm Ca ngẩng đầu lên. Anh gầy đi nhiều.

"Tiểu Kha, em đến rồi à."

"Ngày mai là hết kì nghỉ rồi, em tưởng anh về trường rồi chứ."

"Đúng ra hôm nay anh đã định đi rồi nhưng đột nhiên nhìn thấy một mẫu tin."

Anh đưa tay đặt quyển báo trước mặt Hứa Kha

Hứa Kha nhìn một lát, cô đã hiểu rồi.

Mẫu tin này có đăng tải một vài quy định mới. Thứ nhất, không cho phép người vùng khác mua nhà trên con đường vành đai hai, thứ hai, sau này nếu thanh toán thế chấp để mua bất động sản thì sẽ không giải quyết hộ khẩu. Chỉ có trả tiền liền một lúc thì mới có thể làm hộ khẩu.

Lâm Ca khó khăn nói: "Tiểu Kha, anh không có mặt mũi nào để bàn bạc với em điều này, anh biết mẹ em bị bệnh cần rất nhiều tiền, đến tiền chữa bệnh cho mẹ em cũng phải đi mượn. Nhưng nó là em gái anh, đây là cơ hội cuối cùng. Em có thể giúp nó lần này không?"

Cuối cùng anh vẫn đứng về phía em gái anh, mặc dù biết cô đang ở đây. Hứa Kha trong lòng rất khó chịu, khe khẽ thở dài, nói: "Lâm Ca, ngày đó em rất tức giận. Doãn Văn Thừa giúp em tới lấy đồ chuyển nhà, lúc ấy nó nói một câu rất khó nghe, em không thể nổi nên mới nói vậy thôi."

"Tiểu Kha, nó không hiểu chuyện. Em đừng chấp nhặt nó làm gì."

"Vâng."

"Cám ơn em, Tiểu Kha. Anh sẽ nhanh chóng trả tiền cho em."

Anh phải làm thế nào đây? Một số tiền lớn như vậy. Anh tạm thời còn chưa có công việc, hơn nữa hàng tháng còn phải trả tiền nhà. Hứa Kha nhìn hai gò má gầy yếu của anh, rất không đành lòng có vài điều vốn định không nói nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

"Lâm Ca, em không thể mãi như thế này. Nếu anh một chút nguyên tắc cũng không có thì sau này sẽ rất khó sống."

Cô không nói rõ, nhưng cô nghĩ anh sẽ hiểu được. Sau này rồi anh sẽ có tình cảm với một người khác, không có nguyên tắc đi bảo vệ người nhà của mình như vậy sẽ trở thành một tai họa ngầm với chuyện tình cảm và cuộc sống hôn nhân sau này của anh. Tuy rằng cô đã chia tay với anh nhưng vẫn hy vọng anh có thể hạnh phúc vui vẻ.

Lâm Ca thờ dãi nói: "Chờ sau này anh có tiền rồi nói sau. Để cuộc sống của họ thoải mái một chút, sự áy náy với họ ít đi một chút anh mới có tư cách để giữ lấy nguyên tắc bản thân."

Lời anh nói nặng nề và bất đắc dĩ đến vậy. Hứa Kha im lặng, đột nhiên cảm thấy anh cách cô rất xa, cuộc sống của anh, cô không thể hòa nhập được, suy nghĩ của anh cô cũng chẳng có cách nào mà thay đổi.

Hai người không nói gì nữa, im lặng uống xong một tách trà, dường như đây đã là lần gặp mặt cuối cùng.

Hứa Kha đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Tạm biệt."

"Tạm biệt." Lâm Ca đứng dậy, nhẹ nhàng cầm tay cô. "Chúc em hạnh phúc."

Hứa Kha thờ dãi xoay người, đi ra khỏi quán trà.

Không nghĩ đi được hai bước, chiếc xe của Thẩm Mộ đi sát ngay bên cạnh.

Hứa Kha kinh ngạc nhìn anh: "Anh chưa về à?"

Anh nghiêm trang trả lời: "Ừm, anh ở bên ngoài giám sát em."

Hứa Kha không có tâm trạng nói đùa với anh, lúc lên xe rồi vẫn còn nghĩ tới mẫu tin tức kia. Đứng ra mà nói, Lâm Ca đáng lẽ phải bảo Lâm Dao bán căn nhà kia đi để trả tiền cho Mạc Tiểu Tiểu, nhưng cuối cùng anh cũng không đứng lên để bảo vệ chính mình. Còn cô cuối cùng cũng không muốn làm khó Lâm Dao, bởi vì nó là em gái của Lâm Ca.

Lúc hai người về tới nhà đã là chập tối. Bởi vì Chương Nguyệt Quang đã về nước cho nên Doãn Văn Thừa vẫn ở căn nhà đó, chưa về đây. Căn nhà rộng như vậy chỉ có hai người, Thẩm Mộ và Hứa Kha, không khí có vẻ hơi ái muội.

Hứa Kha ở trong phòng gọi điện thoại cho Hoắc Bằng, định tự mình xin phép nghỉ.

Điện thoại vừa được kết nối, Hoắc Bằng đã cười lớn.

"Ai da, Thẩm Mộ cuối cùng đã ôm được người đẹp về nhà, quả là không dễ dàng."

Hứa Kha không hiểu gì, "Hoắc tổng, tôi muốn nói chuyện xin nghỉ."

"À, tôi biết rồi, vay mười ngày lễ lại thêm một tháng thời gian kết hôn, lúc quay về làm việc phải khao bánh kẹo nhé, hôn lễ tổ chức ở trong nước hay nước ngoài?"

Hứa Kha vội hỏi: "Hoắc tổng anh nói gì thế? Tôi không kết hôn nha. Tôi chỉ muốn vay trước mười ngày nghỉ thôi."

"Buổi sáng Thẩm Mộ đã thay cô nói muốn nghỉ kết hôn. Không phải kết hôn thì xin nghỉ kết hôn làm gì?"

Hứa Kha mặt nóng lên, Thẩm Mộ anh thật quá đáng.

"Hoắc tổng anh hiểu lầm rồi, tôi không định kết hôn với anh ấy."

"Haiz, Tiểu Hứa à, cô đừng giầy vò anh ta nữa. Anh ta đối tốt với cô như vậy, cô vẫn không chịu lấy anh ta, mắt cô có màng sao."

Hứa Kha cảm giác anh ta đã uống quá nhiều rượu rồi. Người này rượu vào là nói bừa hết.

"Nói thật cho cô biết, tôi là anh trai của Hoắc Minh, cô quen Hoắc Minh chứ?"

Hứa Kha ngẩn người.

"Hai năm trước, tôi đến trường cô lấy nhân viên, vì sao không lấy một nghiên cứu sinh ngành tài chính lại lấy một sinh viên chưa tốt nghiệp ngành kế toán chứ? Chưa tính đến kinh nghiệm, hơn nữa, lúc ấy cô vẫn còn chưa có giấy chứng nhận hoạt động chứng khoán. Đầu là Thẩm Mộ nhờ vả tôi. Công ty này của chúng tôi tuy rằng quy mô nhỏ, nhưng cũng là dưới trướng của công ty X, vào được đây cũng không dễ."

"Trước đây một khoảng thời gian, anh ta về nước, cố tình mở một tài khoản ở công ty chứng khoán Ngân Hà, sau đó bảo tôi lập ra một kế hoạch để cô đến gặp anh ta kéo anh ta về công ty mình. Anh ta nói tôi phải nói sẽ tặng tiền thưởng cuối năm cho cô thì cô mới đi. Còn bảo tôi giả vờ như không quen biết anh ta, mỗi lần gặp mặt đều thật vất vả, thẳng nhóc này."

"Đúng rồi, nghe nói cô định mua nhà, nh ta liền đề tâm giúp cô, nếu tặng cô một căn chắc chắn cô sẽ không nhận. Căn nhà của Trương Dương kia, anh ta ngầm đưa cho người ta năm mươi vạn, muốn cho cô ở đó, cô bé nỳ, đã ngốc lại còn bướng. Tôi thấy cô thật buồn cười."

"Thôi, còn rất nhiều chuyện nữa tôi không thể nói. Kết hôn đi thôi, còn muốn gánh vác nhiều làm gì nữa, để cho anh ta nuôi cô, sớm một chút sinh cho anh ta một đứa con, đã gần ba mươi hết rồi, vẫn còn độc thân thế kia, cô tưởng làm thặng nữ vui về lắm sao?" (thặng nữ: người phụ nữ không chịu lấy chồng, thặng: dư lại, thừa lại)

Nói xong, anh ta ngắt điện thoại cái "cụp", chắc là uống tiếp.

Hứa Kha kinh ngạc ngắt điện thoại, ngồi ngơ ngẩn nửa ngày, mãi đến khi tiếng gõ cửa vang lên.

Cô hít sâu một hơi, đi mở cửa.

Thẩm Mộ đứng ở cửa, cười cười với cô: "Buổi tối ăn cháo đi."

Cô nhìn anh, trong lòng có một chút cảm giác giống như "Thương tâm kiều hạ xuân ba lục" (câu thơ trích từ bài Thẩm Viên của nhà thơ Lục Du, tìm hiểu thêm ở đây), gió xuân âm áp làm làn nước gọn sóng, từng vòng từng vòng lan rộng ra, xuân triều dần dần bắt đầu.

Bất ngờ, chán kinh, bùng tình, xúc động bao nhiêu cảm xúc đan xen nhau, thì ra anh vẫn dùng cách đó để quan tâm tới cuộc sống của cô, nhưng cô lại không biết

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.